

இலக்கிய வழி

தருத்தப் பதிப்பு

பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை

இலக்கிய வழி

(REVISED EDITION)

அரும்பத விளக்கமும் இரகசைக்குறிப்புஞ்
சேர்ந்தது.

ஆக்கியோன் :

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

இலக்கிய வழி

திருத்தப் பதிப்பு — 1964

[விலை : ரூபா 3-00]

அச்சுப்பதிவு :

திருமகள் அழுத்தகம்,
சுன்னாகம்.

வெளியீட்டுரை

‘நாவலர்’ என்னும் பெயர் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்களையே குறிப்பதுபோல, பண்டிதர்—பண்டிதமணி என்னும் பெயர்கள், யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியகலாசாலையில் 30 ஆண்டுகளாகச் சைவம், தமிழ் இரண்டையும் இருகண்களெனப் பேணிவளர்த்த — வளர்க்கின்ற — பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களையே சிறப்பாகக் குறிப்பனவாம்.

பண்டிதமணி அவர்களால் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டும் சொற்பொழிவாற்றப்பட்டும் வெளிவந்த இலக்கிய, சமய சம்பந்தமான கட்டுரைகள் அநேகம். அவற்றுட் பல நூல்வடிவம் பெற்றில; சிலவே நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. அந்நூல்களுள் ‘சமயக் கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல், நமது சங்க முதல் வெளியீடாய் வெளிவந்தது. அதன்பின், ‘இலக்கிய வழி’ என்னும் இந்நூல், புதிய சில விஷயங்களுடனும் இரசனைக் குறிப்புக்களுடனும் திருத்தப் பதிப்பாய் வெளிவருகிறது.

பண்டிதமணி அவர்களால் எழுதப்பட்டு இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள், திருத்தங்களுடன் புதிய பதிப்புக்களாயும் மற்றைய கட்டுரைகள் நூல்வடிவம் பெற்றும் தொடர்ந்து வெளிவரல் வேண்டும் என்பது எமது விருப்பம். அங்ஙனம் வெளிவரும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

‘நட்புக்கு ஒருவர்’ என்றும், ‘ஈழகேசரி’ என்றும் பண்டிதமணி அவர்களால் அடிக்கடி பாராட்டப்பட்டு பவர்களான திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் ஆத்மீக ஆசியும் இந்நூலுக்கு நிச்சயமாக இருக்கும்.

[சகல உரிமைகளும் ஆக்கியோனுக்குரியவை]

இந்தூல் அச்சாகும்போது ஏற்பட்ட வழக்கள் நீங்குதற்கும், அழகிய பதிப்பாய் வெளிவருதற்கும் காரணர் ஆகிய பண்டிதர் வ. நடராஜா அவர்களுக்கும், திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

இந்தூலை வெளியிட அநுமதியளித்த ஞானத் தந்தையாகிய 'பண்டிதர் ஐயா' அவர்களுக்கு, திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலைப் பழைய மாணவர்களாகிய எமது வணக்கமும் மனப்பூர்வமான நன்றியும் உரியவாகுக.

திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலையின் உப அதிபரும் அந்தர்முக அநுபவசாதகரும் ஆகிய திரு. பொ. கைலாசபதி அவர்களைத் தமது ஆத்மீக குருவாகக் கொண்டு, அவர்களுக்குப் பணிகள் புரிந்து, அந்த மகானைத் தொடர்ந்துவாழும் வாய்ப்புக் கிட்டியும் ஒரு சிறிதும் எட்டவில்லையே என்று ஏக்கங்கொண்டும், அவர்களின் அருமை பெருமைகளைச் சந்தர்ப்பங்கள் தோறும் சிந்தித்தும், இயன்ற அளவு தொடர்புகளினின்றும் விடுபட்டொதுங்குதலில் விருப்பம் வைத்தும், அது வாயாதபோது கம்பளிமுடையென்று கரடியைக் கட்டித் தழுவினோன் கதையைச் சொல்லியும், 'தமிழென்றும், சமயமென்றும் நாமும் ஏதேதோ சொல்லுகின்றோமே, எழுதுகின்றோமே' என நாணியும், 'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என்னும் திருக்குறட் கிலக்கியமாய் வாழ்ந்துவரும் 'பண்டிதர் ஐயா' அவர்கள் கற்றார் விழையும் கற்பகதருவாய், தமிழ் உலகம் மேலும் பயன்பெற, நீண்டகாலம் வாழ்ந்து சிறக்க இறைவன் திருவருள் புரிவானாகுக.

அ. பஞ்சாட்சரம்

காரியதரிசி

உரும்பராய் மேற்கு,
உரும்பராய்.

தி. சை. ஆ. க. ப. மா. மு. வெ. சபை

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் வரலாறு அகத்தியரி விருந்து தொடங்குகின்றது. ஈழநாட்டிலே தமிழிலக்கிய வரலாறு அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்குகின்றது.

ஆங்கிலேயர்களும் அவர்களுக்குமுன் ஒல்லாந்தரும் ஒல்லாந்தருக்குமுன் போர்த்துக்கீசரும் ஈழ நாட்டை ஆண்டார்கள். இற்றைக்கு நானூறு வருடங்களுக்கு முன் அஃதாவது போர்த்துக்கீசருக்கு முன் ஈழநாட்டைச் சிங்களவர்களுந் தமிழர்களும் ஆண்டு வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழரசாங்கம் நடைபெற்று வந்தது. ஆரியச் சக்கர வர்த்திகள் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தைத் தமிழரசர்கள் நீண்டகாலம் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆண்டார்கள். பரராச சேகரன் என்ற தமிழரசன்காலம் சுட்டியுணரத் தக்க சிறப்பு வாய்ந்தது. அவனுக்கு உறவினன் செகராசசேகரன்; மருகன் அரசகேசரி. இவர்கள் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது. நல்லூர் இராசதானி. சங்கத்திலே புலவர்கள் பலர் அங்கத்தவர்களாயிருந்தார்கள். தமிழிலக்கண இலக்கியங்களே யன்றிச் சோதிடம் வைத்தியம் முதலியனவும் வேறுபல கலைத்துறைகளும் அந்தச் சங்கத்தால் வளர்க்கப்பட்டன.

நல்லூருக்கு அண்மையிலே நாயன்மார்கட்டு என்ற இடத்திலே வயல்களுக்கு மத்தியிலே அழகியதொரு தாமரைத் தடாகம் இருக்கின்றது. அத் தடாகத்துக்குத் தென்மேற்கு மூலையிலே ஒரு மேலடுக்கு மாளிகையிலே அரசகேசரி வசித்து வந்தார். அவர் தமிழிலுஞ் சம்ஸ்கிருதத்திலும் மகாவித்துவான். தமிழிலே அவ்ரியற்றிய 'இரகு வமிசம்' என்கின்ற காவியம் வடமொழியிலே காளிதாச மகாகவி இயற்றிய 'இரகுவமிச'த்தின் மொழிபெயர்ப்பு. தமிழிரகுவமிசத்தை மேலே குறிப்பிட்ட மாளிகையிலிருந்து அரசகேசரி இயற்றின ரென்றும், நல்லூரிலுள்ள தமிழ்ச்சங்கத்திலே பரராசசேகரன் முன்னிலையில் அரங்கேற்றின ரென்றுங் கூறுவர்.

இந்த 'இரகுவமிச'த்தைப் பரிசோதித்து அச்சிற் பதித்து வெளியிட்டவர் வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை. அவர் அதனைப் பலருக்குப் பாடஞ் சொல்லியும் வைத்தார்.

'இரகுவமிச'த்திலே அழகியனவுங் கடினமான வையுமான செய்யுள்களைத் தெரிந்து, அவைகளை வடமொழி இரகுவமிசத்தோடு ஒப்பிட்டாராய்ந்து, அவற்றுக்கு ஒரு குறிப்புரையுமியற்றி, 'இரகுவமிசக் கருப்பொருள்' என்றொரு நூல் வெளியிட்டார் கன்னகம் குமாரசுவாமிப்புலவர். இந்நூல் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான செந்தமிழிலே தொடர்ந்து வெளிவந்தது.

வித்துவசிரோமணியையும் புலவரையும் தமது வித்தியா குரவர்களாகப் பெற்று, அவர்கள்

வழியைத் தொடர்ந்தவர் மகாவித்துவான் கணேசையர். ஐயர் அவர்கள் அரசகேசரி இயற்றிய 'இரகுவமிச'த்திற்கு ஒரு நல்லுரை கண்டிருக்கின்றார்கள்.

அரசகேசரியிலிருந்து நமது கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓரிலக்கிய வழி தொடர்ந்து வந்திருக்கிறதென்பது ஊக்ககத்தக்கது. இந்த வழி இடையிடையே செடிகொடிகளில் மறைந்து தொடர்பு புலப்படாதுபோனாலும், வழியொன்று எவ்வாறோ தொடர்புற்று வந்திருக்கிறதென்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

அரசகேசரியிலிருந்து போர்த்துக்கீசர்காலம் முடிய, ஒல்லாந்தர்காலம்வரை தமிழிலக்கிய வழி புலப்பாடிவந்தாயினும் ஆங்காங்கே புலவர்கள் தலைமறைவில் வாழ்ந்துவந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு ஒரு பெருஞ்சான்றாக விளங்குகின்றார் சின்னத்தம்பிப்புலவர். அவர்காலம் இற்றைக்கு 240 வருடங்களுக்கு முந்தியது. தக்கதொரு இலக்கண இலக்கிய வழியிலே புலமை கனிந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் என்பதை அவ்ரியற்றிய நூல்கள் கொண்டு சாதிக்கலாம். 'கல்லாமற் பாதி குலவித்தை' என்கின்ற பழ மொழியும் ஒரு பரம்பரையின் ஆவசியகத்தைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கின்றது.

மகாவித்துவசிரோரத்தினமாய் விளங்கியவரும், சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலிய வழக்களை நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து தூய்மை செய்வதில் இணையற்றவரும், அதனால் தோடஞ்ஞர் என்று

பாராட்டப்பட்டவருமான சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், தம் மாணவரின் கசடுகளைப் போக்கி, அவர்களை இலக்கிய இலக்கண வரம்பில் நடத்து தற்கு முதலிற் படிக்கும்படி விதிக்கும் புத்தகங்கள் இரண்டு. ஒன்று மறைசையந்தாதி; சின்னத்தம் பிப் புலவரியற்றியது. மற்றையது கலைசைச் சிலேடை வெண்பா. மறைசையந்தாதியிலே புலவருக்கு ஆராமை அதிகம். அதில் வருஞ் சொற்கள் தொடர்களை அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லிச் சுவைப்பவர் புலவர். தோடஞ்ஞரான புலவர் அவர்கள் கொண்டாடுவதிலிருந்தே மறைசையந்தாதியின் தமிழ்மரபு வரம்பு எத்தகையது என்பது உணரத்தக்கது. (தோடம் - தோஷம், குற்றம். ஞர் - அறிபவர்; ஆராய்பவர்.) சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றிய பருளை விநாயகர் பள்ளுச் சாதாரண நாட்டுப்பாடல்களின் வரிசையில் வைத்து மதிக்கற்பாலதுபோன்று கல்லாதாரையும் இனிக்கச் செய்வதொன்றாயினும், அதன் செந்தமிழ்வளம் வித்துவான்கள் கைகூப்பி வணங்கத்தக்க வகையில் அமைந்திருக்கின்றது.

இவ்வாறான புலமை, அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்கித் தலைமறைவாக நடந்துவந்ததொரு இலக்கிய வழி, இடையிலே அடங்காது கிளர்ந்தெழுந்ததோர் எழுச்சியின் பெறுபேறேயாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலத்திலே 'சிவராத்திரி புராணம்' இயற்றிய வாத பண்டிதர் சுன்னாகத்திலிருந்தவர். 'யாழ்ப்பாண வைபவம்', 'புலியூரந்தாதி' என்னும் நூல்களியற்றிய மயில்வாகனப்புலவர் மாதகலிலிருந்தவர். பண்டிதரும்

புலவரும் நிறைந்த புலமை உடையவர்கள். தலைமறைவா யிருந்துவந்த இலக்கிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பிறகு ஒல்லாந்தர் காலம் முடிந்து ஆங்கிலர் காலத்திலுந் தொடக்க காலம்வரை இலக்கண இலக்கிய பரம்பரைவழி மறைவாயே யிருந்தது. ஆயினும் ஒல்லாந்தர்காலம் ஆங்கிலர்காலம் ஆகிய இருகாலங்களின் பொருத்திலும் இருந்தவர் முத்துக்குமார கவிராயர். இவர் உடுவிலையும் சுன்னாகத்தையுஞ் சேர்ந்தவர். இவருடைய புலமை, சந்தர்ப்ப விசேடத்தால் மணலில் மூண்டு மூழ்கிப்போகாமல் திடீரென்று விரிந்தெழுந்து பிரவாகித்துவிட்டது. இவரியற்றிய நீண்ட ஆசிரிய விருத்தங்கள் தாயுமானவரின் விருத்தங்களே என்று சொல்லத்தக்க வகையிற் சற்றேனும் எடைவிடாமற் செந்தமிழ் வளங்கொழித்து ஒழுகி வழிபவை. இவர் காலத்திலே இருபாலையிலே இருந்தவர் சேனாதிராய முதலியார். சிறந்த புலமை கனிந்தவர் முதலியார்.

முத்துக்குமார கவிராயர், சேனாதிராயமுதலியார் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் இருகண்கள். தமிழ் வளர்ச்சி தமிழிலக்கண இலக்கியவழி ஆகிய இவைகளின் இருபெருந் தந்தையார்கள் இவர்கள். 'தக்கார்' என்று வள்ளுவனார் வாயுறுகின்ற வார்த்தைக்குப் பாத்திரமாகும் வாய்ப்பு இவர்களுக்கு வாய்த்துவிட்டது. இந்த நாட்டிலே எச்சத்தால் உயர்ந்துவிட்டார்கள் இவர்கள். எச்சம் - சந்ததி, வழி.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையைத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை யென்று தமிழ் உலகு தலைமேல் வைத்துக்கொண்டாடும்படி வைத்தவர் முத்துக்குமார கவிராயர். கவிராயரின் எச்சம் தாமோதரம்பிள்ளை. எச்சம் என்பது இங்கே மாணவர் என்னும் பொருட்டு. மாணவரும் புத்திரரே. சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் கவி ராயரின் உதிர பரம்பரையில் வந்தவர்.

கற்றோரும் மற்றோரும் இனிக்கத்தக்க வகையிற் செந்தமிழ் வசன நடையைத் தொடக்கிவைத்துச் செய்யுண்டையிலிருந்த தமிழுக்கு மறுமலர்ச்சி செய்த பரோபகாரசீலர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள். நாவலர், சேனாதிராய முதலியாரின் எச்சம்; மாணவர்.

நாவலர், பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் காலத்திலே வேறு வித்துவ பரம்பரைகளும் மறைவிலிருந்து வந்தன என்பதற்கு உதாரணமாக ஆங்காங்கே பலர் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உடுப் பிட்டியிலே சிவசம்புப் புலவர் இருந்தார். அவர் மாணவர் முருகேச பண்டிதர். பண்டிதரின் மாணவர் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர். நீர்வேலியிலே சிவசங்கர பண்டிதர் இருந்தார். இவர் சம்ஸ்கிருதத்திலுந் தமிழிலுந் தருக்க சமய சாத்திரங்களிலும் மகாமேதை. நாவலர் அவர்க ளுக்கு வலக்கரம்போலுதவியவர் இந்தச் சிவ சங்கர பண்டிதர்.

ரென்னைச் சர்வகலாசாலை தொடங்கியது 1850க்குப் பிறகு. அதற்கு முன்னமே யாழ்ப்ப

பாணத்து வட்டுக்கோட்டையிலே செமினரி என்று வழங்கிய கல்லூரியிலே ஆங்கிலமுஞ் சாத்திர பாடங்களும் நன்கு கற்பிக்கப்பட்டன. அங்கே படிக்கப் புகுந்தவர்களுட் பலர் முன்னமே ஆங் காங்கு மறைவிலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இலக்கண இலக்கியங்கள் முறையாகக் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள். அவர்கள் தமிழ்மயமாயிருந்து கொண்டே ஆங்கிலமுஞ் சாத்திர பாடங்களுங் கற்றார்கள். ஆகையினாலே, இந்த நாட்டுக்கே யன்றித் தாய்நாட்டுக்கும் வழிகாட்டிகளாய் அவர்கள் விளங்கினார்கள். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் தமிழ்த் தொண்டு பிரகாசிப்பதற்கு வட்டுக்கோட்டைப் படிப்பு உறுதுணையுரிந்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அச்சிட்ட தமிழகராதி, அகராதிகளுக்கு வழிகாட்டியாய், வித்துவான்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது. ஒவ்வொரு சொல்லுந் தக்க பிரமாணங்கொண்டு தூய்மை செய்தது. இந்த அகராதியை ஆக்கியவர் நீதிபதி கதிரைவேற்பிள்ளை. இவர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் தலைமையில் அறிஞர்கள் பலரின் உதவிகொண்டு இவ்வகராதியை ஒழுங்கு செய்தார். ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன் தமிழர் என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டவர் மல்லாகம் கனகசபைப்பிள்ளை. இந்நூல் தமிழ் வரலாறு, தமிழர் வரலாறு எழுதுபவர்க்கு அடிநிலையாய் உதவுவது. நியாய இலக்கணஞ் செய்தார் வட்டுக்கோட்டை முத்துக்குமார சிதம்பரப் பிள்ளை. விசகணிதஞ் செய்தார் சுதுமலை விசுவநாத பிள்ளை. இங்ஙனம் தமிழாக்கஞ் செய்தார் பலர்.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை தான் டாக்டர் சாம் நாதையரின் பழந்தமிழ்த் தொண்டுக்கு வழிகாட்டி. 1885இல் தொல்காப்பியம். தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு முழுவதும் உரையுடன் வெளிவந்துவிட்டது. 'இலக்கண விளக்கம்', 'விரசோழியம்', 'இறையனார் களவியல்' முதலியன அதற்குமுன்னமே தாமோதரம்பிள்ளை பதித்துவிட்டார். 1885க்குப் பிறகு கற்றறிந்தாரேத்துங் 'கலித்தொகை'யை அச்சிடுகிற காலத்திலேதான், தாமோதரம்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து, அவருடன் பழகி, அவர் தூண்டுதலாற் சாமிநாதையர் பதிக்கத் தொடங்கினார். ஐயர் அவர்களின் முதற் பதிப்பு சீவகசிந்தாமணி; 1887ஆம் ஆண்டிற் பதித்தது.

தாமோதரம்பிள்ளையின் சேனாவரையப் பதிப்பு வெளிவந்தது 1868ஆம் ஆண்டில். அப்பொழுது சென்னைப் புலவர் சிலருக்கு ஒருவகைக் கொதிப்பு உண்டாயது. அவர்கள் திரைமறைவிலிருந்து கொண்டு ஒருவரைத் தூண்டித் தாமோதரம்பிள்ளையைத் தூற்றிக் கண்டனப் பத்திரிகைகள் விடுத்தார்கள். அதனைக்கண்ட ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் 'நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தல்' என்ற துண்டுப் புத்தகத்தை வெளியிட்டுத் தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஊக்கம் அளித்தார்கள். அப்புத்தகத்தில் உள்ள சில வசனங்கள் ஈண்டு ஞாபகப்படுத்தத் தக்கவை:

“இச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையிலே தலைமைத் தமிழ் வித்தியாபோதகராயுள்ள கனம்பொருத்திய பார்சிலவதுரை யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் கற்றுக் கொண்டவர்.

“சென்னை நார்மஸ்கூலில் தலைமைத் தமிழ் வித்தியா போதகராய் முன்னிருந்த மாநாட்டிச் செனத்தரநாயகம் பிள்ளை அவர்களும், இப்போதிருக்கிற மாநாட்டிச் வேலுப்பிள்ளை அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்.

“இங்கிலீசினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டுக்குமுள்ள கெவர்மென்ட் பாடசாலைக் கொங்கும் வழங்குந் தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு ஆசிரியராகிய மாநாட்டிச் விசுவநாதபிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தவர்.

“தமிழிலே ஹேமாத்திரிகற்பம், இரகுவமிசம், இராமேசர் கிள்ளைவிடுதாது, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதசாகரம், தக்ஷிணகைலாச புராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், பரகிதம், புலியூர் யமகவந்தாதி, கல்வளை யமகவந்தாதி, மறைசையந்தாதி, திருவண்ணைக் குறவஞ்சி, திருமாவைக் குறவஞ்சி, திருநாகைக் குறவஞ்சி, திருநல்லைக் குறவஞ்சி, திருநல்லைக் கிள்ளைவிடுதாது, திருநல்லை வெண்பா, திருநல்லையந்தாதி, வேதாந்த சொயஞ்சோதி, நியாயலக்கணம், வீசகணிதம், விரிவகராதி முதலியன யாழ்ப்பாணத்தாராற் செய்யப்பட்டன.

“மதுரைச் சங்கத்தும், புதுவைச் சங்கத்தும், சென்னைச் சங்கத்தும் தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்திய களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் 'உதயதாரகை'ப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளிப்படுத்திய 'யாழ்ப்பாணச் சிறப்பு' என்னும் கடிதத்தில் பிறபாஷை கலவாது சுத்தச் செந்தமிழ் பேசுவோர் யாழ்ப்பாணத்தார்களே யெனவும் மற்றைத் தேசத்தார்க ளெல்லாரும் தமிழோடு பல பாஷையுங் கலந்து பேசுகின்றார்களெனவும் கூறியிருக்கின்றார்.

“சிதம்பரத்திலே ஞானப்பிரகாசமென்னும் குளஞ் செய்வித்தவரும், சம்ஸ்கிருதத்திலே பௌஷ்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோதவிருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான

விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்நம், சிவாக
மாதி மகான்மிய சங்கிரகம் என்பவைகளையும்,
தமிழிலே சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒருரையையும் இயற்
றினவரும், திருவண்ணாமலை யாதினத்திற் பலருக்குச்
சைவாகமோபதேசஞ் செய்தருளியவருமாகிய ஸ்ரீ
ஞானப்பிரகாச முனிவர் யாழ்ப்பாணத்தவர்.”

இவை நாவலர் எழுதியவை.

நாவலர் அவர்களை, ‘தமிழ்நாடு முழுவதிலும்
இணையிலாதவர்’ என்று, தாமோதரம்பிள்ளை
எழுதியிருக்கின்றார். தமிழுக்குஞ் சமயத்துக்கும்
உறையுளாய் அக்காலத்திலிருந்த திருவாவடுதுறை
யாதினம் முதலிய ஆதீனங்களும், தமிழை
வளர்த்த இராமநாதபுர சமஸ்தானமும் நாவலர்
அவர்களைப் பொன்னேபோற் போற்றியதை
யாவரும் அறிவர்.

“கற்றுணர் புலவ ருட்களிக்கும்
முற்றுண ராறுமுக நாவலனே”

என்று மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை
அவர்களும்,

“என்னுளங் குடிகொண்டிருக்கும்
முன்னுள் ராறுமுக நாவலனே”

என்று பிள்ளையின் தலைமாணவரான தியாகாசச்
செட்டியார் அவர்களும் நாவலர் அவர்களைப்
போற்றினார்கள்.

நாவலர் அவர்களுக்குப் பிறகு அவர் மாணவ
ரான கோப்பாய்ச் சபாபதிநாவலர் மதங்கொண்ட
களிற்று யானைபோலத் தமிழ்நாடு முழுவதிலும்
தமக்கிணையின்றித் திக்கு விஜயஞ் செய்து செந்

தமிழ்மழை பொழிந்தார். அவரியற்றிய ‘திராவிடப்
பிரகாசிகை’யின் மிடுக்குப் ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்
கின்ற சங்கப்பாட்டின் மிடுக்கோடொப்பிடத்
தக்கது.

நாவலரின் மாணவரில் ஒருவர் காசிவாசி
செந்திநாதையர். தமிழுக்குச் சாமிநாதையர்
போலச் சித்தாந்தத்துக்குச் செந்திநாதையர் என்று
பாராட்டும்படி அவர் திகழ்ந்தார். அவரியற்றிய
நூல்கள் பல. நாவலர் வழியின் வழியில் வந்த
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை மாயாவாத தும்ச கோளரி;
சதாவதானி. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலி
யாரின் ‘கணீர்’ என்ற பேச்சுத்தமிழுக்குக் கதிரை
வேற்பிள்ளை தந்தை.

அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்கிய இலக்கிய
வழி சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கூடாக நடந்து,
முத்துக்குமார கவிராயர் சேனாதிராய முதலியார்
என்கின்ற இரு கிளைகளாய், எச்சங்களாலுயர்ந்து,
வழிவழி சிறந்து வளர்ந்துவந்த வரலாறு ஒருவாறு
காட்டப்பட்டது. சிறிய கிளைகளும் கிளைகளின்
கிளைகளும் பல.

தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவானந்தையரும்,
திருநெல்வேலித் தர்க்க குடார தாலுதாரி தம்பு
என்பவரும் விவேகத்திற் சோழவந்தான் சண்முகம்
பிள்ளைக்கு இளைத்தவரேயல்லர். ‘இராமநாத
மான்மியம்’, ‘அருணாசல மான்மியம்’, ‘இலங்கை
மான்மியம்’ என்கின்ற நூல்களியற்றிய சாவகச்
சேரிப் புலவர் பொன்னம்பலபிள்ளையும், அள
வெட்டியிற் சத்தா என வழங்கும் சற்குணசிங்கமும்

புராணங்கள் காவியங்கள் இயற்றவல்ல செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள். இன்னும் குடத்துள் விளக்கம் போலிருந்து போனவர் பலர்.

கவிதையுலகிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர், சேனாதிராய முதலியார், சிவசம்புப் புலவர், நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் ஐவரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பஞ்சாத்தினங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் வழங்கும் ஈழ மண்டலமனைத்தும் அடங்கும். வடமாகாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் உள்ளவர்களும் திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு என்னும் இடங்களில் உள்ளவர்களும் இனத்தாலும் கல்வியாலும் யாழ்ப்பாணத் தொடர்புள்ளவர்களே. சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் என்கிற வேற்றுமையின்றி யாழ்ப்பாணத்தவராயே வாழ்ந்தார்கள்.

இலக்கிய வழியிற் சுவாமிகளின் பங்கு மிகப் பெரியது. சுவாமிகளின் செய்யுள்கள் அனைத்துத் தொகுத்து நீண்டதொரு விமரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும். சுவாமிகளியற்றிய 'வெள்ளை நிற மல்லிகை' என்ற பாட்டுத் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் 'அம்மா வென்குது வெள்ளைப்பசு' என்பதனோ டொப்பிடத்தக்கது. அதன் தத்துவக் கருத்துப் பாரதியாரின் 'தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்' என்கின்ற கண்ணன் பாட்டை ஊடுருவுகின்றது. 'அஞ்சினர்க்குச் சதுமாணம்' என்கின்ற குறள் வெண்செந்துறை வீரங் கொப்பளிக்கின்றது. அது மனோன்மணியஞ் சுந்தரம்பிள்ளையின் சிவகாமி

சரிதையோ டொப்பிடற்பாலது. சுவர்க்க நீக்கப் பாடல் பாரதியாரின் குயிலேதான் என்று சொல்லத்தக்கது. 'தாழ்ந்து மென்மொழி பகர்ந்திடேல்' என்கின்ற கெம்பீரமான பாட்டு - யூலிய சீசர் கூற்றாய் வருவது, 'சீவகசிந்தாமணி'ப் பாடல் களோ டொப்பிடத்தக்கது. 'துருவன் அனையன் ஒருவனங் குளனால்' என்ற சீசரின் தலையெடுப்பான கூற்றுப் 'புறநானூற்று' வரிசையைச் சேர்ந்தது. இவ்வாறே 'சிலப்பதிகார'த்தில் வரும் இனிய பாடல்கள் 'கலித்தொகை'ப் பாடல்கள் என்றிவைகளின் வரிசையில் வைத்துச் சுவைத்தற்குரிய சுவாமிகளின் பாடல்கள் எண்ணில. மட்டக்களப்பு வாவியின் மீன்பாடல் அழியாநிலை படைத்தது. இவ்வாற்றால் இலக்கியவழி சுவாமிகளை அணுகிய வழிப் புத்தம் புதியதொரு வழியாய்க் கீழிருந்து மேலே மெல்லென உயர்ந்து வீரங்கிளர்ந்து செல்லுவதனைக் காணலாகும். அதனைச் சொல்லுவதொரு தனித்த விமரிசன நூல் மிகமிக இன்றியமையாதது.

ஈழமண்டலத்தின் இலக்கியவழியிலே ஒழுகி வழிந்த இரசனைப் பெருக்கு ஒய்யாரமாக எழுந்து விளையாடிய மலையடுக்கங்களுள் உயர்ந்து விளங்குவதோர் இராசசிகாம், நாவலர் அவர்களின் மருகரும் மாணாக்கருமாகிய பொன்னம்பலபிள்ளையே யாவர். அவரைப் 'பொன்னம்பலப் பெயர்ப் புட்கலாவர்த்தம்' என்று வருணிக்கின்றார் அவருடைய தலைசிறந்த மாணவரும் புலவருமான ஒருவர். புட்கலாவர்த்தம் - பொன்மழை பொழியும் மேகம்.

இப் புத்தகம், பொன்னம்பலபிள்ளையை மதிக்கியாக வைத்து, அவர் காலத்துச் சிவசம்புப் புலவரையும், அதற்குமுன் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பரியந்தமானவர்களையும், சிவசம்புப் புலவருக்குப் பின் நமது காலத்திலிருந்த சோமசுந்தரப் புலவர் மஹாலிங்கசிவம் என்பவர்களையும் இலக்கியவழி ஊடுருவி நடப்பதை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டுவது. இவ்வாற்றால் ஈழமண்டலத்தி னிலக்கியப் புதையல் உற்று நோக்கத்தக்கது.

ஈழமண்டலம் தாய்நாடாகிய தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு துளி. தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய வளம் மகாசமுத்திரம். ஈழமண்டலத்திலக்கியவழி அந்த மகாசமுத்திரத்திற் சென்று சேராதாயின் நின்று வற்றிவிடும். ஆகையினாலே இரட்டையர், காளமேகம், புகழேந்தி என்று தொடங்கிச் சிவகாமி சரிதைக்கு வந்து, பின் மேலே எழுந்து கம்பரிலே சற்றுநேரம் தரித்துத் திருவள்ளுவரை வணங்கி நல்வாழ்வு பெற்றுக் கற்றறிந்தாரேத்துங் கலியைத் தீண்டி முற்றுகின்றது 'இலக்கிய வழி' எனப் பெயரிய இப் புத்தகம்.

பொதுவாகத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை நாடுவார்க்குஞ் சிறப்பாக ஈழமண்டலத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சியை அறியவருவார்க்கும் இப் புத்தகம் உபயோகப்படும். இதற்கெழுதிய இரட்சனைக் குறிப்பும் இலக்கிய வழியின் எச்சமாய் எஞ்சிய பகுதியைச் சிறிதே பூர்த்திசெய்யும்.

திருக்கோணமலைக் கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களும் சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களும்

ஒருதாய் வயிற்றில் ஒருங்கு பிறவாத இரட்டையர்கள். அவர்கள் தமிழிலக்கண இலக்கிய வழியிற் செய்த சேவை அதிகம். தாய்நாட்டிலே பழைய நூலுரைகள் பதித்தவர்களுக் கெல்லாம் ஊன்று கோலாய் உதவியவர்கள், கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்.

குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்கள் செய்த 'தமிழ்ப்புலவர் சரித்திர'மும், அவர்களுக்குமுன் சதாசிவம்பிள்ளை இயற்றிய 'பாவலர் சரித்திர தீப'மும், புலவர் அவர்களுக்குப் பின் மட்டக் களப்புப் புலவர் பூபாலபிள்ளை இயற்றிய 'தமிழ் வரலாறு'ம் படித்து, இந்த இலக்கிய வழி விரிவு செய்யற்பாலது.

இலக்கிய வழியிற் செல்லுபவர்கள், இலக்கியத்தினியல்பை உணர்வது இன்றியமையாததாதலின், அவ்வழி மேலும் நடந்து, தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளையை ஊடுருவி, இலக்கியத்தின் உயிரிலும் உடலிலும் சென்று முற்றுவதாயிற்று.

வருங்காலத் தமிழிலக்கிய உலகம் முந்தையோர் தந்த வழியை மறந்துபோகாமல் ஞாபகப்படுத்தவும், மேலும் வளர்ச்சிவழி வகுப்பதற்குத் தொடர்பு காணவும் உதவும் என்ற கருத்தால் இந்த முன்னுரை வளர்ந்திருக்கின்றது.

இலக்கிய வழி வளர்க; வாழ்க.

பக்கம்

வெளியீட்டுரை	iii
முன்னுரை	v
1. இரட்டையர்	1
2. “காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கணிகள்”	8
3. சிவகாமி சரிதை	15
4. மதியும் பிறையும்	21
5. இலங்கை வளம்	27
6. கவிஞன் என்றுங் கவிஞனே	35
7. ஈழநாட்டுப் புலவர்	46
8. பருளை விநாயகர் பள்ளு	54
9. நாவலர் எழுந்தார்	61
10. கம்பரிற் பாலர் கல்வி	67
11. கம்பன் செய்த வம்பு	73
12. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை	81
13. சொற்சித்திரம்	90
14. இருவர் கவிராயர்	96
15. கவிஞர்கள்	102
16. கவிஞர் மஹாலிங்கசிவம்	110
17. வாழ்க்கையின் முன்று படிகள்	116
18. நகைப் பூங்கொத்து	124
19. தமிழ்தந்த தாமோதரம்பிள்ளை	129
20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்	142

அரும்பதவிளக்கமும் இரசனைக் குறிப்பும்

இலக்கிய வழி

1. இரட்டையர்

ஒரு தாய்வயிற்றில் ஒரே கருப்பத்தில் இரட்டையாய்ப் பிறந்தவர்கள் இரட்டையர். ஒருவர் குருடர்; மற்றவர் முடவர். இருவரும் புலவர். குருடரின் தோளில் முடவர் ஏறிக்கொள்வார். ஏறியதுங் குருடர் நடப்பார். முடவர் வழிகாட்டுவார். இருவரும் ஒருவர். ஒரு பாட்டின் ஒரு பாதியை ஒருவர் பாட மற்றவர் மறு பாதியைப் பாடுவர். இருவரிலும் அதிட்டமுடையவர் முடவர். நடப்பதன் வருத்தம் முடவருக்குத் தெரிவதில்லை. சில சமயங்களிலே வழி வேறுபடுக்கக் குறுக்கு வழியில் இறக்கி விடுவார் முடவர். அந்த வழி ஏற்றமும் இறக்கமுங் குன்றுங் குழியுமாய் இருக்கும். ஏற்றத்திலிருந்து இறக்கத்துக்கு ஓடாமலிருக்க முடியாமற் குருடர் ஓடும்போது முடவருக்குப் பிரயாணம், சுகம் பேசும். குருடர் யாது செய்வார்? பாவம்!

“குன்றுங் குழியுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று தீரிவதென்றுந் தீராதோ”

‘கடவுளே, மலைகளில் ஏறியுங் குழிகளில் இறங்கியும் எத்தனை காலம் அலைவது! இதற்கு

ஒரு முடிவு வாராதோ!' என்று இரங்கி ஒரு வெண்பாவின் முதற் பாதியைப் பாடினார் குருடர்.

குருடரின் தோளிலே வெகு குதூகலமாக அமர்ந்திருந்த முடவர்,

“—ஒன்றுங்

கொடாதனைக் கோவென்றுங் காவென்றுங் கூறின்
இடாதோ நமக்கிவ் விடர்”

என்று மறு பாதியைப் பாடி வெண்பாவைப் பூர்த்தி செய்தார்.

“எச்சிற் கையாலே காகந் துரத்த உடன் படாத உலோபிகளைக் காமதேனுவே, கற்பகதருவே என்று பாராட்டிப் பாடினால், இல்லாததைப் பாடிய குற்றத்துக்காகக் கடவுள் குன்றிலுங் குழிகளிலும் அலைந்து திரிகிற இந்த இடர்களை யெல்லாம் நமது தலையில் எழுதிவைப்பார்தாமே. இதில் ஒரு நூதன மும் இல்லையே” என்பது, நடந்து களையாத முடவரின் சித்தாந்தம். முடவர் இப்படிச் குறும்பு செய்தபோதும், அந்தக் குருடர் வெறுப்படையாமல் தமது விதியை நொந்துகொண்டு, அந்த முடவரைத் தமது கண்ணேபோற் பேணித் தோள் வலிக்கச் சுமந்து செல்லுவார்.

ஒருநாள் இருவருக்கும் மிக்க களையுங் கொடிய பசியும் எழுந்துவிட்டன. ஓர் அரண்மனையை அணுகினார்கள். அத்தாணி மண்டபத்தில் அரசர் அரசு வீற்றிருக்கின்றார். அவருடைய தம்பியார் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றார். மந்திரிகள், தானைத்தலைவர்கள், புலவர்கள் குழுமியிருக்கின்றார்கள். அது பெரிய ஓலக்கம். இரட்டையர்கள் அங்கே பிரவேசித்

தார்கள். அரசருக்குப் பெரிய இரக்கம் வந்து விட்டது. அவர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களை உதவும்படி மந்திரிக்கு உத்தரவு பிறந்தது. மந்திரி மறுத்து அவர்கள் விரும்பியவாறு உதவுவது, அவர்களைச் சோம்பர்கள் ஆக்குவதாய் முடியும் என்று நியாயம் பேசினான். அரசர் கொடுப்பதற்கு மந்திரி பெரிய இடறுகட்டை ஆயினான். சபை மௌனஞ் சாதித்தது. அங்கிருந்த புலவர்கள் எரிந்தார்கள்; வெளிக்காட்டவில்லை.

முடவர், ‘புராதனமான தமிழ்ப்புலவீர் இந்த’ என்று தொடங்கி ஏதோ ஒரு வார்த்தையை மனசுக்குள் உச்சரித்துக்கொண்டு, “மராமரம் விட்டிங்கு வந்த தென்றோ” என்று, ஒன்றே முக்கால் அடி பாடினார்.

“புலவர்களே, பழைமைகளை உணர்ந்தவர்களே, அரசருக்குப் பக்கத்திலிருந்து நியாயம் பேசுபவர் யாவரோ? இந்தப் ‘பிறப்பு’, அடர்ந்த பெரிய மரங்கள் நிறைந்த காடுகளில், மரக் கொம்பர்களில் தனது வாழ்க்கையை வைத்துக் கொள்ளாமல் இவ்விடம் போந்த காரணம் என்னையோ! இதற்கும் இராசசபைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! இதற்கு இங்கே என்ன அலுவல்!” என்று கருத்தும் விரிக்கப்பட்டது.

அதனைக் கேட்டதுங் குருடருக்குப் பாட்டுக் குழுறிக்கொண்டு வந்தது. முடவரின் பாகமான இரண்டாவது அடியிலுங் குருடர் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். “வந்தவாறு சொல்வேன்” என்று முதலில் அந்த அடி பூர்த்தி செய்யப்பட்டது.

இந்தப் பெரிய சபையிலே அரசருக்கும் அவர் தம்பிக்கும் பக்கத்திலே நின்று, கொடுப்பதைத் தடுத்துச் சேட்டை செய்கின்ற வஸ்து, காடுகளிலே மரந்தடிகளிலே வாழ்க்கை நடத்தவேண்டியதே யாம். அதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. அதற்கு மனிதர் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிற இந்தச் சபையிலே என்ன அலுவல்! என்று யாரும் நினைத்தல்கூடும். நினைக்க வேண்டும்! நினைப்பதில் தவறு இல்லை. ஆனால், அந்த வஸ்து இங்கே வந்து நிற்பதிலும் நூதனம் இல்லை. அது வந்ததற்குப் போதிய காரணம் இருக்கிறது. 'வந்தவாறு சொல்வேன்' என்கிறார் குருடர்.

சபையிற் குதூகலம்! 'வந்தவாறு' இன்ன தென்று, என்ன காரணங் கற்பிக்கப் போகின்றாரோ எனப் புலவர்கள் தங்கள் கற்பனை உலகத்திற் சஞ்சரிக்கின்றார்கள்.

குருடர் தமது பங்கைப் பாடுகின்றார் :

“தூதல மன்னுந் தமிழ்மா ற்ளையுந்தன் றம்பியையும்
இராகவ னென்று மிலக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே”

என்று பாட்டுப் பூர்த்தியானது. “இது இராமயண காலத்தைச் சேர்ந்தது; நீண்ட வாலுள்ள வருக்கத்தைச் சார்ந்ததாயிருத்தல் வேண்டும். எங்கேயோ பராக்குப் பார்த்தமையினால் இராம இலக்குமணர்களிலிருந்து தவறிவிட்டது. அவர்கள் அயோத்திக்குப் போனதையறியாமல் இங்கே தங்கித் தமிழ்நாட்டில் அலைந்து அவர்களைத் தேடித் திருத்தல் வேண்டும். தமிழை வளர்க்கின்ற எங்கள் அரசரையுந் தம்பியையும், இது, தன் கண் மயக்கத்தி

னால் இராம இலக்குமணர்கள் என்று நம்பிவிட்டது. ஆகையினாலே இங்கே இது வந்து நிற்பது நியாயந்தானே.” குருடரின் கண்ணான கற்பனை இது.

அங்கே குழுமியிருந்த புலவர்கள் கவிதா லோகத்திலே தம்மையறியாமலே குதித்துக் கூத்தாடிச் சேட்டை செய்தார்கள். முடவர் வெளிப் படாமல் உச்சரித்த வார்த்தையும் புலவர்களுக்கு இன்னதென்று தெரிந்துவிட்டது. இதோ மராமரம் விட்டிங்கு வந்து நிற்பது 'புன்குரங்கு' 'புன்குரங்கு' என்று சத்தமிட்டார்கள். சிலர் பாட்டை எழுதிக்கொண்டார்கள். சிலர் உரத்தும் படித்தார்கள். பாட்டுப் பின்வருமாறு :

பூராதன மான தமிழ்ப்புல வீரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமரம் விட்டிங்கு வந்ததென் னேவந்த வாறுசொல்வேன்
தூதல மன்னுந் தமிழ்மா ற்ளையுந்தன் றம்பியையும்
இராகவ னென்றுமி லக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே.

இரட்டையர்கள் காளமேகப் புலவரிலே பெரிய மதிப்பு உள்ளவர்கள். அவரைக் காண வேண்டுமென்பது அவர்களின் நெடுநாள் ஆசை. ஒருநாட் காளமேகத்தைத் தேடி அவருடைய ஊருக்குப் பயணஞ் செய்தார்கள். எத்தனையோ அபசகுனங்கள் எதிர்ப்பட்டன. ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமற் புறப்பட்டார்கள். காளமேகத்தைத் தரிசித்து உரையாட வேண்டுமென்ற ஆசை அவர்களை இழுத்துச் சென்றது. ஒருவாறு காளமேகத்தின் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். சென்றவர்கள் காளமேகத்தின் வீட்டை விசாரித்துக்கொண்டு செல்கின்றார்கள். வீடு கிட்டிவிட்ட

தென்று அறிய அறிய அவர்களுக்கு ஆவல் பொங்கத் தொடங்கிவிட்டது. வீட்டு வாசலை அடைந்துவிட்டார்கள். ஆகாயத்திலே சஞ்சாரஞ் செய்த ஒருவன், பாதாளத்திலே வீழ்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படியான நிலை அவர்களுக்கு அந்த வேளையில் உண்டானது. வீடு அமங்கல மாய்க் கிடந்தது. “புலவர் பெருமான்! காளமேகம்! அதோ சுடலை நோக்கிச் செல்லு கின்றார்” என்று கண்ணீர் விட்டார்கள் அங் குள்ளவர்கள். இரட்டையர்கள் வந்த கால் ஆற வில்லை; சுடலையை நோக்கி நடந்தார்கள். காளமேகத்தின் தூல தேகம் கொழுந்து விட்டெரிகிறது. கண்டார் முடவர்.

“ஆசு கவியால் அகிலஉல கெல்லாம்
வீசுபுகழ்க் காளமேகமே - பூசுரா”

என்று விம்மி விம்மி யழுதார் அவர். காளமேகம் ஆசுகவி. ஆசுகவி யென்றால் விரைந்து பாடு கின்ற புலவன் என்பது கருத்து. ஒருவர் ஒன்று பாடவேண்டுமென்று கேட்கு முன்னமே, காளமேகத்தின் வாயிலிருந்து பாட்டு வழுக்கிக் கீழே விழும். ‘இம்மென்னும் முன்னம் எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரம்’ பாட்டும் பாடிவிடும் காளமேகம். அந்தச் சாமர்த்தியத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினார் முடவர். நிகழ்ச்சியை அறிந்ததும்,

“விண்கொண்ட செந்தழலாய் வேகுதே ஐயையோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்”

என்று கதறினார் குருடர்.

ஒரு சமயம் சிவபெருமானுக்கு நின்தாஸ்துதி ஒன்று பாடினார் காளமேகம். நின்தாஸ்துதி-வஞ்சப் புகழ்ச்சி. “திருவாரூரிலிருக்குஞ் சிவபெருமானே, உனது வில்லோ கல்லு; வளைக்க முடியாதது. நானே நஞ்சிருப்பது; தளர்வுள்ளது. இந்த நிலை யிலே பாணமோ மண்டின்ற பாணம். சிவசிவா! உனது யுத்த ஆயத்தம் எத்தகையது! முப்புரத் தைப் பார்த்துப் பல்லை இளியாமல் நீ வேறென்ன தான் செய்யமுடியும்!” என்பது, அப்பாட்டின் கருத்து. ‘நானென்றால் நஞ்சிருக்கும்’ என்று தொடங்குகிறது அந்தப் பாட்டு.

அப் பாட்டிலே பாணத்தை ‘மண்டின்ற பாணம்’ என்று பாடியதன் அருமை குருடரின் இருதயத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது.

சிவபெருமானுக்கு வில் மகாமேரு; கல். நாண் ஆதிசேஷன்; நஞ்சுள்ளது. பாணம் மகா விஷ்ணு; ஒரு காலத்தில் மண்ணுலகை விழுங் கினவர்; மண்டின்றவர்.

மகா விஷ்ணுவை “மண்டின்ற பாணம்” என்று பாடிய காளமேகத்தின் வாயும் வேகின்றதே என்று வேகின்றார் குருடர்.

கவிஞரின் அருமையைக் கவிஞரே அறிவர். புன்கவி அறியுமா?

2. “காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்”

இது கம்பன் வாக்கு; நாட்டுப் படலத்தில் வருகின்றது. ஒரு நாட்டின் வளம், அந்நாட்டின் கனிதரும் விருட்சங்களிலே தங்கியிருக்கிறது. பஞ்சகாவியங்களுள்ளே முதலில் வைத்துச் சொல்லப் படுவது சீவக சிந்தாமணி. அந்தச் சிந்தாமணியிலே ஏமாங்கதம் என்பது ஒரு நாடு. அந்த நாட்டிலே தென்னைகள் காய் மயமாய் விளங்குகின்றன. தென்னைக்குத் தெங்கு என்றும் பெயர். தெங்குகள் லிருந்து பழங்கள்—காய் மாண்ட தெங்கின் பழங்கள்—பறியாமலே பழுத்து விழுகின்றன. அந்தப் பழங்கள் அடிக்கடி உதிர்கின்ற அதிர்ச்சியினாலே, தெங்குகளை அடுத்து நிற்கின்ற கழுகுகள், தங்கள் தலைகளிலே சுமக்கின்ற, இனிய தேன் பொதிந்தனவும் மேலுறை கிறிப் புறப்பட வேண்டியனவும்—புறப்படுவனவும்—புறப்பட்டனவுமான பூங்கொத்துக்கள் தாறு கிழிகின்றன. அவற்றுக் கயலில் பலாப்பழங்கள் பிளக்கின்றன; மாம்பழங்கள் சிதறுகின்றன; வாழைப்பழங்கள் சிந்துகின்றன. ஏமாங்கதம் என்ற பெயர் எட்டுத் திக்கிலும் பரக்கின்றது. ஏட்டிலே—நல்ல இனிய பாட்டிலே—கனிதரும் விருட்சங்கள் குலுங்கிக்கொண்டிருப்பது ஏமாங்கத நாடு.

“காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகினெற்றிப்
புமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கைபோழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள்சிந்தும்
ஏமாங் கநமென்று இசையாற் றிசைபோயதுண்டே.”

சிறு பஞ்சகாவியங்களிலே குளாமணி சிறந்தது. அந்தச் குளாமணியிலே ஒரு நகரம் வருகிறது. அந்த நகரத்திலே வெண்ணிலா வீசுகின்ற அழகிய தவள மாடங்களைச் சற்றே நிமிர்ந்து பாருங்கள். என்ன தெரிகிறது?

“மாம்பழக் கனிகளும் மதுத்தண் டட்டமும்
தாம்பழத் துளசில தவள மாடமே.”

எங்கேயோ சிந்தாமணியிலே கனிதரும் மரங்கள் குலுங்குகின்றன; குளாமணியிலே நல்ல வெண்ணிற மாடங்கள், பழங்கள் நிறைந்து பழுக்கின்றன; கடலிலே விளைந்த முத்து, அரசிளங்கன்னிகைகளின் கழுத்திலே விளங்குவதுபோல.

சீவகசிந்தாமணியிலே வருகின்ற கனிதரும் மரங்கள் கொடிகள் செடிகளை—குளாமணியிலே வருகின்ற பழங்கள் நிறைந்த மாடங்களை—அந்தக் கம்பன் என்கின்ற வம்பு, பொருள்செய்கின்றனில்லை. வம்பு - புதுமை. நாடு நகரங்களின் சிறப்பு—அங்கேயுள்ள உயர் குடிகளின் ஒழுக்கம்—பழங்கள் உண்பதிலேயோ, கனிதரும் மரங்கள் செடிகள் கொடிகள் வளர்வதிலேயோ தங்கவில்லை என்கின்றான் அந்த வம்பு. வாயிலிட்டு வயிற்றிலே தள்ளுகின்ற ‘பழங்கள்’ என்ற வார்த்தையையே கம்பன் வெறுக்கின்றான். ‘கனிகள்’ என்ற வார்த்தையையே அவன் உபயோகிக்கின்றான். கம்பன் வாயூறுகின்ற கனிகள் ‘செவிநுகர் கனிகள்.’ வாயிலிட்டு வயிற்றில் தள்ளுபவைகளல்ல. செவியினால் நுகர்ந்து இருதயத்தில் இருத்துபவைகள் அந்தக் கனிகள். அந்தக் கனிகளைத் தரும் மரங்கள்

செடிகள் கொடிகள் வெகு நூதனமானவைகள்; அங்கும் இங்கும் நடந்து திரிபவைகள். ஒளவைப் பாட்டி முதல் 'கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜாவே' என்று தொடங்குகின்ற வைசம்பாயனர் பரியந்த மானவைகள் அவைகள். அவைகளுக்குக் காதைகள் என்று பெயர். காதைகள் என்றும் கதைகள். ஒருநாட்டின் வளப்பம் அந்நாட்டிலே வழங்குகின்ற நல்ல கதைகளிலேதான் தங்கியிருக்கிறது. நாட்டிலே வளருகின்ற நல்ல கதைகள், அந்த நாட்டின் நகரங்கள் நகரங்களாகாமற் சுவர்க்கங்கள் ஆதற்கு ஏற்ற வழிதுறைகளை வகுத்துக் காட்டும். நாட்டில் உள்ளவர்கள் நகரங்களுக்கு வரும்போது அவர்களை அறியாமலே நல்ல கதைகளும் அவர்களுடன்கூட நகரத்திற்கு வந்துவிடும். நாலு ஆறுபேர் கூடுகிற இடங்களிலெல்லாம், கதைகளுங்கூட இருந்து, உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உயிருக்கும் களிப்புச் செய்துவிடுகின்றன. பாட்டியின் பாயலிலே, நாம் குழந்தையாய் மழலை பொழியும்போது அவள் வாயிலிருந்து வழவி விழுந்த கதை, அடேயப்பா! எவ்வளவுகாலம் மறைந்தோடின பிறகும், எங்கிருந்தோ ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களில் வந்துவிடுகின்றது. கதைகள் தாய்ப் பாலுடன் சேர்ந்து இரத்தத்திற் கலந்து தேகம் முழுவதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன என்றும், மிருதுவான நரம்புத்துய்களிற் குடியிருக்கின்றன என்றும் பலரும் பலவிதமாகக் கதைகளைப்பற்றிக் கதைகள் சொல்லுகின்றார்கள்.

குழந்தைக்கதை, பாட்டிக்கதை, பஞ்சதந்திரக் கதை, தென்னாவுராமன் கதை, விக்கிரமாதித்தன்

கதை, பாரத இராமாயணக்கதைகள், 'கேளுங்கள் நைமிசாரணிய வாசிகளே!' என்று சூத மகா முனிவர் சொல்லத் தொடங்குகின்ற புராணக்கதைகள், வேதநெறிகளைப் பற்றிய உபநிடதக்கதைகள் ஆகிய இவைகள் நமது பாரத நாட்டுக் கற்பக தருக்கள். இவைகள் சொரிகின்ற செவிநுகர்களிகளே வசன இலக்கியக் கதைகள். நாடகங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்களெல்லாம் கதைகள் என்கின்ற கனிகளின் வித்துக்களிலிருந்து முளைத் தவைகள்.

பஞ்சதந்திரத்திலே இரண்டு புருக்களின் கதை வருகின்றது. ஒன்று ஆண், மற்றது பெண்; கணவன் மனைவி. ஒருநாள் இரு புருவும் இரை தேடப் போனபோது திடீரென்று வானம் இருண்டு மழைபொழியத் தொடங்கியது. இடி முழக்கம், மின்னல், காற்று, மழை. ஒரு கண நேரம் ஆண் புருவைப் பிரிய நேர்ந்தாலுந் தன் கணவன் தன்னைப் பிரிந்து ஒரு மாதகாலமாகிவிட்ட தென்று வருந்துகிற வழக்கம் உள்ளது பெண்புரு. அப்படிப்பட்ட பெண் புரு இந்த இடி இடிக்கின்ற மழையில் ஆண்புருவை விலகித் தனித்துவிட்டது. மழை சிறிதே தணிய ஆண்புரு, தாம் வசித்த மரத்துக்கு வந்துவிட்டது. வந்து அந்த மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பர் ஒன்றிலிருந்து பெண் புருவை நினைந்து வருந்துகின்றது. “என் பிராணநாயகி இந்த மழையில் எங்கே தவிக்கிறாளோ! யாராவது வேடர் கண்ணி வைத்து அகப்படுத்தியிருப்பாரோ!” என்றெல்லாம் புலம்புகின்றது ஆண்புரு.

வேடன் ஒருவன் அச்சமயத்தில் மழையிலே நனைந்து நடு நடுங்கிக்கொண்டு அந்த மரத்தின் அடியில் ஒதுங்கிநிற்கின்றான். அவனுடைய ஒரு கையிலே அம்பும் வில்லும் கண்ணியும் இருக்கின்றன. மற்றக் கையிலே ஒரு குருவிக்கூடு. அந்தக் கூட்டுக்குள்ளே ஒரு புரு. அந்தப் புரு, புலம்புகின்ற ஆண் புருவை நோக்கிச் சொல்லுகின்றது. “பிராணநாயகா! புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறதற்கு இது சமயம் அன்று. இதோ பார்! இந்த வேடன் நமது வீட்டுக்கு, விருந்தினன். மழையால் நனைந்து நடுங்குகின்றான். இவனைப் பசி வாட்டுகின்றது. குளிரைப்போக்கி இவன் பசியை ஆற்றுவதே தருமம்.”

இவ்வாறு அந்தக் கூட்டுள் அகப்பட்டிருந்த பெண்புரு மரக்கிளையிலிருந்த ஆண்புருவுக்குச் சொன்னது. ஆண்புரு அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதுகேட்கமுன்னமே அந்த மரத்தடியில் வேடன் ஒருவன் ஒதுங்கி நிற்பதைக் கண்டது. கண்ட அந்தக்கணமே நெருப்பு எழுப்பி அந்த வேடனைக் குளிர் காய்வித்தது. வேடன் குளிர் நீங்கிக் கொட்டாவி விடுகின்றான்.

“விருந்தினனே சற்றே பசிதணி” என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த நெருப்பின் மத்தியிலே குதித்து, அந்த அருமருந்தன்ன ஆண்புரு வெந்து போகின்றது. வேடன் கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. வெந்து மடிகின்ற ஆண்புருவை நோக்கி அழுதுகொண்டே பெண்புரு விடம்

மன்னிப்புக் கேட்பவன் போலக் கைகள் பதற அதனை அக்கணமே திறந்துவிட்டான். “அவர் போய் விட்டார். அவரைப் பிரிந்து எனக்கு இனி இங்கே என்ன அலுவல்! என் கடமையை அவர் செய்து விட்டார். விருந்தினனே, குறைப்பசி கொடியது. என்னையுஞ் சேர்த்து அருந்து” என்று சொல்லிக் கொண்டு பெண்புருவும் அதே அக்கினியில் வெந்து சுருளுகின்ற அந்த ஆண்புருவின் மீதே விழுந்து, அதனை இரு சிறகுகளாலும் அணைத்து அதன் உயிரோடு தன் உயிரையும் ஒன்று செய்தது. இந்த ஆன்ம யாகத்தை அந்த வேடனாற் கண்ட கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. அவனுடைய முரட்டுத்தேகம் வெயிலிற் பட்ட வெண்ணெயாய்ப் போனது. யாகாக்கினியிலே நெய் சொரிபவன் போல, அந்தப் புருக்களின் செய்ந்நன்றிக்கு அழுது அழுது உருகி உருகி அந்த அக்கினியே கதி என்று அதிற் குதித்து, உயிர்துறந்தான் வேடன். புருக்கள் பிறகே; வேடன் முன்னே. வேடன் தேவனாய்விட்டான். சுவர்க்கலோகத்திலே கற்பகதரு நீழலிலே பழைய தம்பதிகளான புருக்களை வரவேற்று விருந்துபசாரஞ் செய்கின்றான் வேடதேவன்.

பஞ்ச தந்திரர் தந்த புருக்கையாகிய செவியால் நுகருங் கனிக்குள்ளே இரண்டு வித்துக்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

என்ற குறள் வித்து. இந்த வித்தைப் பேணினால் இதிலிருந்து நல்ல நாடகம், காவியம், இலக்கியம் முளைகொள்ளும். மற்ற வித்து வேடதேவனோடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனை நீங்கள் கண்டுபிடியுங்கள்.

“பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப்
பிடிக்கவந் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவி செய்து
விறகிடை வெந்நீர் முட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித்
தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள்
வீடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை
வேதத்தின் விழுமி தன்றே”

என்றதில் ‘பைம்புள் வீடுபெற்றுயர்ந்த வார்த்தை’ என்றது புருக்கதையை. இக்கதை விபீடணனை அயிர்த்தவர்களுக்கு ஸ்ரீராமனால் எடுத்து உப தேசிக்கப்பட்டது.

கனிகளைத் தருவன மரங்கள் கொடிகள் என்று இனியுஞ் சொல்லுவீர்களா?

“காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்.”

3. சிவகாமீ சரிதை

காலமோ நள்ளிருள். இடம் நடுக்காடு. காலை மாலை நிழல்போல நாமும் நடக்கத் தானும் நடக்கிற காடு அந்தக் காடு; கரை துறை திக்குத் திசை யாதுந் தெரியாத காடு. எல்லாம் இருண் மயம். இடையிடையே சிறிய சிறிய ஒளிகள். பாம்பு களின் வாயிலிருந்தும், ஆனைகளின் தந்தங்களிலிருந்தும், புலிகளின் கண்களிலிருந்தும் வருகிற ஒளிகள் அந்த ஒளிகள். இந்த ஒளிகளுக்கும், ஆகாயத்திலே கண்சிமிட்டுகின்ற தாரகைகளுக்குஞ் சந்துபேசிஅங்கும்இங்கும் பந்தம்பிடிக்கின்றன மின் மினிகள். எங்கும் மௌனம். ஏகாந்தப் பெருங்ககனம். அங்கே ‘மனிதன்’ என்ற வார்த்தைக்கு இடமேயில்லை. உலகம் வேறு. இந்தக்காடு வேறு.

முற்றத்துறந்த முனிவர்கள் – உலகம் தானே விட்டு விலகியவர்கள் – இந்த மௌன வனத்திலே தபசு செய்வார்களோ என்னவோ! எங்கோ இருந்து ஒரு குரல், அந்த அந்தகாரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, மௌனத்தைக் குலையாமலே எழுகின்றது. “ஓ மகா முனிவர் திலகமே! மௌன சிகரமே! தங்கள் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். தங்கள் திருவடிகள் வாழ்க. சற்றே மனம் இளக வேண்டும். கிருபை பாவிக்கவேண்டும். தேவரீருடைய திருவாயிலிருந்து ஒரு திருவார்த்தை வெளி வருமாயின், அந்தத் திவ்விய அமிர்தம் மகாபாவி யாகிய ஒருவன் உய்தற்கு வழிசெய்யும். இந்தப் பாவி, பாழான அடவியிலே பாதைதப்பி அலை கிறான்; அங்கும் இங்கும் உலகிறான்; கறங்கு

போலச் சுழல்கிறான். தேவரீருக்குப் பெரிய புண்ணியம் உண்டாகும். சிறியேனுக்கு ஒரு திருவார்த்தை அருக்கிரகிக்கவேண்டும்.”

ஓர் உருவம் எழுகின்றது. “ஏ, மைந்தா! இந்த இடம் உலகம் பாழ்போன வெளி. இது தான் எனது வீடு. பந்தங்கள் பாழ்போனவர்களுக்குத்தான் இங்கே சம்பந்தமுண்டு. நீ எப்படி இந்த இருளில் இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்? இந்த இருள் விடியும்வரை நீ என்னைத் தொடர்ந்து வர வல்லையானால்—அதிவீரன் ஆனால்—என் பிறகே வா. இருள் விடியும். உன் வேதனைகள் மெய்ச் சலிப்புக்கள் அத்தனையும் உன்னைவிட்டு அகலும். விடிந்த பிறகு நீ சேரவேண்டிய இடத்துக்குச் சென்று சேர்; வா.”

மௌனம். முனிவர் நடக்கிறார்.

குழந்தை முனிவனுக்கு உரோமஞ் சிலிர்க்கின்றது. கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. கருவி கரணங்கள் ஸ்தம்பித்துவிட்டன. பழைய இரு தயம் இறந்தது. அவனை ஏதோ இழுக்கின்றது. பெரிய முனிக்குப் பிறகே சிறியமுனி நடக்கின்றான். ஊசியைத் தொடரும் நூல்போலக் குழந்தை முனிவன் தொடர்கின்றான். மலைகளில் ஏறுகின்றான்; குழிகளிற் குதிக்கின்றான்; நதிகளில் நீந்துகின்றான்; அடவிகளில் நுழைகின்றான். அந்த முனிவனின் அடிகளையன்றி அயலில் வேறென்றையும் அந்த இளம் முனிவன் அறியான்.

தூரத்திலே ஒரு நெருப்புச்சுடர். அது தலை வளைத்து அழைக்கின்றது. அது ஒரு தனி இடம்.

முனிவர் அணுகுகின்றார். நிர்மலமான விறகுகளை அடுக்கி இன்னும் நெருப்பை எழுப்புகின்றார். நெருப்புச் சுவாலித்து மேல் எழுகின்றது. குழந்தை முனி, நாணிக் கூசி ஒதுங்கி ஒரு பக்கத்திற் குந்தி யிருக்கின்றான். அவன் தன்னுடைய தாமரை மலர் போன்ற ஒரு கையினாலே அழகிய தனது திரு வதனத்தை ஓர் அளவுக்கு மறைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றான். அந்தச் சிறிய முனிவன் திடீரென்று பெரிய மௌன முனியாய்விட்டான்; ஒன்றும் பேசுகின்றானில்லை; சுவரில் எழுதிய சித்திரம்போல ஆடாமல் அசையாமற் பேசாமலிருக்கின்றான். பனி (மழை) பொழிகின்றது. அவன் நெருப்பை அணுகாமலிருக்கின்றான்.

“மகனே என்ன கூச்சம்? இனி நாம் இரு வேழம் ஒருவேம். நம்மில் யார் பெரியர்? யார் சிறியர்? இருமைக்கு இடம் இல்லை. கிட்ட வா. நெருப்புத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் களிப்புச் செய்யும்; சேராதவருக்குப் பனிப்புச் செய்யும். ஏன் பனியில் நடுங்குகின்றாய். அருகில் வா.”

குழந்தை முனிவன் செவியில் இவை ஒன்றும் ஏறவில்லை. ஒருமுறை சொல்லி, இருமுறை சொல்லி மூன்றாம் முறையும் ஆனது. அவன் இருந்தபடி இருந்தான். பெரிய முனிவன் மேலும் நெருப்பை எழுப்பிக் குழந்தை முனிவனை உற்று நோக்கினான்.

“வேஷ இரகசியங்க ளெல்லாம் வெட்ட வெளியாயின.”

குழந்தை முனி எழுந்தான். ‘ஆன்’ விசுவதி ‘ஆன்’ விசுவதியாயிற்று. வேஷம் கலைந்தது. கொலைக்

குற்றஞ் செய்தவனுடைய இருதயம்போலக் கொல்லனது உலைமுகத்துத் துருத்திபோல அவளுடைய நெஞ்சு படபடக்கின்றது. விம்மிப் பொருமி மூச்சுத் திணறுகின்றது. ஆண் கோலத்தை அந்தப் பொருமலும் மூச்சும் அப்படியே விழுங்கிவிட்டன. அதைக் கண்டு பெரிய சுவாமி சுவரில் எழுதிய சுவாமியானது. ஆயினும் கண்கள் கூர்ந்து நோக்குகின்றன.

அவளுடைய முகத்திற் பூரணசந்திரன் பிரகாசிக்கின்றது. குற்றகொண்ட மேகம்போலச் சடைக்கட்டு அவிழ்ந்து சரிந்து தாழ்கின்றது. கண்களாகிய கயல்கள் ஒன்றோடொன்று உறழ்ந்து பிறழ்கின்றன. பவளவாயிலே கொவ்வையிதழ் துடிக்கின்றது. இடையிலே மின்னல் துவள்கின்றது. கண்களில் முத்தம் துளிக்கின்றது. கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்புகின்றன.

“பொறுத்தருளல் வேண்டும். பரிசுத்தமான இந்த ஆசிரமத்தை அசுத்தஞ் செய்த இந்த மகாபாதகியைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்.” என்று ஒரு தழுதழுத்த குரல் வருகின்றது. அது ஓவியம் போலிருந்த முனிவன் செவியில் நுழைகின்றது. அவன் செவிக்கு உயிர் வருகின்றது. அவள் வாயிலிருந்து கதை சுரக்கின்றது:

“காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள்; பெண்கள் இருவர்; ஆண் ஒருவன். அவ்வாண்மகனுக்கு ஒரு பிள்ளை; ஆண் பிள்ளை; ஒரே ஒரு பிள்ளை. இருவர் பெண்களுள் ஒருத்தி முழு மலடி.

மற்றவளுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை—பெண் பிள்ளை—இந்தப் பாதகி.

“பெண்ணுக்கு நான் ஒருத்தி; ஆணுக்கு அவர் ஒருவர்.

“ஐயோ! அவரும் நானும் தேனும் பாலும்; ஒன்றாய் பழகினோம்; ஒன்றாய் வாழ்ந்தோம். இருவரும் ஒருவர். பச்சைக் குழந்தைகள்.

“அந்த மலடி பெரிய பணக்காரி. கோடிக்கணக்கில் எனக்கு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். எனக்கோ தலைகால் தெரியவில்லை. அந்தப் பாவியின் பணம் என் கண்ணைக் கெடுத்தது; அவருடைய அருமையை மறைத்தது. அவர் என் அதிபர் என்பதை நான் மறந்தேன். அவர் குறிப்பாக உணர்த்தினார். நான் கொள்ளவில்லை. ‘வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே’ என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார். அவர் போய் விட்டார். வருவார் என்று நம்பினேன்; அவர் வரவில்லை; போய்விட்டார்!

“ஒரு வாரம், ஒரு மாதம், ஒரு வருடமும் ஆகி விட்டது! ஐயோ, அவரைக் கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் எவரையுமே காணோம். நான் இனி எங்கே தரிக்க! எங்கே இருக்க! எங்கே உறங்க! உலகமெல்லாம் எனக்குச் சுகுகாடே!”

மௌன முனிவனுக்குக் கண்ணீர் கொப்பளிக்கின்றது; சரீரம் பதறுகின்றது; அடக்க முடியவில்லை. மெல்ல எழுந்து சிறிது நடந்து ஏதோ எடுக்கச் சென்று, மறந்தவன்போலத் திரும்பிவந்து பழையபடி இருக்கின்றான். நிறுத்த, நின்ற கதை தொடர்கின்றது.

“சுவாமி, பொறுத்தருளல் வேண்டும். அவர் தந்த அறிவுகொண்டு, ‘அவர் உண்டு’ ‘எங்கும் உளர்’ என்று நம்பி, இந்த உடலில் உயிரை வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தேன்; அவரைக் காணவில்லை. அவரோ நல்லவர்; அருளுடையவர்; கிருபா சமுத்திரம். நானோ நன்றி கெட்டவன்; குடிகேடி!

“அவர் உயிருக்குயிர்; பரமத்துமா. அவருடைய அநந்த கலியாண கோலங்களில் ஏதோ சிற்சாயை—சுவாமி, பொறுத்தருளல் வேண்டும்—தங்களிடம் இருப்பது கண்டு, என் குறைகளை முறையிட்டு மனத்துயரம் சற்றே ஆறினேன். இனி இந்த உடல் எனக்குச் சுடுகாடு. இந்த அக் கினியே கதி! தேவரீரே சாட்சி!”

கதை இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. அஃது அவ்வளவிலிருக்க, மௌன தவமுனிவனை அந்தக் கோலத்திற் காணவில்லை. ஆனால், அதே இடத்தில் அவனே எழுந்தான்!

“சுவாமி! யான் உனது சிதம்பானே,” என்றான்.

அவ்வளவுதான்; ‘இருவரு மற்றோருருவம் ஆனார்.’

‘எவர்தாம் முன் அணைந்தவரென் றிதுகாறும் அறியோம்; இருவரு மொன்றாயின ரென்றே அறையுஞ் சுருதி.’

“தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலைந் ஏகமெனக் கொள்.”

4. மதியும் பிறையும்

ஒளவையார் சோழநாட்டுக்கு ஒருமுறை வந்தார். ஒரு பெரிய தெருவிதி—அவ்விதியிலே, ஒரு வீட்டுத் திண்ணை—அந்தத் திண்ணையிலே, சிறிது சிரமபரிகாரஞ் செய்வதற்காக ஒளவையார் உட்கார்ந்தார். அப்போது அங்கே ஒரு பெரிய ஊர்வலம் வருகின்றது. சோழ மகாராசா பவனி வருகின்றார். மகாராசாவுக்கு ஒரு பக்கத்திற் புகழேந்திப் புலவரும் மற்றைப் பக்கத்தில் ஒட்டக்கூத்தரும் வருகின்றார்கள். ஒட்டக்கூத்தர் வயது கூடியவர்; அல்லாமல் மகாராசாவுக்கு உபாத்தியாயராயும் இருந்தவர். அதனாலே, அவருக்குப் பெரிய கர்வம் உண்டு. கவிஞர்களுக்கெல்லாம் தாமே சக்கரவர்த்தி என்று தம்மைத் தாமே ஒட்டக்கூத்தர் புகழ்ந்துகொள்ளுவார். இது ஒளவையாருக்குத் தெரியும். ஒளவையார் தெருத்திண்ணையிலே இருந்தபடி ஒருகாலை மடக்கிச் சோழ மகாராசாவுக்கு மரியாதை செய்தார். புகழேந்தியைக் கண்டதும் மற்றைக் காலையும் மடக்கி அப்புலவருக்கு மரியாதை செய்தார். அதன் பிறகு இரு கால்களையும் நீட்டி ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பெரிய அவமரியாதை செய்தார். இதனைக் குறிப்பா லுணர்ந்த ஒட்டக்கூத்தருக்குச் சிறிதும் பொறுக்க முடியவில்லை. மனங்கொதித்தார்; அழன்றார்.

அப்பொழுது ஒளவையார் வெகு சாந்தமாக “ஓ! மகா கவிந்திரராகிய ஒட்டக்கூத்தரே, சோழ மகாராசாவை விளித்து ஒரு பாட்டுப் பாடும். அப்பாட்டு, பெண் ஒருத்தி சந்திரனைக் கண்டு வருந்துவ

தாக அமைதல்வேண்டும்; பாட்டின் இறுதியடியில் சந்திரனைக் குறிப்பதொரு பெயர் மூன்று முறை வருதல்வேண்டும்; மூன்று வேறுபொருள் தருதலும் வேண்டும்” என்றார். ஒட்டக்கூத்தர் பாடினார். அந்தப் பாட்டிலே சிலேடையாக ஓளவை யாரை அவமானஞ் செய்யவேண்டு மென்ற குறிப்பும் அவருக்கு இருந்தது. அந்தப் பாட்டு இது:

“வெள்ளத் தடங்காச் சினைவாளை
வேலிக் கமுகின் மீதேறித்
துள்ளி முகிலைக் கிழித்துமழைத்
துளியோ டுறங்குஞ் சோனாடா
கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த
கண்டா வண்டர் கோபாலா
பிள்ளை மதிகண் டப்பேதை
பெரிய மதியும் இழந்தாளே”

இப்பாட்டில் முதன் மூன்று அடிகளும் சோழனைப் புகழ்ந்தவை; நான்காம் அடி தலைவி ஒருத்தி சந்திரனைக் கண்டு வருந்தியது.

“பெருகுகின்ற வெள்ளத்துள்ளே அடங்கி வெள்ளம் போகிற வழியிற் போக விரும்பாத வாளைமீன், நெல்வயலுக்கு வேலியாய் அமைந்த கமுகின்மீது பாய்ந்து, சற்றே தங்கி, அதன்பிறகு ஒரு துள்ளுத் துள்ளிக் கிளம்பி, சூற் கொண்ட முகிற்படலங்களைக் கிழித்து, மழைத்தாரை முன்னே செல்ல, பின்னே அதனைத் தொடர்ந்து பழைய உறைவிடமான வயல் வெள்ளத்துள்ளே இறங்குகின்ற—கற்புடை மகளிர்போல வாளை மீன்களே மழையை வருவிக்கின்ற—வளங்கள்

நிறைந்த நாட்டையுடைய சோழ மகாராசாவே! பகைவர்களைக் கண்டஞ் செய்பவனே! நந்த கோபாலனை ஒத்தவனே!

“காதலனை நினைந்து வருந்துகின்ற அந்தப் பேதையாகிய பெண், குழந்தையாகிய பாலசந் திரன் உதயஞ்செய்து வருதலைக் கண்டு, ‘நிறை’ என்னுங் குணம்போய், பிறருக்குப் புத்தி புகட்டக் கூடிய பெரிய புத்தியையும் அதனைக் கண்டதனால் இழந்துவிட்டாளே! ஆ, இவள்நிலை பெரிதும் பரித பிக்கத்தக்கது”—என்பது அப்பாடலின் கருத்து.

“புலமையிலும் வயதிலும் வெறுங் குழந்தையாகிய புகழேந்தியின் இளம் புலமையைக் கண்டு மயங்கி, எனது முதிர்ந்த புலமையைக் கண்டுகொள்ளாது, இந்த ஓளவைக் கிழவி, தனது பெரிய புத்திகளை யெல்லாம் இழந்து, ‘பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்’ என்ற தனது வாக்குக்கு, தானே இலக்கியமாயினாள்,” என்ற ஓர் இகழ்ச்சிக் குறிப்பையும் இறுதி அடியில் தொனிக்கச் செய்து அதனாற் களிப்புக்கொண்டு, அங்கே குழுமி நின்றவர்களை நோக்கினார், ஒட்டக் கூத்தர்.

அதேசமயத்தில், “ஒட்டா, ஒருமதி கெட்டாய்!” என்றார் ஓளவையார். இறுதி அடியிலே சந்திரனைக் குறிப்பதொரு பெயரை மூன்று வேறு பொருளில் மூன்று முறை வைக்கவேண்டியவர், சந்திரனின் பெயராகிய மதியை, இரண்டு வேறு பொருளில் இரண்டு முறை தான் வைத்தார். ஓளவையாரை ஏசு வேண்டுமென்ற ஆவலினாலே

போலும் இன்னுமொருமுறை இன்னுமொரு பொருளில் வைக்க மறந்துபோனார்; மதிசெட்டுப் போனார். ஓளவையார் புகழேந்தியைப் பார்த்தார். அவர் பாடுகின்றார். அவர் பாட்டு இது:

“பங்கப் பழனத் துழுமுழுவர்
பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்கினர்
தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா
கொங்கர்க் கமரா பதியளிந்த
கோவே யிராச குலதலகா
வெங்கட் பிறைக்கும் கரும்பிறைக்கும்
மெலிந்தப் பிறைக்கும் விழிவேலே.”

“சேறு பொருந்திய வயலிலே உழுகின்ற உழவர்கள், தாகசாந்தி செய்வதற்கு ஓர் உபாயஞ் செய்யவேண்ணி, ‘குரங்குகள் அயலிலே உள்ள பலாக்களின் கனிகளைப் பறித்துப் பாழ்செய்கின்றன,’ என்று சாட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு, வயலிலேயுள்ள சங்குகளினாலே குரங்குகளுக்கு எறிகின்றார்கள்; அப்படி எறிய, குரங்குகள் பழிக்குப் பழிவாங்க எண்ணிப் பருவமான நல்ல செவ்விளநீர்களைப் பறித்து உழவர்கள் மேலே எறிகின்றன. இப்படிப்பட்ட வளங்கள் நிறைந்த தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கு அரசனாகிய சோழ மகாராசாவே! பகைவர்களாகிய கொங்க நாட்டார்களுக்கு யுத்தத்திற் சுவர்க்கங் கொடுத்த அரசே! இராஜகுல திலகமே!

“இந்தப் பெண்ணுடைய வேல்போன்ற கண்கள், பிரிந்தவர்களை வருத்துகின்ற தறு கண்மையுடைய பாலசந்திரனுக்கும், கரும்புக்கு

இறைவனாகிய மன்மதனுக்கும் மெலிவு அடைந்து, நீரைச் சொரியாநிற்கும். பாவம், இவள்நிலை இரங்கத்தக்கது!” என்பது பாடலின் கருத்து.

தமிழ் என்பது இனிமை. குரங்குகள் பறித்து வீசிய இளநீர் உழவர்களின் தாக தாபத்தைப் போக்கி அவர்களுக்கு நல்ல ‘தமிழ்’ செய்தவாறு போல, புகழேந்திப் புலவர் நான்காவது அடியில், மூன்று பொருளில் வழங்கிய மூன்று ‘பிறை’ களும் ஒருமதி கெட்ட ஒட்டக்கூத்தரின் கோப தாபங்களைப் போக்கி அவருக்கு நல்ல ‘தமிழ்’ செய்தன. [தமிழ் - இனிமை].

* * *

ஓளவையாரை முன்னிட்டு இருவர் புலவர்களைச் சந்தித்தோம். ‘வெள்ளத் தடங்காச் சினைவானே,’ ‘பங்கப் பழனத் துழுமுழுவர்’ என்ற பாடல்கள் தனிப்பாடலில் உள்ளவைகள். இவற்றைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர் ஒருவருடைய பாடல் நினைவுக்கு வருகின்றது. பாட்டு இது:

“வானப் பிறையையும் வாடைப்புலியையும்
மையல் செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்றலையுந்
கண்டு சில்லரிக்கண்
மீனப் பிறைக்கும் விழிவேலை
மேவிலர் வேடனிடும்
ஊனப் பிறைச்சிக் குகந்தார்
மறைசையி லுத்தமரே.”

இந்தப் பாட்டில், அடிதோறும். முதற் சீரையடுத்து நான்கு பிறைகள் ஒன்றுக்கு நேரே

ஒன்றாக, வேறு வேறு பொருளில் வந்திருக்கின்றன. எவருடைய நிபந்தனையுமின்றி அநாயாசமாகவே வந்திருக்கின்றன. மறைசை என்கின்ற வேதாரணியத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரான் மீது காதல்கொண்ட ஒரு பெண்ணின் இரங்கத்தக்க நிலையை இப்பாடல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“வானத்தில் உதித்த பிறைச் சந்திரனையும், புலிபோன்ற தறுகண்மையுடைய வாடைக்காற்றையும், மயக்கத்தைச் செய்கின்ற தேன் பொருந்திய அம்பாகிய மலர்களையுடைய மன்மதனையும், தென்றற் காற்றையுங் கண்டு, இந்தப் பெண்ணினுடைய சிலவாகிய செவ்வரி பரந்த கண்களாகிய மீன்கள் நீரைச் சொரியாநிற்கும். இங்ஙனம் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வேல்போன்ற விழிகளையுடையவளாகிய பெண்ணை, கண்ணப்பராகிய வேடுவர் நிவேதித்த ஊன் அப்பிய இறைச்சியை அழுதுகொண்டு மகிழ்ந்தவரும், மறைசை என்கின்ற வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உத்தமருமாகிய வேதாரணியேசுவரர், இன்னுந்தான் சென்று அணைந்திலர். அழுது அழுது கண்ணீர் ஆருகின்ற இந்தப் பெண்ணுக்குச் சற்றும் இரங்காத இந்த மறைக்காடர் திருவுள்ளத்தின் திண்மை தான் என்னே!”

நான்கு பிறைகளை, ஒரே வரிசையில், நான்கு வேறு பொருளிலே தந்து, இனிமையான ‘வானப் பிறை’ என்ற, பாடலைப் பாடிய நமது யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர் யாரென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

அவரே சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

5. இலங்கை வளம்

“மாகாரின் மின்கொடி மடக்கின ரடக்கி
மீகார மெங்கனு நறுந்துகள் விளக்கி
ஆகாய கங்கையினை யங்கையினி னள்ளிப்
பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடு காரம்.”

இது, கம்பராமாயணத்திலே சுந்தர காண்டத்திலே ஊர்தேடுபடலத்தில் மூன்றாஞ் செய்யுள்.

‘சருக்கரை விளைகின்ற இனிய வசனங்களை வசனிக்கின்ற மகளிர், பெரிய மேகங்களிற் பட்டர்ந்த மின்கொடிகளை வலித்து மடக்கிக் கட்டி, அவைகளினாலே உப்பரிகைகளிற் பரவி இருக்கின்ற மகரந்தம் முதலிய வாசனைத் துகள்களைப் போக்கி, விளக்கஞ்செய்து பெருக்கி, பக்கத்தே ஓடுகின்ற அருவிகளை அகங்கைகளில் முகந்து, நீர் தெளிக்கின்ற மாளிகைகள்’ இலங்கை மாநகரில் மலிந்துள்ளன என்று, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் ஆஞ்சநேயரின் கண்கொண்டு வருணிக்கின்றார்.

அப்புத்தளை வீதிகளில் உலாவி, நாவலப்பிட்டி வழியாகக் குயின்ஸ் பெரித் தோட்டத்துக்குப் போய், பிறகு கண்டிக்கு வந்து சில தினம் தங்கி மலைவளங்கண்டு களிக்கின்றவர்கள் — ஐயாயிரம் அடிகளுக்கு மேலே, மலை உச்சிகளில் உள்ள மாளிகைகளிலே, பட்டப்பகலிலே கண்ணாடிக் கதவுகளை அடைத்து, மின்சார தீபங்களை ஏற்றிச் ‘சாளரந்தோறும் தோன்றும் சந்திர உதயங்கள்’

மாகார - பெரியமேகம். மீகாரம் - மீக்கிருகம், மேல்வீடு.

முகிற்படலங்களின் ஊடே ஊடே தோன்றி மறைவதைக் கண்கொட்டாது கண்டவர்கள்—கண் நிறையக் கண்டவர்கள்—நமது மலைநாட்டு மாளிகைகளைக் கம்பர் வருணித்தது போதாதென்று குறை சொல்லுவதற்கு முன்வரலாம்.

சீதை இலங்கையிலே பிறந்தவள்; இங்கேயே சிறைவந்தவள். ஆஞ்சநேயர் அவளைத் தேடிக் கடல் தாண்டி வந்தவர்; ஸ்ரீராமன் அணைபோட்டு வந்தவன். இவர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது, இவர்கள் சார்பிற் கம்பரும் இலங்கையை இடையிடையே நோக்கியதுண்டு. கம்பருக்கு, இலங்கைக்கு வருதற்கும் வந்து மலைநாட்டு மாளிகைகளைத் தரிசிப்பதற்கும் நல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இந்த நிலையிற் கம்பரைக் குறை சொல்லாமல், இவ்வளவாவது சொன்னதற்கு நிறை சொல்லவேண்டும்.

நமது நாட்டுக் கவிஞர்பிரான் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மலைநாட்டு வளங்களை—மேகமண்டலத்தை அளாவுகின்ற மாடமாளிகைகளை—நேரிற் கண்டு களித்தவர். நாம் அவரிடம் போனால்,

மஞ்ச ளாவிய மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் போன்மட வார்கணஞ் சூழும்
அஞ்ச ரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை
அன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடும்
துஞ்ச மேதி சுருக்களைச் சீறச்
சுருக்க னோடிப் பலாக்களி கீறி
இஞ்சி வேலியின் மஞ்சளிற் போய்விடும்
ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே.

என்று, தமது பருளைவிநாயகர் பள்ளில் எடுத்துப் படித்து நமக்குத் திருப்தி அளிப்பார்.

நாங்கள் மலைகளில் மெல்ல மெல்ல ஏறிச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடைய மஞ்ச அளாவிய மாடங்களிலே, மாகாரின் மின் கொடிகளை மடக்கி அடக்கிய மீக்கிருகங்களிலே, பாகாய செஞ்சொலவர்களாகிய மயில்கள் போல் மடவார்களுக்கு மத்தியிலே, வீற்றிருந்துகொண்டு, நாற்புறமும் நோக்கி இலங்கை வளங்கண்டு, எட்டியமட்டில் அதனை ஒரு சிறிது நுகருவோமாக.

அதோ மகாவலிகங்கை பொங்கி ஓடுகின்றது. பேராதனைத் தோட்டத்தை நோக்குங்கள். அதன் அருகிலே மகாவலிகங்கைக் கரையிலே, தன்னத் தனியே ஒருவர் நிற்கின்றார்.

அவர் யாரோ?

தங்கமயமான தோற்றம்; களங்கமில்லாத மனம்; அகத்தின் அழகு முகத்திற் பிரகாசிக்கின்றது; தங்கத் தகட்டில் வெள்ளிக் கம்பிகளைப் பதித்தாற்போல, அவருடைய தாடி மெல்லிய காற்றுக்கு அசைந்து சோபிக்கின்றது. செந்தாமரைமலர் வெள்ளை அன்னத்தைத் தேடி அடைவது போல, அவருடைய சிவந்த கை—தளிர் போன்ற விரல்கள்—இடையிடையே தாடியைத் தேடி உளர்ந்து கொடுக்கின்றன. அவர் காவி தரிக்கவில்லை; தூய வெண்ணுகில் போர்த்தியிருக்கின்றார். கையில் தண்டுகமண்டலம் இல்லை; காகிதமும் எழுதுகோலும் அழகு செய்கின்றன.

அவர் யாரோ?

சற்றே அணுகுவோம். ஓகோ! அறிமுகமான வர்கள்; நம்மவர்கள்; நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவரவர்கள்!

புலவர் அவர்கள் வாயிலிருந்துதான் மகாவலி கங்கை பெருகுகின்றது. இதோ கவிதை வடிவில் அது பொங்கிவருகின்றது:

சீரான எந்தாடு மெப்பதியு முரும்

சேர்வான தாவரமும் மாமரமுங் காவும்

பேரான கனியரமும் பெருமரமுந் தாவில்

பெட்பாரும் பெண்ணைகளும் வாறையொடு மேவி

நேராக வோரிடத்து நிலையாகக் காண

நிலமடந்தை வைத்ததென நின்றபய னுதவும்

பேராத் தைப்பதிய நந்தவன மகவைப்

பேனியமு தூட்டமகா வலிகங்கை பெருகும்.

மகாவலிகங்கையைக் கவிதை செய்த புலவ ரவர்கள் மாணிக்க கங்கையை நோக்கிச் செல்லு கின்றார்கள். அதுவும் கவிதை உருவம் எய்தும் போலும்! புலவரவர்கள் மாணிக்க கங்கையில் முழுகிக் கதிரைமலையைத் தரிசிக்கின்றார்கள்.

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதலில் முழுகி

அன்பொடு சிவாயன அருணற்று பூசி

முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகவிழி யருவி

முத்துதீர் மெய்ப்புளக முரவுரை குளரப்

புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்

பொருவில்சுந் தாகசுந் தாவென்று பாடிக்

கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே

கார்ப்பூர வொளிகாணாக் கண்ணென்ன கண்ணே.

இதனைக் கேட்கும்பொழுது நமது வாய்க் குள்ளே 'பெரியவனை மாயவனை' என்ற சிலப் பதிகாரப் பாட்டு வரலாம். அது மாமனைப்பற்றிய பாட்டு; இது மருகனைப்பற்றிய பாட்டு. அதற்கு இது; இதற்கு அது. இதர விதரம்.

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு

தோங்க நல்லிவந் தருளு நாவலன்

கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்

கதிரை மாமலை யருவி காலுமே.

இனி, அப்புத்தளை வழியே சென்று கண்டி நகரைத் தரிசிப்போம்.

மலைவளத்தைக் காண்பதற்கு மனங்கொண்ட விலங்கை

மாதேவிக் காகமல ரயனிதனை வருத்தான்

நிலைவளரு மிந்தகரை யெடுத்துரைக்க வென்றால்

நெடுமுடியா யிரமுடைய படவரவு வேண்டும்.

அதோ கொழும்புமாநகர் தோன்றுகின்றது.

கலைப்பட்டினம் கரைப்பட்டினம்

கலப்பட்டினம் பெருமை

தலைப்பட்டினம் வரைப்பட்டினத்

தலைப்பட்டினம் கொழும்பு.

இனி, இங்கிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப் படுவோம். காடுகளிற் பல காட்சிகள் தோன்று கின்றன.

சரிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு

தகர்ந்த சாந்து விழுந்த வேய்

இரிந்த மிருகம் எழுந்த பறவை

இழிந்த அருவி கழிந்தவே.

மங்கலந் திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
பொங்கும் வெள்ளப் புதுமண நிர்வரப்
புரளு மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே.

இவைகள் கலிங்கத்துப் பரணிகள் அல்ல.
கலிங்கக் கூழட்ட சயங்கொண்டான் வேறு;
'கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழ்குடி'த்த சயங்கொண்
டான் வேறு. இருவர் சயங்கொண்டார்!

அநுராசபுரக் காடு வருகிறது. பெண்களுக்கு
ஓர் எச்சரிக்கை!

வண்ணாவின் மொழிகேட்டு
வனம்விடுத்த சீதைனை
இந்நாளுந் தேடுதல்போல்
இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே.

மாங்குளத்திலே ஒரு சிறு புதினம்!

காமநெடுங் காட்டிலே
காணுமொரு மாபுதினம்
மாமரைகள் ஒலிகேட்டுத்
*தாமரைகள் ஆயினவே.

இனி நிறுத்துங்கள் 'பஸ்' வண்டியை.

முன்னவன்செங் கைத்தனுவிற்
பாரத்தைப் பொறித்த
முறிகண்டி வாரணத்தின்
முளரியடி பணிவாம்.

பொழுது படுவதற்குமுன் யாழ்ப்பாணம்
போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம். அப்பாலே உங்களைச்

*தா + மரை - தாவுகின்ற மரை.

சந்திக்க முடியாது. இடையிலே சொல்லிவைக்கி
றேன்: நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் உங்கள்
கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்குப்
போய்,

இலங்கைவளம் கோளாத
செவியென்ன செவியே
இரும்பாலே செம்பாலே
செய்திட்ட செவியே.

என்று தாளம் பிசகாமற் பாடுதல்வேண்டும்;
மறந்துபோதல் கூடாது.

பனை தெரிகிறது:

கோணிலைகள் மாறிமழை வாரிவறந் தாலும்
கொடியமிடி வந்துமிக வேவருத்தி னாலும்
தாணிழ லளித்துயர் கலாநீலய மேபோல்
தந்துபல வேறுபொருள் தாங்குபனை யோங்கும்.

யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டது.

என்சா னுடம்புக்குச் சென்னி சிறந்திடும்
என்றே யுரைப்ப ரதுபோலப்
பொன்சே நிலங்கைச் சிரமென வேவரும்
புண்ணிய மோங்கிடும் யாழ்ப்பாணம்.

வாருங்கள், நல்லைக் கந்தசுவாமி கோயி
லுக்குப் போவோம்.

முன்னம் புவனேக வாரு மணிநல்லை
முன்னி வகுத்திடும் வேற்கோட்டம்
மன்னு முயர்கட் கிருவகை நோய்கட்டும்
மருந்து கொடுக்கும் அருட்கோட்டம்.

எங்கள் பிரயாணத்தில் ஒரு பெருந் தவறு
செய்துவிட்டோம். இலங்கைமாதேவிக்கு இரு
விழிகள் திருகேதீச்சரமும், திருக்கோணமலையும்.

அந்த இரு பரிசுத்த தலங்களையும் தரிசித்தனறி
விடு சேர்வதில்லை.

முன்று வயசிலே மந்திர வாசகம்
முன்னம் மொழிந்தவன் சொன்னபதி
தோன்று முக்கோண மலையுட னேகேது
சூழ்ந்து வலஞ்செய்கே நிச்சரமே.

திருக்கோணமலையை வலஞ்செய்தல் முடியாது.
கடல் திரை மோதுகின்ற ஆழத்தில் உள்ள கற்
பாறை மீது தேங்காயை வீசுங்கள். அதற்குமுன்,
—பிரயாணத்தினால் உங்கள் உடம்பு அலுத்துப்
போய்விட்டது—இலங்காதேவி—எங்கள் இயற்கை
அன்னை, ஏழு கிணறுகளில் வெந்நீர் வைத்துக்
கொண்டிருக்கின்றாள். ஏழு கிணறுகளிலும்
முழுக்குங்கள்; முழுகிக் களியுங்கள்; அலுப்புத்
தீருங்கள்.

காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல ஒன்று
கவிபாடிப் பரிசுபெருன் மனம்போல ஒன்று
நீதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல ஒன்று
செய்தபிறழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல ஒன்று
நீதிபெறு ஏழைதுயர் மனம்போல ஒன்று
நிறைபழித்த கற்புடையாள் மனம்போல ஒன்று
காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல ஒன்று
கனலேறு மெழுநீர்கள் உண்டுகன்னி யாயில்.

வெந்நீர் முழுக்கு ஆயிற்று; உடல் பூரிக்
கின்றது. இனி,

சுவாமி தரிசனம் சித்திப்பதாக.

ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி அளித்த புலவர்மிரான்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கை வளன்
தேன்சொரி யுந்தமிழ் மாந்துதுமே.

6. கவிஞன் என்றுங் கவிஞனே

சும்பருடைய மகன் அம்பிகாபதி. கம்பர்
விட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடுமன்றோ? அம்பிகா
பதியின் புலமையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய
தில்லை. அம்பிகாபதியும் சோழமகாராசாவின் புத்
திரியும் பரஸ்பரங் காதலுடையவர்களாயிருந்
தார்கள். அதனை அரசன் ஒருவாறு அறிந்து
விட்டான்; மந்திராலோசனைகூடச் செய்யவில்லை;
அம்பிகாபதியைச் சிரச்சேதஞ் செய்யும்படி தீர்ப்பு
அளிக்கப்பட்டது. அதனைக் கம்பர் அறிந்தார்.
அவருக்கு மனம் சகிக்கவில்லை. அரசனை எவ்வள
வுக்குப் பணிந்து கேட்கக்கூடுமோ அவ்வளவுக்
கெல்லாம் பணிந்து கேட்டார். அரசன் இரக்கங்
காட்டவில்லை. கவித்துவசத்தி யத்தனையும் பிர
யோகிக்கப்பட்டது. கம்பர் தாம் கவிச்சக்கரவர்த்தி
என்பதையும் மறந்துபோனார். புத்திரசோகம்
யாரைத்தான் விட்டது!

கம்பர் மேலும் இரந்து நிற்கிறார். அரசனுக்குக்
கம்பருடைய முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.
அரசனுடைய மனம் ஒரு சிறிது நெகிழ்ந்தது.
சற்றே சிந்திக்கத் தொடங்கினான். ஒருவாறு அவன்
மனம் ஒருமுடிபுக்கு வந்து, அம்பிகாபதி பெண்பால்
கலவாமல் நூறு பாட்டுப் பாடக்கூடுமானால் அவ
னுடைய மரண தண்டனையை விலக்கிவிடுவதே
யன்றி, தன்னுடைய புத்திரியைக் கலியாணஞ்
செய்து வைப்பதாகவும் பெருமூச் சோடு
சொன்னான்.

கம்பர் கவிச்சக்கரவர்த்தியாய்விட்டார். அவருடைய ஆனந்தக் கூத்துக்கு அளவில்லை. அம்பிகாபதிக்கு அதற்குமேலே ஆனந்தம். இந்தச் சம்பவங்களை யெல்லாம் திரை மறைவிலே கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசிளங் குமாரிக்கு ஆனந்தம் அணைகடந்து விட்டது.

அம்பிகாபதி பாடுகிறான். அவளுடைய காதல் திரையைப் பீறிப் பாய்கிறது. அவள் விரல்முடித் தெண்ணுகிறாள். அவள் மிகு வேகமாகப் பாடுகிறாள். அவள் அதிலும் வேகமாக எண்ணுகிறாள். அந்தோ விதியே! ஓர் எண் தவறிவிட்டது. காதலுக்குக் கண்மாத்திரமா, கணக்குமில்லை. அவள் அவனை முந்திவிட்டாள். அவன் தொண்ணூற்றென்பது பாட்டுப் பாடிமுடித்தான். அவள் நூறு என்று எண்ணி முடித்தாள். அவளுக்கு அப்பால் எண்ணுகிற வேலை இல்லை. அவளைக் காதல் விழுங்கிவிட்டது. அவள் தன்னை அறியாமலே எழுந்து சற்றே தலையை நிமிர்த்தி அவனை எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவளுடைய முகம், கவிதாலோகத்தை ஊடுருவிச் செல்லுகின்ற அவனுடைய கெம்பிரமான பார்வைக் கெதிர்ப்பட்டது. நடந்த பழைய சம்பவங்களை எப்படி ஞாபகஞ் செய்யமுடியும்! அவனுடையநிலை, தன்னை மறந்தநிலை — யோகநிலை; கவிதாயோகம். அவளுடைய முகச்சாயல், அவனுடைய இருதயமாகிய தூயபளிங்கில் அப்படியே படிந்தது. அஃது அவன் வாயினின்றும் 'சற்றே' என்று தொடங்கி, 'தலையலங்காரம் புறப்பட்டதே'

என்று முடிந்த ஒரு பாட்டாய்ப் பிரதிவிம்பித்தது. இதுதான் நூருவது பாட்டு.

கத்திமுனையிலுங் கம்பருடைய மகன் கம்பருடைய மகனாயே யிருந்தான்.

* * * *

ஒருநாள் நல்ல மத்தியானநேரம், கும்பகோணத்திலே ஒரு சத்திரத்திலே காளமேகப் புலவர் உணவு அருந்திக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கெதிரில், ஒரு முன் குடுமிவைத்த பிராமணன்—சோழதேசத்தவன்—அவனும் உண்டுகொண்டிருந்தான். அவன் உண்டுகொண்டிருக்கவில்லை—சோழநேடு யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். பரிசாரகர்கள் சோறு படைத்தபடியே நின்றார்கள். அவன் உண்டபடியே இருந்தான். அந்த மகாயுத்தத்தில் அவனுடைய முன் குடுமி அவிழ்ந்து, சோற்றில் வீழ்ந்து முடிக்கொண்டது. அவன் இடக்கையால் குலைந்த குடுமியை உதறினபடியே யுத்தத்தையும் நடாத்தினான். எதிரில் உண்டுகொண்டிருந்த காளமேகப் புலவரின் உணவில் எச்சிற் சோறு தாராளமாகத் தெறித்தது.

காளமேகம் இருண்டது. புலவர் உருத்திரமூர்த்தியின் அவதாரம் எடுத்தார்.

“கருக்கவிழ்ந்த முன்குடுமிச் சோழியா சோற்றுப் பொருக்குலர்ந்த வாயா புலயா—திருக்குடந்தைக் கோட்டாளே நாயே குரங்கே யுனையொருத்தி போட்டாளே வேலையற்றுப் போய்”

என்ற பாசுரம் பாய்ந்தது.

கடும்பசி வேளையில், கடங்கோப் நேரத்திலுங்
காளமேகம் காளமேகமாயேயிருந்தது.

*

:

*

“கம்பர் கதைசொல்லுதல் முதலிய விட
யங்களிற் குற்றமில்லை. பாதாதிகேச வருணனை,
நாட்டு வருணனை, கோபுர வருணனை, மதில்
வருணனை இவைகளன்றோ காவியங்களைச் சிறப்
பிப்பன. இந்த விடயங்களில் எங்களுக்குங் கம்
பருக்கும் என்ன வித்தியாசம்,” என்று சோழ
மகாராசாவின் ஆஸ்தானப் புலவர்கள் கம்ப
ரில்லாத ஒரு சமயத்திற் பேசிக்கொண்டார்கள்.
இதனை யறிந்த சோழ மகாராசா புலவர்க
ளனைவரையுந் தத்தங் காவியங்களுடன் சபைக்கு
வருமாறு ஒருநாட் கட்டளையிட்டார். அக் கட்ட
ளைப்படி புலவர்களெல்லோரும் தாந்தாம் பாடிய
காவியங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். கம்பரும்
வந்து சேர்ந்தார்.

சோழமகாராசா புலவர்களை விளித்து,
“உங்கள் காவியங்களிற் சிறந்த பகுதிகளை —
காவியங்களைக் காவியங்களாக வைத்திருப்பன
வற்றை—இவையென்று வரையறுத்துச் சொல்ல
வேண்டும்” என்று கேட்டார். புலவர்களுக்குத்
தலை கால் தெரியவில்லை. அளவில்லாத மகிழ்ச்சி.
விடை முன்னமே ஆயத்தமான வினா வருமானால்
எவர்கள் ஈந்தப் பரீட்சைதான் எடுக்கமாட்
டார்கள். இறுதியிலிருந்த—ஒரு காலத்தும் எழுந்து
பேசியறியாத ஒரு புலவர் திரென்றெழுந்து,
‘பாதாதிகேச வருணனை, அகழி வருணனை.....’
என்று ஒரு பெரிய அட்டவணையை மூச்சுவிடாமற்

படித்தார். சோழமகாராசா கையையமைத்து
அவரை இருத்திவிட்டு, “புலவரவர்கள் கூறிய
வருணனைகளுள் முதலிலுள்ள பாதாதிகேச வரு
ணனையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்; அதில் உங்
களுக்குக் கைவந்த அவயவங்களைப் பற்றிய வரு
ணனைகளை, உங்கள் காவியங்களில் எடுத்துக்
காட்டி வியாக்கியானஞ் செய்யுங்கள்,” என்று
கட்டளையிட்டார்.

சோழமகாராசா வாய்முடுமுன் ஒரு புலவர்
எழுந்தார். அவர் தமது காவியத்திற் பெண்
களின் அவயவம் ஒன்றுக்கு முந்நூறு உபமானங்
காட்டி வருணித்த வருணனையொன்றைப் படித்துக்
காட்டி வியாக்கியானஞ் செய்தார். அப்பால்
மற்றொரு புலவர் பல்லுக்குப் பதினாறு உபமானங்
காட்டினார். வேறொருவர் மூக்குக்கு முப்பத்திரண்டு
உபமானஞ் சொன்னார். இப்படியே புலவர்க
ளெல்லாரும் மனனப் பிரசங்கஞ் செய்து முடித்த
பிள்ளைகள்போலத் தத்தம் வருணனைகளைப்
படித்து வியாக்கியானஞ் செய்து முடித்துவிட்டு
அப்பால் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக இருந்
தார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி ஔவையாருக்கும்
புகழேந்திக்கும் ஒன்றுமே தெரியாது. அவர்கள்
மிகவும் பிந்தி வந்தார்கள். அப்பொழுதுதான்
கம்பர் எழுந்தார். அதற்கிடையில் “ஒரு வார்த்தை”
என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்றொரு புலவர்
குறுக்கிட்டார். சபையிலே ஒரு பெரிய அமைதி
உண்டானது.

“பெண்களின் அவயவ வருணனைகளைப் பற்றிக் கேட்டுக் கேட்டுச் சபையிலுள்ளவர்கள் அலுத்துப்போனார்கள். பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும் என்பார்கள். கம்பர் கவிச்சாக்கரவர்த்தியா யிருக்கின்றாரே. அவர் ஆண்பாலாரின் அவயவத்தை வருணித்திருந்தால் அதைப் படித்து வியாக்கியானஞ் செய்வதே நன்று. பெண்பாலாரின் அவயவ வருணனை—அவர்களுள்ளுஞ் சீதாபிராட்டியின் அவயவ வருணனை வேண்டவே வேண்டா. அதுதான் எல்லாருமறிந்தது. ஆண்பாலாருள்ளும் ஸ்ரீராமனுடைய முகம், கை, கால், தோள் இவற்றைப் பற்றிய வருணனையானால் வேண்டா. அவற்றைப்பற்றிய வருணனைகளை ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களிற் கேட்டுக் கேட்டுக் காதடைத்து விட்டது. ஸ்ரீராமனுடைய மார்பு, முழந்தாட் பொருத்து, மூக்குத்துவாரம், இரைக்குழல், சிறு குடல் இவற்றைப்பற்றிய வருணனையானால் ஆகட்டும்; இனி வருங்காலத்துக் கேற்றது; சுகாதார சம்பந்தமானது,” என்று தமது சிற்றுகரையை ஒருவாறு முடித்தார். சபையிற் பெருங் கூச்சல். ஆம்! ஆம்! என்று கையுயர்த்தி அநுவதித் தார்கள் புலவர்கள். சோழமகாராசா மௌனஞ் சாதித்தார்.

புலவர்களி ரைவாரம் அடங்கினபின்பு கம்பர் புன்சிரிப்போடு சபையிலுள்ளவர்களை நோக்கி, “புலவரவர்கள் இங்கே கூறியது முற்றிலுஞ் சரியே. அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய விடயங்களுள், முதலிலுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப்பற்றிய வருணனையைப் படித்து வியாக்கியானஞ் செய்

கின்றேன்,” என்று சொல்லி இராமாயணத்திலே உருக்காட்டு படலத்திற் சீதாபிராட்டிக்கு அநுமன் கூறியதாயுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப்பற்றிய வருணனைப்பாட்டைப் படிக்க வாரம்பித்தார் :

“பொருவரு மரகதப் பொலங்கொண் மால்வரை
வேருவுற விரிந்துயர் விலங்க லாகத்தைப்
பிரிவற நோற்றன னென்விற பின்னையத்”

என்ற மூன்றடியையும் படித்துவிட்டார். நான்கா மடி தொடங்குமுன், சபையிலே பெரிய கூக்குரல் உண்டாய்விட்டது. கம்பர் ஒருவித சலனமுமின்றி நிறைகுடம்போல அமைதியாக நின்றார்.

“இதுதானே பழைய பல்லவி” என்றார் ஒரு புலவர்.

‘திருவுறை மார்பினைச் செப்ப வேண்டுமோ’, என்று நான்காமடியையும் முடித்துவிடுகிறது தானே என்றார் மற்றொரு புலவர்.

பாவமோர் கோடி புரியினு மொன்றும்
பரிவினிற் றருமமொன் றியற்றின்
ஏவரும் வியப்பக் கோடியாய் மல்கும்
இன்னதோர் பெற்றியை நாடித்
நேவர்கண் முனிவர் தம்பதம் வெறுத்துச்
சிவனருச் சீனைபுரிந் தங்கண்
மேவினர் தவஞ்செய் திருத்தலாற் காஞ்சி
வியனகர்ப் பெருமையார் விரிப்பார்.

என்ற பாட்டைப் படித்து, இறுதியடியின் இறுதிப் பாகத்தை இரண்டாம் முறையும் படித்து, “கந்த புராணத்திற் கச்சியப்பர் வழிகாட்டியிருக்கிறார்.

அவர் அருட்பெரும் புலவர். அவர் ஆண்ட நடை யை விலகுவதா? ” என்றார் வேறோர் ஆராய்ச்சிப்புலவர். “என்ன புதுக்காரியஞ் செய்து விட்டார்—நாலுபத்து உபமானம் சொல்லியிருக்கிறாரா,” என்றார் உவமைப்புலவர். ஆடாமல் அசையாமல் நல்ல பிள்ளையா யிருந்தார் ஓட்டக் கூத்தப் புலவர்.

கம்பர், புலவர்களாரவாரஞ் செய்தபடியாலோ வேறெக்காரணத்தினாலோ நான்காமடியையே படித்துக் காட்டாமல், முதன் முன்றடிக்கும் வியாக்கியானன் தொடங்கினார். உரையாசிரியர் ஒருவரும் ஏதோ ஒருவிதமாக அந்தச்சபையில் நுழைந்து விட்டார். அவர், “வேண்டா! வேண்டா! உரை வெளிப்படை! ‘ஒப்பில்லாத அழகிய பெரிய மரகதமலை யஞ்சும்படி யகன்றுயர்ந்ததும், மலை போல அசைவில்லாததுமான ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாமல் எப்பொழுதும் வாழும்படி இலக்குமி தவஞ் செய்தாளேயானால்’ என்பது தானே உரை; ‘பின்னையத்’ என்பதை அடுத்த அடியோடு சேர்த்துக் கொள்ளுவோம்,” என்றார். சபையிலுள்ளவர்களும் ‘ஆம்! ஆம்! உரை வெளிப்படை; புதுமையொன்றுமில்லை. அடுத்த அடி வரட்டும்’ என்றார்கள்.

கம்பர் சிறிது நேரம் மௌனமாக அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். அவர்கள் தங்கள் கண்களாகிய பாணங்களை அவர் முகத்திற் செலுத்தினார்கள். அவர் மிக ஆறுதலாக, ‘திருவினிற் திருவுளார் யாவர் தெய்வமே’ என்ற நான்காம் அடியை வெளியிட்டார்.

சோழமகாராசா சிங்காசனத்தினின்றும் குதித்துக் கம்பரைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டார். ஓளவைக் கிழவி இருந்தவிருக்கையிற் குடுகுடுத்தாள். புகழேந்திப்புலவர் அடுத்த அடிக்கு, தாம் வியாக்கியானஞ் செய்வதாகக் கூறி, எழுந்து நின்றார். ஓட்டக்கூத்தர் தலையைத் தூங்கப் போட்டு விட்டார். மற்றைப் புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள். அங்கேயிருந்த உரையாசிரியர் கண்டறியாததைக்கண்டு களிக்கூத்தாடினார். சோழ மகாராசாவின் வேண்டுகோளின்படி கம்பர் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளினார். எல்லாருங் கம்பரையும் புகழேந்தியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள்.

‘ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாமல் இருக்குமாறு இலக்குமி தவஞ் செய்தாளேயானால்,’ என்ற பொருளைச் சாதாரண கவிகள் எடுத்துக் கொண்டால், இச்சபையிலுள்ள புலவர் ஒருவர் “திருவுறை மார்பினைச் செப்ப வேண்டுமோ,” என்று நான்காமடியை முடித்துக் காட்டியவாறு போல, ‘ஸ்ரீராமனுடைய மார்பின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ’ என்றுதான் பின்னடியிற் பொருளை முடிப்பார்கள். கம்பர் சாதாரண கவி களின் வருக்கத்தைச் சோதவர். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலேதான், கம்பரையும் சாதாரண கவிகளையும் பிரித்தறிகின்றோம்.

கம்பர் முதலில் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை நோக்கினார் சாதாரண கவிகள் செல்லுகிற வழியிற் செல்லுவதாயே தோன்றுகின்றது. ஆனால், இங்கே

காட்டிய 'பொருவரும்' என்ற செய்யுளின் நான்கா மடியின் பொருளை நோக்கினால், அவர் தம்மைப் பின்னோடர்ந்து வந்த கவிகளையெல்லாம் ஏமாற்றி விட்டு, முன் ஒருகாலும் ஒருவரும் போயறியாத புதுவழியிற்றிற்கும்பித் தாம் புலவர் என்ற பிறவிக் குணத்தைக் காட்டிச் செல்வது நன்கு நெரி கின்றது.

சாதாரண கவிகள்போல, 'மார்பின் பெரு மையைத்தான் நான்காமடியிலும் கம்பர் சொல்ல வார்,' என்று எல்லாரும் எண்ணினார்கள். கம்பருக்கோ சொந்தமான குணம் வந்துவிட்டது. 'மகாலக்குமி ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாம லிருக்குமாறு தவஞ்செய்தால்' மகாலக்குமிக்குப் பெருமையா? ஸ்ரீராமனுடைய மார்புக்குப் பெரு மையா? என்ற வினாக்கள் கம்பருடைய இரு தயத்தில் எழுந்து போராடின.

ஸ்ரீராமனுடைய மார்புக்குப் பெருமையென்று சொல்வதுதான் பழைமை வழி.

மகாலக்குமிக்குப் பெருமை என்று சொல்வது கவிச்சக்கரவர்த்திகள் செல்லும் மார்க்கம்; கம்பர் கண்ட நெறி.

மகாலக்குமி ஸ்ரீராமனுடைய 'ஆகத்தைப் பிரிவற நோற்றனள்' என்னில், 'அவள் மகா பாக்கியசாலிதான்; அவளிலும் பார்க்கப் பாக்கிய சாலிகள் இருக்கமுடியாது' என்ற பொருள், அத் 'திருவினில் திருவுளார் யாவர்' என்பதனாற் கூறப் பட்டது. மகாலக்குமிக்கு இதைவிட மகா பாக்

கியம் முன் வந்ததுமில்லை, இனி வருவதுமில்லை யாதலின் 'பின்னை' என்ற அடை கொடுக்கப் பட்டது. 'தெய்வமே' என்பது விளிப்பெயர்; அநுமன் சீதாபிராட்டியை விளித்தது.

கச்சியப்பர்நடை ஆண்டைக்குப் பொருத்த மானது. அவருடைய அருணைக்கும் போக்கும் வேறு—கம்பரிடம் நாம் காத்திருக்குங் காவியநடை வேறு—என்றிங்ஙனம் உரை விரிக்கப்பட்டது.

தம் புலமையைக் காட்டுதற்கேலாத—பழம் புலவர்களெல்லாம் எடுத்தாண்ட—பலரும் பல காலும் பயின்ற—பழைய விடயத்திலுங்கூடக் கம்பர் கம்பராயேயிருந்தார்.

எந்த இடத்திலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலுங் கவிஞன் என்றுங் கவிஞனே.

7. ஈழநாட்டுப் புலவர்

ஈழநாட்டுப் புலவர்களைப்பற்றிக் கேட்டால், அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்குவது தான் வழக்கம். நான் அந்த வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. அரசகேசரி யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலிருந்து அரசு செய்த பராசசேகர மகாராசாவின் மருகர்; வடமொழியிற் காளிதாச மகாகவி இயற்றிய இரகுவமிசத்தைத் தமிழிற் பெயர்த்துப் பாடியிருக்கின்றார். பாடல்கள் வெகு கடினமானவை. பண்டிதர்களையே மலையச் செய்பவை. அரசகேசரி ஒரு மகா வித்துவான். கோப்பாயிலிருந்தவர் சபாபதி நாவலர். அவரியற்றிய திராவிடப் பிரகாசிகை, வசன நூலையாயினும் இரகுவமிசம் போல மிகக் கடினமானது. சபாபதி நாவலரும் அரசகேசரிபோலவே ஒரு மகா வித்துவான். இந்தப் பெரிய மகாவித்துவான்களைப் புலவர் வரிசையில் எடுத்துச் சொல்ல நான் விரும்ப வில்லை. கவித்துவ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களாய் இனித்த கவிகள் செய்தவர்களையே புலவர் வரிசையில் வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வித்துவான்களைப்பற்றிச் சொல்லுதற்கு வேறொரு வித்துவ வரிசையை வைத்துக்கொள்ளலாம்.

நீர்வேலியில் வாழ்ந்தவர் சங்கர பண்டிதர். அவருக்கு முன்னமே திருநெல்வேலியில் உள்ளவர் ஞானப்பிரகாச முனிவர். இவர்கள் தமிழிலே யன்றிச் சம்ஸ்கிருதத்திலே மகா மேதைகள்; தருக்க கோடரிகள். இவர்களையும் இவர்கள் வழியைப்

பின்பற்றியவர்களையுஞ் சொல்லுதற்குப் பண்டிதர்கள் என்று மற்றொரு வரிசையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். வித்துவசிரோமணி பொன்னம் பலபிள்ளை நாவலரின் மருகர்; இலக்கிய இரசனையில் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாதவர். அவர் இலக்கிய இரசத்தைச் சொட்டிக் கொண்டிருந்தார் என்று சொல்லுதல் தகாது; தாரை தாரையாகப் பொழிந்துகொண்டிருந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும். உரைநயம் சொல்லுகின்ற உரையாசிரியர்கள் வகுப்பிலேதான் அவரையும் அவர் வழிவந்தவர்களையும் வைத்துச் சொல்லலாம். சமீபத்தில் வாழ்ந்துபோன மகாலிங்கசிவம் கற்பனா சத்திக்கு ஊற்றான ஓர் இனித்த உபநியாசகர். அவரைப்பற்றிச் சொல்லுதற்கு அவருக்கு என்று ஒரு தனித்த இடம் வேண்டும். சுவாமி விபுலாநந்தர் கவித்துவம் வாய்ந்த இனிய புலவரேயாயினும், அவருடைய விசேட ஆற்றல்கள் பற்றி அவருக்கு வேறு இடங் கொடுக்க வேண்டும். தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவானந்தையரின் கூரிய விவேகம், புலோலிக் கதிரைவேற்பிள்ளையின் மகா திறமை தனித்தனிப் பெருமைக்கு உரியவை. இன்னும் எத்தனையோ மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர்கள் — தமிழ்ப் பணி செய்தவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆறுமுக நாவலரின் தனிப்பெருமை பிரசித்தமானது.

இங்கே பெயர் குறித்துச் சொன்னவர்களும், குறிப்பிடாமல் உரை வைத்தவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் ஈழமண்டலத்தின் அறிவுக் கண்கள்; தவப் புதல்வர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தமிழ் மாணுக்கர் தெரிந்திருத்தல்வேண்டும்.

புலவர்கள் என்றால் அறிஞர்கள் என்று கருத்துச் சொல்லலாம். அக்கருத்தில் இவர்கள் எல்லாம் புலவர்களே. ஆனால், புலவர் என்ற சொல்லை அக்கருத்தில் உபயோகிக்கவில்லையென்று முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். பாட்டுப் பாடுகிறவர்களைப் புலவர் என்று வழங்குவதை வழக்கிலே காணலாம். திரைப்படப் பாடல்கள் போன்ற நன்மை தீமை விசாரியாத வசிகரமான பாடல்கள் பண்ணுகிறவர்களையும் சாதாரணமான உலகம் புலவர்கள் என்கின்றது. அக்கருத்திலும் அச் சொல்லை உபயோகிக்க விரும்பவில்லை. நல்லறிஞர்களாய் நன்மைக்குப் பாக்கம் இல்லாத இனிய கவிகள் புனைபவர்களையே புலவர்கள் என்று இங்கே எடுத்துக்காட்ட முயலுகின்றேன். தமிழ் அறிஞர்களின் பெயர்களை நாம் மறந்துவிடுதல் கூடாது. இப்பெயர்களை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டாற் பிறகு வளர வளரப் பெரிய பயன் உண்டாகும். இவ்வளவில் நிறுத்தி இனிப் புலவர்களிடஞ் செல்லுவோம்.

ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த்தியத்தில் தலைசிறந்தவர் சின்னத் தம்பிப் புலவர். இவர் காலத்தினாலும் முற்பட்டவர். இவருக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து எண்ணுதற் குரிய புலவர் முத்துக்குமார கவிராசசேகரர். இவர் தமிழைப் பாதுகாத்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் உபாத்தியாயர்; தமிழ் வளர்த்த சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவரின் பாட்டனார். முத்துக்குமார கவிராசசேகரருக்கு அடுத்தபடியில் சொல்லக்கூடியவர் இருபாலைச் சேனாதிராய

முதலியார். இவர் ஆறுமுகநாவலரின் உபாத்தியாயர். அடுத்து, உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப்புலவர் வரத்தக்கவர். இந்த வரிசை இன்னும் வளரலாம். கத்தரித்தோட்டத்து வெருளியும், ஆடிப்பிறப்புக் கொழுக்கட்டையும் இன்றைக்குங் குழந்தைகள் வாயிலே தவழுகின்றன; இனிக்கின்றன. 'அதிர வரு மாணிக்க கங்கை'யையும், 'வண்ணனின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சீதையை, இந்நாளுந் தேடுகின்ற குரங்கு'களையும் வடதேசத்து முதிர்ந்த அறிஞர்களும் புகழ்கின்றார்கள். இவைகளைப் பாடிய நவாலியூர் திரு. சோமசுந்தரப்புலவர் சில நாள்களுக்கு முன்பும் நமது மத்தியிற் பாடிக் கொண்டிருந்தவர். புலவர் பரம்பரையை இவ்வளவில் நிறுத்தி, இன்னும் இந்தப் பரம்பரை முளைகொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு வாழ்த்துச் சொல்லிவிட்டு, முதலில் வைத்துப் பேசிய சின்னத் தம்பிப்புலவரிடம் போவோம்.

சின்னத்தம்பிப்புலவரின் தந்தையார் ஒரு வித்துவான்; பெயர் வில்லவராய முதலியார்; பரராசசேகரனின் வமிசத்தில் உள்ளவர்; ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்தவர்; ஒல்லாந்த அரசாங்கத்தில் உத்தியோகமும் வகித்தவர். இக்காரணங்களினாலே வில்லவராய முதலியார் பெருஞ் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்துவந்தார். முதலியாரின் செல்வாக்குக்குத் தக்கவாறு புதல்வராகிய சின்னத்தம்பியார் இளமையில் நடந்துகொள்ளவில்லை. படிப்பிலே கருத்துச் செலுத்தாமல், முழுக் கருத்தையும் விளையாட்டிலேயே செலவுசெய்தார். இது முதலியாருக்குப் பெரியமனவருத்தம். உத்தியோக முயற்சியினால்

புதல்வர்மேற் கருத்துவைக்க முடியவில்லை. புதல்வனார் முதலியார் கண்ணிற்படாமல் விளையாட்டிற் காலங்கழித்து வந்தார். தாயாரின் இணக்கமும் இவருக்கு உண்டு. வயது ஏழு ஆயிற்று.

ஒருநாள் வடதேசத்து வித்துவானொருவர், வில்லவராய முதலியார் வீட்டை விசாரித்துக் கொண்டு வந்தார். தெருவிலே சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டு நின்றார்கள். இலக்கணத் தமிழிலே “முதலியார் வீடு யாதோ?” என்று வடதேசத்து வித்துவான் சிறுவர்களை வினாவினார். ஒரு சிறுவன் தலைசுமிர்ந்து விளையாட்டாக,

“பொன்பூச் சோரியும் பொலிந்தசெயுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிலமாம் -- மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்”

என்று ஒரு பாட்டால் விடை சொன்னான். ‘வில்லவராய முதலியாருடைய வீட்டு வாசலிலே ஒரு கொன்றை மரம், அவ்வாசலைத் தங்கமயமாக்கிக் கொண்டு, நல்ல நிழலைச்செய்து நிற்கின்றது’, என்பது பாட்டின் கருத்து.

வந்த வித்துவான் திகைத்துப்போனார். பாடலைப் பாடஞ் செய்துகொண்டே, முதலியாரிடம் போய் இந்த வியப்பைச் சொன்னார். முதலியாரின் மனைவியார் அப்பாடல் பாடியது தம் மகனுபத்தா னிருத்தல் வேண்டு மென்று கூறி, ‘ஈன்ற பொழுதிற் பெரிது உவந்தார்’. முதலியாரோ, “போ! போ! உன் மகனாவது வெண்பாப் பாடுகிறதாவது! யாரோ பாடிவைத்த பழம் பாடலை

வேறு யாரோ சிறுவன் படித்துக்காட்டியிருப்பான்” என்று மழுப்பிவிட்டார். மகனுடைய படிப்பிற் கருத்து வைப்பதில்லை என்று மனைவியார்மீது முதலியாருக்குச் சிறு கோபமும் உண்டு. என்றாலும், ‘குலவித்தை கல்லாமலும் வரலாமே’ என்ற ஒரு கருத்தும் உள்ளாக்குள்ளே முதலியாருக்கு இருந்தது; வெளிக்காட்டவில்லை; சில வருடங்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள் முதலியார் கல்வனை என்ற தலத்தில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமான்மீது ஒரு யமக அந்தாதி பாடவெண்ணி, முதலில் காப்புச் செய்யுள் பாடத்தொடங்கினார். காப்புச் செய்யுளில் முதல் இரண்டு அடி எழுதிவிட்டார். அப்பால் ஓடவில்லை. பாட்டைப் பூர்த்திசெய்யாமலே ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் இறப்பிற் சொருகி விட்டு, முதலியார் வெளியிலே உலாவப் போய் விட்டார்.

சமயம்பார்த்துப் போசனஞ்செய்ய வருகின்ற சின்னத்தம்பியார், தாயாரிடம் வந்து போசனஞ் செய்துவிட்டுச் சற்றே புகையிலை வாய்க்குள் இட்டுக்கொள்ளும் பொருட்டு, தந்தையார் புகையிலை சொருகுகிற இறப்பைப் பரிசோதனை செய்துகொண்டு வந்தார். புகையிலைக்குமுன் ஏடும் எழுத்தாணியும் எதிர்ப்பட்டன. ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தார். பாட்டொன்று பூர்த்தியாகாமல் இரண்டு அடி மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தது. உடனே மற்றை இரண்டு அடியையும் பாடிப் பூர்த்திசெய்து, பழைய படி சொருகிவிட்டுச் சின்னத்தம்பியார் போய் விட்டார். சம்பவம் யாருக்குந் தெரியாது. உலாவப்

போன முதலியார் மற்றை இரண்டு அடிகளையும் ஆயத்தம் செய்துகொண்டு, சற்று வேகமாக வந்தார். ஏட்டை எடுத்தார். பாட்டுப் பூர்த்தியாயிருந்தது. தாம் நினைத்துக்கொண்டுவந்த அடிகளிலும், பூர்த்தியாயிருந்த அடிகள் மிக நன்றாயிருந்தன. அது தமது அருமை மகனுடைய வேலையாய்த்தானிருக்கும் என்று முதலியாருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. ஆயினும் அதனை நிச்சயம் செய்யும் பொருட்டு, “சின்னத்தம்பி இந்தப்பக்கம் வந்தானா?” என்று தாழ்ந்த அன்புக்குரலில் மனைவியாரைக் கேட்டார்.

மனைவியார் புகையிலை எடுத்ததற்கு மகனைத் தண்டிப்பார்போலும் என்றெண்ணி, “கண்டதார் கேட்டதார்” என்று மறுத்துவிட்டார். முதலியாருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. நடந்ததைச் சொல்லி, ஏட்டையுங்காட்டி, “அவன் இந்தப்பக்கம் வந்திருத்தல்வேண்டும்; ஒளியாமற் சொல்” என்று வேண்டினார். காரியத்தை அறிந்ததும், “ஓம்! ஓம்!” என்று மனைவியார் கூத்தாடினார். முதலியார் கண்ணீர்விட்டு அழுதுவிட்டார். அது ஆனந்த அழுகை. இருவருந் தெருவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். சின்னத்தம்பியார் வழக்கம்போல் ஓடி மறைய வில்லை. ‘புலவர் சிகாமணியே, வாடா கண்ணே!’ என்று இருவருங் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டார்கள். முதலியார் ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் கையில் ஒப்பித்து, “நீயே நூலைப் பூர்த்தி செய்” யென்று வேண்டிக்கொண்டார். சின்னத்தம்பிப்புலவர் தந்தையார் வேண்டுதலைச் சிரமேற்கொண்டு, இன்னும் ஒரு காப்புச் செய்யுள்

பாடி, இரு காப்புக்களுடன் கல்வளை யமக அந்தாதி என்னும் அந்தப் பிரபந்தத்தைப் பாடி முடித்தார். அதன் பிறகு அவர் பாடிய பிரபந்தம் மறைசையந்தாதி. ஈழமண்டலப் பாடல்களுள்ளே வடதேச வித்துவான்களெல்லாம் மனமொத்து மதிக்கும் பிரபந்தம் அது. அதனைப் பதினைந்து வயதிற்பாடினார் என்று சொல்லுகிறார்கள். காவை வேலன் கோவை என்ற பிரபந்தமும் இவர் பாடியதென்று சொல்லப்படுகிறது.

பின்வருஞ் செய்யுள்கள், முறையே மறைசை அந்தாதியிலுங் கோவையிலும் மிக மிக இனிப்பானவை :

ஒண்டுதை யுண்புற வீர்மறந்
தூரெம தூர்முன்னுண்
மண்டுதை யாக்கிய சோறிந்
திடமகிழந் தார்வயலில்
நண்டுதை யால்வெயில் காய்மறைக்
காட்டுறை நாகமணி
வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி
யாதி மணிவரைக்கே.

புவென்ற மாலிலங் கேசனை
நானைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில்
வேல மகிபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவளச்செவ்
வாய்மடப் பாவையிவள்
ஏவென்ற காதள வோடிய
பார்வை யிமைக்கின்றதே.

8. பருளை விநாயகர் பள்ளு

“ஆற்றுவெள்ளம் நானைவரத் தோற்றுதேகுறி — மலை
யாளமின்னல் ஈழமின்னல் சூழமின்னுதே
நேற்றுமின்றுங் கொம்புகற்றிக் காற்றடிக்குதே—கேணி
நீர்ப்படுசொ றித்தவளை கூப்பிடுகுதே”

இந்தப் பாட்டு முக்கூடற்பள்ளில் உள்ளது ;
வெகு பிரசித்தமானது. நானைக்கு ஆற்றிலே
வெள்ளம் கரைபுரண்டு பெருகப்போகின்றது ;
இது நிச்சயம். அதற்கான குறிகள் எல்லாம்
தோன்றுகின்றன. மலையாளப்பக்கத்திலும் ஈழக்
கரையிலும் புளிச்சுப் புளிச்சென்று வானம் மின்னு
கிறது. காற்றுச் சுழன்று சுழன்று அடிக்கிறது.
தவளைகள் கத்துகின்றன. இனி இதற்குமேலே
என்ன வேண்டும்? மழை எங்கேயோ, பொழி
கின்றது. எங்கே என்றுதான் தெரியவில்லை. மலை
யாளப் பக்கத்திலும் பெய்யலாம்; ஆனால் அங்குப்
பெய்யவில்லை.

ஈழநாட்டிலேதான் மழை மிகமிகப் பெய்தது.
இங்கே சின்னத்தம்பிப்பிலவர் இருந்தார். முக்
கூடற்பள்ளு மின்னிய மின்னலுக்குச் சின்னத்
தம்பிப்பிலவருடைய பருளை விநாயகர் பள்ளிலே,
'சோ' வென மாரி பொழித்தது. அந்த மாரிமழை
யிலே நனைந்து கொஞ்சங் கொடுகுவோம்
வாருங்கள். இதோ சுழிபுரப் பக்கத்திலிருந்து மழை
வருகின்றது; வந்துவிட்டது.

கருமயி லாடக் குயிலினம் வாடக்
கவியினம் ஓடக் கரடபுல்வாய்
பொருபுலி யாளித் தீர்ள்மரை சாரற்
புறமுறை பதறிக் *கொடுகிடவே

அருகுழை தவளக் குலவரை தகரத்
தடதிகி ரியின்முத் துதிந்தரவே
சோரிமல ரகிலப் பலமர முறியச்
சோவென மாரி பொழிந்ததுவே.

மயில்கள் ஆடுகின்றன; குயில்கள் வாடு
கின்றன. குரங்குகள் ஓடுகின்றன. கரடி முதலிய
விலங்குகள் கொடுகுகின்றன. குலமலைகள் தகரு
கின்றன. மூங்கில்கள் முத்து உதிருகின்றன.
மரங்கள் முரிந்து நொறுங்குகின்றன. 'சோ'
வென்று மாரி பொழிகின்றது.

‘சுழித்துத் தீரட்டி வெருட்டி யுருட்டித்
துள்ளி வெள்ளம் பரந்ததே.’

எங்கும் வெள்ளக்காடு. வேளாண்மை
செழித்தது. இனி என்ன குறை என்று சொல்லிக்
கொண்டு, 'குடும்பன்' என்ற பள்ளன் கமக்கார
னாகிய ஆண்டையிடம் வருகின்றான். ஆண்டைக்
குச் சந்தோஷஞ் சொல்லி உபகாரம் பெற்றுக்
கொண்டு போகிறான். அவன் போக, வருகிறான்
முத்த பள்ளி. குடும்பனுக்கு இரு குடும்பம். ஒருத்தி
ஈழமண்டலத்தாள்; மற்றவள் சோழமண்டலத்
தாள். இவள் இளைய பள்ளி; ஈழமண்டலத்தாள்
முத்த பள்ளி.

சிந்தைமதிக் கெட்டான் செழித்தபண்ணை யாண்டவனுக்
கிந்தவகை பள்ளன் இயம்புமொழி யைக்கேட்டு
வந்தகுல முத்தாள் வறிதுதகை யுந்தோற்ற
முத்துகுடும் பன்சரிதை முதலிக்கத் தொடங்கினளே.

ஆண்டைக்குப் பள்ளன் சொன்னவைகளை
யெல்லாங் கேட்டு முத்தபள்ளி சிரித்துக்கொண்டு

வருகின்றாள் ; அது கோபச் சிரிப்பு. பெரிய முறைப் பாட்டோடு வந்திருக்கின்றாள். இனிய பள்ளி கால் வைத்த பிறகு, குடும்பனின் நடைமுறைகளையெல்லாம் சொல்லி முதலிக்கத் தொடங்குகிறாள்.

பண்பு நீதி யறியாத தூக்குணிப்

பள்ளன் செய்கரு மங்களைக் கேளும்

உண்ப துங்குடிப் புங்கனிப் புங்கன்

ஹறக்க முமினை யாள்குடி லோடே

எண்பொ ருந்துமென் புத்தியுங் கேளான்

யானும் பின்னை யுரைப்பதும் விட்டேன்

பெண்பி றந்தது நான்மட்டு மோவிந்தப்

பேச்சை யார்க்கினி விள்ளுவே னுண்டே.

‘ஆண்டே, மனிதப்பண்பும் நீதியும் இல்லாத படு தூக்குணியான சோம்பேறிப் பள்ளனின் நடை முறைகளை ஒருகாற் கேளும். அந்தத் தூக்குணி உண்பன தின்பனவும் ஆடல், பாடல், உறக்கங் களும் அவள் குடிலிலேயேதான் வைத்துக்கொண்டான். என் வயசென்ன ! அநுபவம் என்ன ! இப்படியிருந்தும் அவன் என் புத்திமதிகளைக் கேட்கின்றானா ! எத்தனை நாளுக்கு என்று இடித்திடித்துச் சொல்லுவது ; நான் அவனோடு பேசுவதேயில்லை. பிரபு ! நான் மாத்திரந்தானா பெண்ணாய்ப் பிறந்து இப்படித் துன்பப்பட வேண்டியவள் ! — ஆண்டைக்குச் சொல்லாமல் என் குறைமுறைகளை வேறுயாருக்குத்தான் சொல்ல வைத்திருக்கிறேன் !’ இவ்வாறு முத்தப் பள்ளி தன் குறைகளைச் சொல்லியும் ஆண்டையின் செவியில் அவைகள் ஏறவில்லை. காரியம் வாய்க்கவில்லை. அவள் வந்தவழியே போகின்றாள், போய் அடுத்தநாள் வருகின்றாள்.

முதனாட் செய்த முறைப்பாட்டிற் சிறிய மாற்றஞ் செய்துகொண்டு வருகின்றாள். வருகின்ற வள் முறையீடு செய்துகொண்டே வருகின்றாள்.

கட்டு நீர்வயற் செய்கையுந் தீண்டான்

கலகப் பள்ளி மயல்வலைப் பூண்டான்

பட்டி யின்மாட்டை எட்டியும் பாரான்

பழைய தாரமென் றென்னையுஞ் சேரான்

சட்டைக் காரியை விட்டுப் பிரியான்

சற்றேழி ரிந்தாலும் இங்குத் தரியான்

பெட்டிச் சோற்றுக்குங் கள்ளுக்கும் நெல்லெல்லாம்

பெட்டி யாலள்ளிக் கொட்டினு னுண்டே.

‘ஆண்டே அவன் வயற்பக்கம் போகிறதில்லை என்று தொடங்கினாள்.

வந்துவிட்டது கோபம் ஆண்டைக்கு. நல்ல சமயம் !

‘ஆண்டே அந்த எடுபிடிக்காரியின் மாய வலையில் அவன் சிக்கிக்கொண்டான். கட்டின மாடு கட்டினதுதான் ; அவிழ்த்தது அவிழ்த்தது தான். மாட்டுப்பட்டியை எட்டி ஒருதரம் பார்த்தாற் போதாதா ? அப்படியானாற் பழைய தாரத் தின் பாடு எப்படியிருக்கும் ? தயைசெய்து சிந்தித்துப் பாருங்கள் ஆண்டே. ஒட்டி வளர்ந்த தோரு மாமரம் ஒட்டுப் பிரியினும் பிரியும். அந்தச் சட்டைக்காரியை அந்தத் தூக்குணி ஒரு கணந் தானும் விட்டுப் பிரிவது நடவாத காரியம். உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேன் சுவாமி, தங்கள் நெல்லு, எடுப்புச் சோற்றுக்குங் கள்ளுக்கும் அவள் வாங்கும் அலங்காரங்களுக்குந்தான் காணும் !’

மூத்த பள்ளி மூட்டினாள் ; தன்னுடைய கொள்ளிகளையும் இடையிடையே தள்ளினாள். ஆண்டைக்குக் கோபம் மூண்டது. பள்ளனுக்கு விலங்கு பூட்டிக் கசையடி. கொடுத்தார் ஆண்டை.

பள்ளனிரு காலினுக்கு விலங்கு பூணப் பண்ணுவித்தாள் என்றினாய பள்ளி காணு எள்ளளவு மிரக்கமென்ப திலையோ ஆண்டைக் கென்னபழி யென்றிரங்கிக் குழைந்து போனாள்.

இனைய பள்ளி, 'இது அசியாயம் அநியாயம்' என்று, மூத்த பள்ளியைத் திட்டிக்கொண்டு, ஆண்டையையும் மனத்துள் வைதுகொண்டு, அழுது அழுது மனங் குழைந்துகொண்டே தன் குடிலுக்குப் போகின்றாள். இனைய பள்ளி அழுது கொண்டுபோக,

கள்ளவழி யாலீழப் பள்ளி போந்து
கள்ளும்நல்ல கொழுத்தமறிக் கறியுங் கூட்டித்
துள்ளியுள்ள அகந்தையினுற் காலிற் பூண்ட
தொழுவிலங்குப் பள்ளனுக்குச் சோறிட் டாளே.

மூத்த பள்ளி ஒன்றுமறியாதவள்போல ஒரு கள்ள வழியாலே கட்டுப்பட்ட பள்ளனிடம் போய், அவனுக்கு நல்ல கள்ளங் கொழுத்த மறிக் கறியுஞ் சோறுங் கொடுத்துத் தன்னருமை காட்டி உறவு கொண்டாடுகின்றாள். கள்ளமே தெரியாத அந்தப் பள்ளனுக்கு உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சிவரையும் உருக்கம் பிறந்துவிட்டது. அவன் விம்மல் பொரும லோடே மூத்த பள்ளிக்குச் சொல்லுகின்றான் :

பட்ட நெஞ்சில் அடாதன செய்தார்
படாத நெல்லாம் படுவார்கள் என்கை
கெட்டி யாயநிற் தேனினி நீயிட்ட
கீற்றை யுங்கட வேனெருக் காலும்
தொட்ட கோபந் தவிர்கணக் கம்படி
சொல்லு வேனுங்க ளாண்டைக்குச் சொல்லித்
தட்டு காற்றனை நீக்குவித் தேயென்னைத்
தாங்கிக் கொள்ளீழ மண்டலப் பள்ளி.

'அடாதன செய்தார் படாதன படுவார். அடியாத மாடு படியாது. எனக்கு நல்ல பாடம் வந்து விட்டது. நீ ஒரு கோடு கீறிவிடு. நான் அதை ஒருபோதுங் கடக்கமாட்டேன். தொட்ட கோபந் தவிர்; உன் ஆண்டையின் நெல்லுக் கணக்குக் களையெல்லாந் தப்பாமல் ஒப்பிக்கிறேன். ஈழமண்டலப் பள்ளி! அடியே, ஆண்டையைக் கொஞ்சம் இளகப்பண்ணி, என்னை இந்த விலங்கிலிருந்து விடுவித்திட!''

குடும்பன் விம்முகிறான். ஆகட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் ஆண்டையிடம் போகின்றான். மற்றொரு நெகிழ்ந்த இராகத்தில் முறைப்பாடு நடக்கின்றது. ஆண்டை அதிசயக் குறியுடன் நோக்குகின்றார்.

கண்ணி லேகரந் தீண்டிவிட் டாலந்தக்
கைவி ரல்தறிப் பார்களு முண்டோ.

'கண்ணிலே தவறிக் கீறிவிட்டதென்று கைவிரலைத் தறிக்கிறதா! ஆர் என்று பார்க்கிறது. ஆண்டே! அவன் ஆர்; நான் ஆர்!'

அண்ணல் வாரி உலகத்தி லேயடி
யாத மாடு படியாத தென்கை
திண்ணம் திண்ணம் சிறியோர் செய்யுமிழை
சீரி யோர்பொறுக் கக்கடன் ஆண்டே.

ஒறுத்த தாற்பய னென்பொறுத் தாருக்கு
உலக முள்ளள வும்புக ழென்றே
மறுத்த விர்த்திடு வள்ளுவ ளிர்செய்த
மான வெள்ளைக் குறளறி யிரோ.

ஆண்டே,

“ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பெறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.”

‘சுவாமி, கோபித்ததுபோதும். இந்த எளிய
பள்ளன் இனி ஒருபோதும் பிழைசெய்யான்.
நான் பிணைநிற்கின்றேன். ஆண்டையின் கணக்
குக்களை அவன் ஒப்பிப்பான்.’

‘செறுத்த காவலில் வைத்திடும் பள்ளனைச்
சேர்ந்த காற்றளை மாற்றுவி ராண்டே’.

ஆண்டை இளகுகின்றார்; குடும்பன் விடுதலை
அடைகின்றான். இளைய பள்ளியும் வந்து சேரு
கின்றாள். மூவரும் ஒன்றுகூடுகின்றார்கள்; பழைய
கோபதாபங்களை மறக்கின்றார்கள். சுழிபுரத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகப் பெருமானை
ஒருங்குசேர்ந்து பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

சுத்தர்பணிந் தேத்துஞ் சுழிபுரத்து வீற்றிருக்கும்
அந்த பரஞ்சோதி அண்ணலே—கைத்தலத்துச்
சூலந் திரித்துமுனந் தோன்றல காலமெனத்
காலன் வரும்போது கா.

9. நாவலர் எழுந்தார்

ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் அடைந்த ஆண்டு
ஆயிரத்தெண்ணூற் றெழுபத்தொன்பது. அதற்கு
முதல் ஆண்டு ஒரு மாபெருங் கூட்டம் நாவலர்
அவர்களுடைய வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிர
காச வித்தியாசாலையிலே நடந்தது. இப்பொழுது
நாவலர் வித்தியாசாலை வண்ணார்பண்ணைச் சந்
திக்கு வடகிழக்குக் கோணத்தில் இருக்கிறது.
அந்தக் காலத்தில் அது மேற்படி சந்திக்குத் தென்
மேற்குக் கோணத்தில் இருந்தது. அதிலேதான்
அந்தக் கூட்டம் நடந்தது.

கல்விமான்கள், பிரபுக்கள், பிராமண சைவ
குருமார்கள், உபாத்தியாயர்கள், இன்னும் - பல்
வேறு பிரபலஸ்தர்கள் திரள் திரளாய் வந்து
தம்முள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்துகொண்
டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சட்ட நிபுணர்க
ளான வழக்கறிஞர் அத்தனை பேரும் வந்திருக்
கிறார்கள். கொழும்பிலிருந்தும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற
சட்ட நிபுணர்கள் சமூகஞ் செய்திருக்கிறார்கள்.
முன்பின் காணாத, கேளாத கூட்டம் அது.

அன்று அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்க
வேண்டியவர்கள் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்.
ஆனால் அன்று அவர்கள் தலைமை வகிக்கவில்லை;
அந்த வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில்
ஒரு தூணுக்கு அருகிலே திண்டுத் தலையணை
ஒன்றில் அடிக்கடி சாய்ந்துகொண்டும், மடியிலும்
பக்கங்களிலும் அடுக்கிய தலையணைகளில் முழங்

கைகளை ஊன்றி உள்ளங் கைகளினூற் கபோலங் களைத் தாங்கிக்கொண்டுங் கூட்ட நடைமுறைகளை அவதானித்தபடி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குத் தொய்வு வருத்தம். குளிக்காலத்திலே இடையிடையே வருகின்ற ஒருவகைக் காசம் அது. மூச்சு விடமுடியாது; பேசவியலாது; வயிற்றைக் கொய்து வாங்குகிற பொல்லாத வருத்தம் காச வருத்தம்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் முதன் முதல் நடத்திய பி. ஏ. பரீட்சையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இருவர் அப் பரீட்சை எடுத்துச் சித்தி எய்தியவர்கள். ஒருவர் வை. விசுவநாதபிள்ளை; மற்றவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. விசுவநாதபிள்ளை மகாவிவேகி; கணிதமேதை; தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஆசிரியர்; வாதஞ் செய்வதில் பெரிய சாமர்த்தியவான்; நாவலர் அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் மூத்தவர். நாவலர் அவர்களும் பிள்ளையும் இளமை தொடக்கம் பத்திரிகை வாயிலாகப் பல விஷயங்களில் வாதஞ்செய்து வந்தவர்கள். நாவலர் அவர்களை எதிர்த்து நின்று பல கண்டனப் பத்திரிகைகள் பதித்து வெளியிட்டவர், இந்த விசுவநாதபிள்ளை. இவர் ஒருமுறை சிதம்பரத்திலே நாவலர் அவர்களோடு நேரில் வாதஞ்செய்து, நாவலரின் கொள்கைகளுக்கிணங்கி அவர்களிடம் மதிப்பு வைத்து அன்றுதொடக்கம் நாவலர் அவர்களைக் குருவாகக் கொண்டவர். இப்படிப்பட்ட வை. விசுவநாதபிள்ளையின் தலைமையில் அன்று அக் கூட்டம் நடந்தது.

சேர் பொன். இராமநாதன்துரைக்கு அப் போது இருபத்தைந்து வயது. சிரித்த முகம்;

தங்க சொருபம்; அப்பொழுதுதான் சென்னபட்டணத்திலிருந்து படித்துவிட்டு வந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தவரேயாயினும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அவரைப்பற்றி ஒன்றுத் தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கின்றார்.

பிறிந்நே என்பவர் பிரசித்திபெற்ற பழுத்த வழக்கறிஞர். அக்காலத்துச் சட்டநிபுணர்களுள்ளே தலைசிறந்தவர் அவர். இலங்கையிலேயுள்ள எல்லாரும் அவரை அறிவர். கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அவருக்குப் பெரிய பேர். பாரிய வழக்குக்களுக்கும் அப்பீல்களுக்கும் அவரை நியமிப்பது வழக்கம். அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அளவுகடந்த செல்வாக்கு அந்த நாட்களில் இருந்தது.

இந்த இருவரும் இலங்கைச் சட்டசபையில் இலங்கைப் பிரதிநிதித்துவத்திற்குப் போட்டியிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்வசன வாக்குரிமையைப் பற்றி அந்தக் காலத்திற் பேசுவதுங் கிடையாது. உரிமை உள்ளவர்களுங் குறித்த ஓரிடத்திற்குப் போய்த் தமது வாக்கை இன்னொருக்கென்று வழங்குவதும் இல்லை. கல்விமான்கள் பிரபுக்கள் கூட்டங்கூடித் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கத்தாருக்குத் தெரிவிப்பது வழக்கம். இந்த இருவரில் தக்கவர் இன்னொருவரென்று வாதிப்பதற்குத் தான் அந்தப் பாரிய கூட்டம், விசுவநாதபிள்ளையின் தலைமையில் நடக்கின்றது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு 'வாதமகாசபை' என்றும் பெயர் வைத்துக்கொள்ளலாம். நாவலர் அவர்கள் கூட்ட

நடைமுறைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். வாதப் பிரதிவாத மின்னல்கள் முழக்கங்கள் நடக்கின்றன.

கைவேல்—எறிகிறவேல்—இறகுள்ள அம்பு—இல்லாத அம்பு—வாள்—தண்டு—சக்கரம்—இவற்றிற்கு மேலே தெய்வப் படைகளிலுங் கைவைக்கிற சமயம் அந்தச் சமயம். பிறிற்றே கட்சிக்குப் பேச வந்தவர்கள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலுங் கொழும்பிலும் உள்ள பிரபல வழக்கறிஞர்கள். வாதமில்லாத இடத்திலும் வாதம் வருவிக்கக் கூடியவர்கள். நாவலர் அவர்களின் காசம் அவர்களுக்கு எதிர்பாராத அநுகூலம் அளித்தது. பிறிற்றேவை ஆகாசத்திலே தூக்கிக்கொண்டு போய் வைத்துவிட்டார்கள் அவர்கள். இராம நாதன் கட்சி சேர்ந்து போய்விட்டது. விசுவநாத பிள்ளையும் நிலைதளர்ந்து போனார். அவருடைய பார்வை நாவலர் அவர்கள் முகத்தில் விழுந்தது. சனங்களும் அங்கேதான் பார்க்கிறார்கள்.

தலையணைகள் அங்கும் இங்கும் சிதறின !

“பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன எழுந்தார்”

“மாகம் டங்கலும் மால்விடை யும்பொன்
குமும் நாகமும் நாண நடந்தார்”

புலவர்களுடைய பாட்டுக்களில் அவர்கள் கருதாத கருத்துக்கள் அமைகிறதுண்டு. கம்ப ருடைய சில அடிகளில் அன்றைக்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் அமைந்து கிடந்தது.

‘விலகு பிள்ளை’ என்று வழக்கமாகச் சொல்லுவதைச் சொல்ல முன்னமே விசுவநாதபிள்ளை மேடையில் விலகி இடங்கொடுத்தார். நாவலர் அவர்களின் நிலை—கேம்பிரமான தோற்றம்—வீறு கொண்ட பார்வை—எண்ணங்களின் வேகம்—இவற்றை வருணிக்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கம்பர் இல்லை. அது கிடக்க, “எடுத்துக்கொண்டு வா, தந்தி தபாற் கட்டுக்களை” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள். எல்லாரும் பிரமித்துப்போனார்கள்.

பிரசண்டமாருதத்திற்குப் பிறகு என்று சொல்லுகிற ‘பிறகு’ அந்தச் சபையில் நிலவியது. பேச்சு மூச்சு ஒன்றும் இல்லை. மேலே கிளம் பின பிறிற்றே கட்சியினர் மெல்ல மெல்ல கீழே இறங்கித் தரைமட்டத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். தபால் தந்திக் கட்டுக்கள் நாவலர் அவர்கள் முன்னிலைக்கு வந்து சேர்ந்தன. “ஒருவர் ஒருவராகவோ, இருவர் இருவராகவோ அன்றிப் பலர் கூட்டங் கூட்டமாகவோ வாதத்திற்கு வரலாம்” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள்.

அந்த நாட்களில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலாருக்கும் பிராமணர்களுக்கும் பாரிய வழக்கு நடந்தது. கோயிலாருக்கு ஏற்பட்டவர் பிறிற்றே. பிராமணரை ஆதரிப்பவர் நாவலர் அவர்கள். அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்குஞ் செல்வாக்கைப் பிறிற்றே அறிவார். பிறிற்றே, நாவலர் அவர்கள் தமக்குச் சார்பாயிருந்தால், தாம் பிராமணர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கத்தக்க வகையில் வழக்கை நடத்திவைப்பார் என்று தமது அந்தரங்க

நண்பர்கள் மூலம் நாவலர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துத் தாமே நேரிற் சில கடிதங்களில் — தந்திகளில்—ஒருவாறு குறிப்பிட்டும் இருந்தார்போலும். இந்த நேர்மையற்ற செயல் நாவலரவர்கள் இருதயத்திற் பெரு நெருப்பைக் கொளுத்திவிட்டது. அந்தக் கடிதங்களும் தந்திகளும் இந்தத் தபால், தந்திக் கட்டுகளுக்குள் இருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டும்தில்லை.

வாதத்துக்கென்று வந்திருந்தவர்களில் இருந்தவர்கள் இருந்தே விட்டார்கள். எழுந்தவர்கள் வேறு வியாசம் பண்ணிக்கொண்டு வெளியிலே போய்விட்டார்கள். போனவர்கள் பின் உள்ளே வரவில்லை. தப்பித்துக்கொள்ள வழிவகையின்றித் தம்மை யறியாமலே வாய்குழறி அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் தமது உடல் நடுநடுங்க நாத் தழுதழுத்து, 'பிறிற்றே தக்கவர் அல்லர்' என்று தாமே சொல்லிச் சமாதானப்பட்டுக்கொண்டார்கள். அன்று நடந்த கூட்ட நிகழ்ச்சியோடு பிறிற்றேவின் பிரதிநிதித்துவக் கதை நின்றிவிட்டது.

ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் ஆசீர்வாதத் தால் சேர் பொன். இராமநாதன்துரை அன்று தொடக்கம் அரை நூற்றாண்டுக்குமேல் இலங்கைச் சட்டசபையில் ஓரிலங்கைச் சிவப்பாயிருந்து விளங்கினார். இது இருக்க,

அருணாந்தி சிவாசாரியர் ஒரு பெரிய மகான். அவருக்கு ஒருவகை வயிற்றுவலி இருந்தது. அவர் அந்த வலியை மாற்றாமல் தமது பிராரத்தம் என்று கருதி அதை அநுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்.

மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லுகிறபோது மாத்திரம், அவர் தமது வலியை அங்கவஸ்திரத்தில் ஆவாகனம் பண்ணிப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டுப் பாடஞ்சொல்லுவது வழக்கம். அந்த வஸ்திரம் அதுவரை துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கும். பாடஞ் சொன்ன பிறகு பழையபடி அந்த வலியை எடுத்து வயிற்றில் விட்டுவிடுவார் என்று ஒரு கதை.

மேலே கூறிய சபை நடந்த அன்று, நாவலர் அவர்களின் காசம் — எத்தனையோ வைத்தியர்களுக்கு எடுபடாமலிருந்தது இந்தக் காசம் — நாவலர் அவர்கள், ஆவேசங் கொண்டு எழுந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், 'வருகிறேன்', 'போகிறேன்' என்று சொல்லாமலே பறந்துவிட்டது.

ஒரேஒரு குறிப்பு:— [எனக்கிந்தக் கதையை ஆயிரம்முறை சொன்னவர்கள் ஷே கூட்டத்தை நேரிற் கண்ணாலே கண்டவர்களும், அக் கூட்டத்தோடு தொடர்புபட்டவர்களும், நாவலர் அவர்களின் தமையனார் புத்திரரும், அவர்கள் சரித்திரத்தை எழுதியவர்களும் என் ஆசிரியருமாயுள்ளவர்கள். டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாதையர் அவர்கள் கதைகளைச் சொல்லி முடிக்கிற மாதிரி முடிக்கிறதற்காக நானும் எனக்கிந்தக் கதை வந்த கதையைச் சொல்லியிருக்கிறேன்.]

10. கம்பரிற் பாலர்கல்வி

மாலே நேரம் ஆகின்றது. பள்ளியிலிருந்து சின்னஞ் சிறுவர்கள் வருகின்றார்கள். அவர்கள் பச்சைப் பாலர்கள். மிக மிகப் பச்சையான பாலன் முன்னுக்கு வருகின்றான். அந்தப் பச்சைக்குப் பெயர் இராமன். இராமனும் தம்பிமாரும் பள்ளியிலிருந்து வருகின்றார்கள்.

“வீரனும் இளைஞரும் வெறிபோழில் கனின்வாய்
ஈமோ நுரைதரும் முனிவர ரிடைபோய்ச்
சோர்பொழு தணிநகர் துறுகுவர் எதிர்வார்.”

வீரன் இராமன் ; இளைஞர் தம்பிமார். அவர்களுடைய பள்ளிக்கூடம் காட்டுப் பள்ளிக்கூடம். நகரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிறது நாடு. நாட்டுக்கப்பாலே காடு. காடுகளுக்குள்ளே நல்ல மரச் சோலைகளுக்குக் கீழேதான் பள்ளிக்கூடம். பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் ‘ஈமோநுரைதருமுனிவார்’, நெஞ்சிலே ஈரமுள்ள — அன்பு கசிந்து ஒழுகின்ற—வசிட்டர் முதலிய முனி சிரேஷ்டர்கள்தாம் இராமன் போன்றவர்களைப் படிப்பிக்கின்றவர்கள். இராமனுந் தம்பிமாரும் நகரங் கடந்து, நாடு கடந்து நடந்துபோய்க் காட்டுப் பள்ளியிற் படித்து விட்டு, மாலேநேரத்தில் நகரை நோக்கி வருகின்றார்கள். வழியிலே நாட்டிலுள்ள குடியான சனங்கள் எதிர்வர். இந்தக் குழந்தைகளாகிய பச்சைப் பாலர்களை எதிர்கொள்ளுபவர்கள் போல எதிரே வருவார்கள். வேறு வழியிற் செல்லுபவர்கூட—வேறு அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கூட—அந்தப் பரிசுத்த பாத்திரங்களான பாலர்களைக்

கண்டதும், கன்றுகளை நோக்கி வருகின்ற பசுக்கள் போல அக்குழந்தைகளை எதிர்வர் ; அந்தக் குழந்தைகளை நோக்கிக்கொண்டு எதிர்வருவதில் அவர்களுக்குப் பெரிய ஆசை ; ஒருமுறை சென்றவர்கள் இன்னும் ஒருமுறை எதிர்செல்லும் ஆசையால், வேறொரு வழியால் வந்து எதிர்வர். எதிர் வருகிறவர்கள் அத்தனைபேரும்,

‘கார்வர அலர்பயிர் பொருவுவர் களியால்’.

கார்காலம்வரத் தளிர்த்துக் களிக்கின்ற நெற்பயிர்போல, அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலர்ந்து களிகொள்ளுகின்றார்கள்.

‘எதிர்வரும் அவர்களை யெமையுடை யிறைவன்
முதிர்நரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா
எதுவினை இடரிலை இனிதுநும் மனையும்
மதிநரு குமரும் வலியர்கொல் எனவே.’

எதிரில் வருகின்ற குடிசனங்கள் எத்தனை முறை திரும்பித் திரும்பி வந்தாலும், எங்கள் இறை ஆகிய இராமன், சூரியோதயத்தைக் கண்டதாமரை மலர்போல முகம் மலர்ந்து பிரகாசிக்கின்றான். கருணையாகிய இனித்த தேன் கனிந்து அவன் முக மலரினின்றும் ஒழுகுகின்றது. ‘எப்படி முயற்சிகள் ! க்ஷேமந்தானே ! வீட்டுப்பக்கமும் நல்ல செளக்கியமே ! மதிக்கத்தக்க புத்தி கூரிய உங்கள் புதல்வர்கள், கல்வியிலும் ஆண்மையிலும் மிக்க சாமர்த்தியவான்களாயிருப்பார்களே !’ என் றெல்லாம் சுகநலம் விசாரிக்கின்றான். இப்படி விசாரிக்கின்றவன் யாவன் ? குழந்தையாகிய இராமன் ; இளவரசு. எப்படிப்பட்டவர்களை விசா

ரிக்கின்றான் ! பெண்களும் ஆண்களுமான சாதாரண குடிசனங்களை விசாரிக்கின்றான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விசாரிக்கின்றான் ? பள்ளியிலிருந்து வரும்போது சனங்களைச் சந்திக்குந்தோறும் சந்திக்குந்தோறும் விசாரிக்கின்றான். இனி அந்தச் சனங்களைப் பாருங்கள்.

அஃதைய நீளைம துசேன உடையேம்
இஃதொரு பொருளால்; எமதுயி ருடன்ஏழ்
மகிதலம் முழுதையும் உறுகுவை மலரேன்
உகுபகல் அளவென உரைநனி பகர்வார்.

‘அப்பனே, நீதான் எங்களுக்கு இராசா. எங்களுக்கு என்ன குறை ! இனி நீ அடிக்கடி எங்கள் சுகங்களை விசாரிக்கவேண்டா. நாங்கள் நித்திய சுக சீவிகளாய் வாழ்ந்துவருகின்றோம். அதுகிடக்க, நாங்கள் எங்கள் உயிரையும் ஏழலகங்களையும் உன்னுடைய பாதங்களுக்கே அர்ப்பணிக்கின்றோம். கற்பகாலம்வரையும் நீ எங்களை ஆண்டு அரசு புரிவாயாக !’ என்று உரையாடுவார்கள் அந்தச் சனங்கள். அம்மட்டோ !

ஏழையர் அனைவரும் அவர்தட முலைதோய்
கேழ்கிளர் மதுகையர் கிளைகளும் இளையர்
வாழிய எனஅவர் மனன்உறு கடவுட்
டாழ்குவர் கௌசலை நயரதன் எனவே.

பெண்கள் ஆண்கள் யாவரும் ‘இந்த அரசிளங்குழந்தைகள் நீடுவாழல் வேண்டும்; நமது குலதெய்வங்கள் திருவருள் பொழியவேண்டும்’ என்றெல்லாம் வாழ்த்துகின்றார்கள்; பிரார்த்திக்கின்றார்கள். பெற்றோராகிய கௌசலையும் தசரதனும் அந்தக் குழந்தைகளையிட்டு எப்படிப் பிரார்த்

திப்பார்களோ, அப்படிப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள் குடிசனங்கள்.

குடிசனங்களின் வாழ்த்திலே குழந்தைகள் வளர்பிறை போல வளர்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய ஆன்மா மரநிழலிலே வசிட்ட முனிவரின் கல்விப் போதனையில் விருத்தியடைகின்றது. வில்வித்தைகள் மல்வித்தைகள் தாமும் அவர்களுக்குச் சொல்லிவைப்பவர் வசிட்டர்.

வசிட்டருடைய பல்கலைக்கழக மாணவனாகிய இராமனுக்கு ஒருநாள் பரீட்சை ஆரம்பிக்கின்றது. அது வாய்மொழிப் பரீட்சை. அவனுடைய சிறிய தாய் கைகேசி. அவள் சொல்லுகின்றாள் : “ஏ, இராமா ! நீ காட்டை ஆள் ; உன் தம்பி பரதன் நாட்டை ஆளட்டும். இது உன் தந்தையின் விருப்பம்.”

“அம்மா, தந்தையாரின் விருப்பம் என்றும் தாங்கள் சொல்ல வேண்டுமா ? தாங்கள் காலாலே காட்டுவதை யான் தலையாலே செய்யேனா ! என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் யான் பெற்ற செல்வம் அன்றோ !” என்கிறான் இராமன். பரதனை மினைந்து அவனுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குகின்றது. தாய் சொற்படி காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றான். சீதையும் இலக்குமணனுந் தொடர்கின்றார்கள். பரீட்சையிற் பூரண வெற்றி அடைகிறான் இராமன்.

இந்தப் பரீட்சைக்கு முன்னமே ஒரு பெரிய பரீட்சையில் இராமன் தேறியிருக்கின்றான். அது நாடு நகரங்களிலே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாது; காட்டிலே நடந்தது; விசுவாமித்திரரின் வேள்வியைக் காவல்செய்தற்குப் போனபோது நடந்தது. விசுவாமித்திரர் இராமலக்குமணர்களை அழைத்துக்

கொண்டு காட்டுக்குட் பிரவேசிக்கின்றார். தாடகை ஆலகால விடம்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகின்றாள். விசுவாமித்திரருக்கு அச்சம் உண்டாகின்றது. “இராமா, உனது பாணந்தான் உயிர்களுக்குத் தஞ்சம்”, என்கின்றார் விசுவாமித்திரர். இராமனுக்கோ அம்பிலே தொடக்கை கூசுகின்றது. தாடகை கொடியவள் ஆனாலும்,

பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நீனந்தான்.

‘இவள் ஒரு பெண்ணுயிற்றே! இவள்மேலே யோசனையின்றித் திடீரென்று அணுக்குண்டுப் பிரயோகம் செய்யலாமா?’ என்று சற்றே தாமதித்தான் அந்த இராமன்.

“அடே இராமா,

ஆற்றின்றது அறன், நன்று”

என்று விசுவாமித்திரரே இராமனைப் பாராட்டுகின்றார். அவன் தாமதித்ததும் சிந்தித்ததும் தருமம் ஆயின. அவனுக்கு இத்தருமம் எங்கு இருந்து வந்தது. எந்தக் கலாசாலைப் படிப்பிலிருந்து வந்தது? சற்றே சிந்தியுங்கள்.

இராவணன் சீதையைக் களவு செய்தவன். யுத்தத்திலே படைகளை இழந்து வெறுங் கையோடு வெள்கித் தலைகுனிந்து இராமன் எதிரில் நிற்கின்றான். இராமன் ஒரே ஒரு பாணத்தால் அவனைக் கொன்று ஒழிக்கலாம். ஆனால், அந்த இராமன், “ஏ இராவண, தவித்த முயல் அடிப்பது தருமம் அன்று. இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா!” என்கின்றான். இந்த வார்த்தை இராமனுக்கு எப்படி வந்தது? யோசியுங்கள்.

11. கம்பன் செய்த வம்பு

“‘ஏ வம்பு’ என்று அழைத்தால், புலவர்கள் நிறைந்த சபைமத்தியிலிருந்து எழுந்து ‘ஏன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தலையை நீட்டுவான் கம்பன்,” என்று ஒருமுறை ஒருவகைச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டே அன்றைய கதையை ஆரம்பித்தார் உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள். அவர் கம்பராமாயண இரசனைக்கென்றே பிறந்தவர். நாவலர் மருகரும் வித்துவசிரோமணியுமான பொன்னம்பலபிள்ளையினுடைய உத்தம மாணாக்கர் இந்த உரையாசிரியர். படித்த பரம்பரையில் வந்த இவர் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பனை ‘வம்பு’ என்று எப்படிச் செல்லலாம், என்று நான் அப்பொழுது எண்ணினேன். ஏதுங் கேட்பதற்கு எனக்குத் தைரியம் உண்டாகவில்லை. இது நாற்பது வருடத்துக்குமுன் நடந்த சம்பவம். பிறகு அந்தச் சம்பவத்தைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கக் கம்பன் ஒரு பெரிய வம்புதான் என்று எனக்கும் ஓரளவு தோன்றுகின்றது. ‘வம்பு’ என்ற வார்த்தைக்குப் புதுமை என்ற பொருள் வழங்குகின்றது. சங்க காலத்துக்குப் பிறகு வந்த பெரும்பாலான புலவர்களை உற்றுநோக்கினால், கம்பன் வேறு சாதி வம்பு என்பது நன்கு தோன்றும்.

இராம சரிதம்பற்றி மூவர் முனிவர்கள் மூன்று வேறு நோக்கில் வடமொழியிலே மூன்று இராமாயணஞ் செய்திருக்கின்றார்கள். வசிட்டர் செய்தது அத்தியாத்ம ராமாயணம். போதாயனர் செய்தது

போதாயன ராமாயணம். வான்மீகி செய்தது
வான்மீகி ராமாயணம். வான்மீகந்தான் முந்தியது.

‘தேவ பாடையி லிக்கதை செய்தவர்
முவர் ஆனவர் தம்முளும் முந்திய
நாவி ஒருரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
பாவி னுலிஃது ணர்த்திய பண்பரோ.’

தேவபாடை வடமொழி. முந்திய நாவினார்
வான்மீகி. “அவர் வாக்கின்படி அப்படியே அட்
சரந் தவருமல் நான் தமிழ்ப்படுத்துகிறேன்”
என்று சத்தியம் பண்ணுகின்றான் கம்பன்.

‘வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்தவான் மீகியென்பான்
தீங்கவி செவிகளாரத் தேவரும்பருகச் செய்தான்
ஆங்கவன் புகழ்ந்தநாட்டை அன்பெனும் நறவமாந்தி
முங்கையான் பேசலுற்றான் என்னயான் மொழியலுற்றேன்.

“வான்மீகியின் நான்கடிப் பாடல்களைத் தேவார்
களும் பருகுகின்றார்கள். அந்த வடமொழிப் பாட்
டுக்களுக்கு எதிரிலே என் பாட்டு ஊமைப்பாட்டு,”
என்று தன் பாட்டை இகழ்ந்துங்கொள்ளுகிறான்
கம்பன்.

நொய்தில் நொய்யசொல் நூற்கலுற் றேனெனை!
வைத வைவின் மராமர மேழ்துளை
எய்த எய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொல்நின்ற தேயத்தே.

‘வான்மீகியின் அமிர்த வாக்குக்கள் வழங்கு
கின்ற இந்த நாட்டிலே, எளிதினும் எளிய
சொற்களினாலே, வெட்கமில்லாமல் நானும் சில

பாடல்கள் பாடிவிட்டேன். என் அறியாமை
இருந்தபடி என்னை!’, என்று தன்னைத்தானே
நொந்து பெருமூச்சுவிடுகின்றான் கம்பன்.

வான்மீகிராமாயணத் தமிழில் மொழிபெயர்ந்து
வந்திருக்கிறது. மொழிபெயர்ப்பையும் கம்பனையும்
ஒப்பிட்டுப்பார்த்தாற் பொறுத்த இடங்களில்
வான்மீகி மேற்கே நடந்தால், வான்மீகியை
வானத்தில் வைத்துப் பாராட்டுகின்ற இந்த
வம்பன் கிழக்கே நடப்பான். இப்படிப்பட்டவனை
“வம்பு” என்று சொல்வாமல் வேறு எப்படிச்
சொல்லுவது!

‘தந்தையின் கட்டளைப்படி நீ காட்டுக்குப்
போக வேண்டும்’ என்கின்றான் வான்மீகியிலே
கைகேசி. ‘அது முடியாது’, ‘அப்படியானால்,
அப்பா எனக்கு நேரே சொல்லட்டும்’ என்கின்றான்
இராமன். கதை வளர்கின்றது. இருவருக்கும்
பெரிய வாக்குவாதம் நிகழ்கின்றது. ‘உனக்கு
என்விடம் எள்ளளவும் அன்பில்லை. இந்த இர
கசியம் எனக்கு இளமைதொட்டுத் தெரியும்’
என்று கைகேசியை நிந்திக்கின்றான் இராமன்
அந்த வான்மீகியிலே.

இந்தப் பொறுத்த இடத்தை அப்படியே கை
கழுவிவிட்டு,

‘எந்தையே ஏவ நீரே உரைசெய இயைவ துண்டேல்
உய்ந்தனன் அடியென் என்னிற் பிறந்தவர் உளரோ வாழி.’

‘மன்னவன் பணியன் ருகில் நும்பணி மறுப்ப னேஎன்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்ற தன்றே.’

“தாயே என் அருமைத் தந்தை எனக்கு ஒரு கட்டளை இட, அதனைத் தாங்கள் எனக்கு வந்து சொல்லுகிறதானால், அதைவிட வேறு என்ன பாக்கியம் இருக்கிறது! அருமை அன்னையே, தாங்கள் எனக்கு ஒன்று சொல்லுவதானால், அதனை மன்னன் கட்டளை என்று சொல்லவேண்டும்! தாங்கள் அடியினாலே காட்டுவதனை நான் முடியினாலே செய்யமாட்டேனா! தங்கள் பெருமையை இழுக்குவதொன்றை என் செவிகள் சகிக்குமா? என் அரும்பெற்ற றம்பி பரதனுக்கு ஒரு பாக்கியம் கிட்டுமானால், அது எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியமே யன்றோ! அவன்தானே நான். நான்தானே அவன்!”, என்கின்றான் இராமன், அந்தக் கம்பனின் வம்பிலே.

அரசிழந்து இராமன் காட்டுக்குப் போகிறான். அவனுடைய அருமையான முகம் கரிந்து நாவற பழம்போலாயிருக்கிறது வான்மீகியிலே. ஆனால், அதை இந்த வம்பு எப்படிச் சொல்லுகிறானென்று பாருங்கள் :

‘ஒப்பதே முன்பு பின்பு அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுதலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா.’

‘பரதன் நாட்டை ஆளட்டும்; நீ போய்க் காட்டை ஆள்’ என்ற அந்த அருமை வாசகத்தைக் கேட்டபோது, முடி துறந்துபோகிற இராமனுடைய முகம் ‘அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினைத் தோற்கச் செய்துவிட்டது; முன்பின் எப்பொழுதாயினும் அவனுடைய முகம் அப்படி மலரவில்லை என்கிறான் கம்பன். எப்படியிருக்கிறது

வம்பு? கம்பன்செய்த இராமாயணத்தைக் ‘கம்பன் செய்த வம்பு’ என்றுதானே சொல்லல்வேண்டும்.

இந்தியா தேசத்திலே எத்தனையோ இராமாயணங்கள் எத்தனையோ மொழிகளில் அவ்வம் மொழிகளில் வல்ல கவிஞர்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நன்கு கொண்டாடப்படுகின்றன. இந்தக் கம்பன் செய்த வம்பு எந்த இராமாயணத்தோடும் ஒத்துப்போவதாயில்லை. துளசி இராமாயணத்தை உருகியுருகிக் கண்ணீர் இறைத்து இறைத்துப் பாராயணம் செய்கின்றார்கள் இந்தி மொழியாளர். துளசியின் பாலகாண்டம் தமிழிலும் வந்திருக்கிறது. துளசியிலே இராமனைக்கொண்டு வில்லு வளைப்பிப்பதிலும், கல்லிலே நார் உரிப்பது கூலபம். இராமன் அந்தப் பொல்லாத வில்லை வளைத்துத் தொலைத்துத் தாலியைக் கட்டிவிட வேண்டுமென்று, விசுவாமித்திரரும் சீதையும் நேர்ந்த நேர்த்திக்கடன்களுக்கும் பிரார்த்தனைகளுக்கும் அளவே இல்லை; சீதை அழுதும்விட்டாள். கம்பன் இந்த வில்லுவளைப்பில் ஓர் அரைக்கண நாடகம் நடத்தியிருக்கிறான். சகுந்தலை நாடகம் அதற்குப் பிறையிடவும் போதாது.

‘புனைந்தகடை முடிதுளக்கிப்

போரேற்றின் முகம்பார்த்தான்.’

விசுவாமித்திரர் தமது சிரசையசையாமலே சடாமுடியை மாத்திரம் ஓர் அசைப்பு அசைத்துச் சிங்கேறுபோலிருந்த இராமனை ஒரு பார்வை பார்க்கின்றார். அவ்வளவுதான் :

பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன எழுந்தான்.

விசுவாமித்திரருடைய பார்வையாகிய நெய்
யாகுதியைத் தொடர்ந்துகொண்டே அக்கினிக்
கொழுந்து சுவாலித்தெழுந்தாற்போல இராமன்
எழுந்தான் ; அவ்வாறெழுந்த அவன்,

மாக மடங்கலும் மால்விடை யும்பொன்
நாகமு நாகமு நாண நடந்தான்.

அந்தப் பெரிய சபையிலே எவரும் எந்தக்
காலத்திலும் நடவாத ஒரு கெம்பீர நடையில் அந்த
வில்லை நோக்கி நடக்கின்றான்.

தேடரு மாமணி சீதை யெனும்பொற்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
எடவிறு மாலை நினை வெடுத்தான்.

இராவணன் முதலிய வீராதி வீரர்களை
யெல்லாம் ஏப்பம் செய்துவிட்டுக்கிடந்த அந்த
வில்லை, சீதாபிராட்டிக்குச் சூட்டுதற்கு ஒரு முல்லை
அரும்பு மாலையை எடுப்பதுபோல அநாயாசமாக
எடுத்தான் ; ஆனால், வெகு வேகமாக எடுத்தான்.

நடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நாணுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினை யாரும் றிந்தில் கையால்
எடுத்தது கண்டன றிற்றது கேட்டார்.

அங்கேயிருந்தவர்கள் இமையாமல் இமை
களைத் தடுத்து வைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.
இன்னும் ஒரு கணம் ஆகவில்லை. அதற்கு எவ்
வளவோ நேரம் இருக்கிறது. இராமன் வில்லை

எடுத்தான். அப்பால் என்ன நடந்தது என்று
எவருமே அறியார். ஆனால், இற்றது கேட்டார்.
இடிமுழக்கமொன்று செவியைச் செவிடுபடுத்தியது.
வில்லுத் துண்டு துண்டானது !

திரைவிழுகிறது. கம்ப நாடகம் முடிந்தது.
துளசி எங்கே? இந்த வம்பு எங்கே?

துளசி முதலியவர்களுக்கு வேறுகக் கம்பர்
வம்பு செய்யட்டும். வான்மீகிக்கும் மாறையிருக்
கட்டும். வான்மீகிக்கு மாறையிருந்துகொண்டே,
'நான் சொல்வதெல்லாம் அட்சரந் தப்பாமல்
வான்மீகியின்படி' என்று சொல்லுகிற வம்புதான்
பெரிய சிந்தனையைத் தருகின்றது. ஏன் அப்படிச்
சொல்லவேண்டும்? நான் வான்மீகிக்கு எதிர்
என்று நேருக்குநேர் சொல்லிவிடலாமே. ஏன்
இந்த வம்பு?

'கம்பர் ஒரு வம்புஞ் செய்யவில்லை' என்று
ஒருவர் சொல்லுகின்றார். 'புதுமை ஒன்றுமேசெய்ய
வில்லை. வான்மீகத்தை இடையிலே எத்தனையோ
பேர் கதை பண்ணுகிறவர்கள் தம் மனம் போன
வாறு பாழ்பண்ணிவிட்டார்கள். இராமன் முதலிய
பாத்திரங்களை வான்மீகி எப்படிச் சிருட்டி செய்
திருப்பார் என்று தமது அபார கற்பனாசக்தியினாலே
கண்டு கவிதை செய்ததுதான் கவிச் சக்கரவர்த்தி
யாகிய கம்பர் செய்த வம்பு. உண்மையிலே
அதிலே ஒரு வம்புமில்லை. அது பழையது ;
சத்தியமானது. சற்பாத்திரங்களிற் கட்டி நடத்தும்
படு பொய்களை அப்படியே சேதிக்கும் செந்நாக்
கவிஞன் கம்பன். வான்மீகியை உள்ளவாறு
தந்தவன் கம்பன்' என்கிறார் அவர்.

கழுந்தர் ஆயுன கழல்பணி யாதவர்
கதிர்மணி முடிமீதே
அழுந்த வாளிகள் தொடுசிலை ராகவ
அபிநவ கவிநாதன்
விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன்மறை
வேதிய ருடராய்த்
தெழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி
பாடின தெழுநூறே.

இராக்காலங்களிலே வடமொழி இராமா
யணங்களை ஆராய்ந்து உண்மை வான்மீகியைக்
கண்டறிந்து, பகற்காலங்களிலே, ஒரு பகலுக்கு
எழுநூறு பாட்டாகப் பாடப்பட்டது கம்ப
ராமாயணம். கம்பனுக்கு இங்கே வழங்கிய பெயர்
இராகவ அபிநவ கவிநாதன். இராமன்மீது அபிநவ
மிக்க கவி செய்தவன் என்று பொருள். அபிநவம் -
புதுமை - வம்பு. கம்பர் மேற்காட்டியவாறு வம்பு
செய்து உண்மை வான்மீகியைக் கண்டதேயல்லா
மல் வேறும் எத்தனையோ துறைகளில் ஏற்றவாறு
வம்பு செய்திருக்கின்றார். காகங் கூடுகட்டுவது
போலக் கவி கட்டுவது கம்பருக்கு வாராது. அவர்
கட்டியவெல்லாம் வம்பு. ஆனால், பழைமை, அது
படருங் கொழுகொம்பு.

12. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை

பொன்னம்பலபிள்ளை, நாவலர் அவர்களுக்கு
மருமகரும் மாணவருமாவர்.

கந்தபுராணத்திலே திருமணப் படலங்களும்
மற்றைய விசேட பகுதிகளும் பொன்னம்பல
பிள்ளைக்குப் பாடஞ்சொல்லி வைக்கப்பட்டன.
திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரை, திருக்குறள்
பரிமேலழகருரை, நன்னூல் விருத்தியுரை ஆகிய
மூன்று நூல்களையும் வசனம் வசனமாக நாவலர்
அவர்களிடம் படித்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை.
அவருடைய குருசிஷ்யப் படிப்பு அவ்வளவே.
அப்பொழுது பிரசித்திபெற்று விளங்கிய கோப்
பாய்ச் சபாபதி நாவலர், உரையாசிரியர் ம. க.
வேற்பிள்ளை, மகாவித்துவசிரோமணியாய் விளங்
கிய பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் என்பவர்களை உள்
ளிட்டவர்கள் — யாழ்ப்பாணத்திற் படித்தவர்கள்
என்றிருந்தவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் — அனை
வரும் பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் பாடங் கேட்ட
வர்கள்.

தென்னிந்தியாவில் மகாவித்துவான் மீனாட்சி
சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களை நடமாடும் வாசிகசாலை
என்பார்கள். அவ்வாறே இங்கே பொன்னம்பல
பிள்ளை நடமாட்டுச் சர்வகலாசாலையாய் விளங்
கினார். தெருக்கள், தெருத்திண்ணைகள், குளக்
கட்டுக்கள், மரநிழல்கள் பொன்னம்பலபிள்ளை
பாடஞ்சொல்லும் இடங்கள். பொன்னம்பலபிள்ளை
அழகுகள், நவ இரசங்கள் சொட்டச் சொட்டப்

பாட்டுக்களுக்கு உரை விரித்தற்கென்றே பிறந்தவர் என்று சொல்லுவார்கள். அவரை மாணவர்களாகிய மதுகரங்கள் எப்பொழுதுஞ் சூழ்ந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் பரியந்தம் உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சிபரியந்தம் பொன்னம்பலபிள்ளையின் உருவம் இலக்கிய இரசனையால் ஆனது. தனிக் கற்கண்டிற் செய்த மோதகம் போல இலக்கிய இரசனையையா யிருந்தார் பொன்னம்பலபிள்ளை. புதிது புதிதாகத் தமக்குத் தோன்றுகின்ற இலக்கிய இரசனையை யாருக்காவது வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கமாட்டாமை பொன்னம்பலபிள்ளையின் நித்திய கலியானகுணம். பொன்னம்பலபிள்ளை இந்த மாட்டாமையாகிய இரச குணத்தை ஒருவாறு தணித்து முட்டுத்தீர்வதற்கு உபகாரஸ்தலங்களாய்ப் புராணபடனம் நடைபெறுகின்ற முக்கிய சைவாலயங்கள் அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசித்திபெற்று விளங்குகின்ற வண்ணை வைத்தியேசுவரன் கோயிலின் வித்தியாமண்டபம் ஒருகாலத்தில் நாவலர் அவர்களின் சைவப்பிரசங்கங்கள் பிரவாகிக்கும் இடமாயிருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து அம்மண்டபம் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை நவரசங்களுங் குதிகொண்டாடப் புராணங்களுக்கு உரை விரிக்கும் இடமாய் மாறி ஒரு சர்வகலாசாலை ஆயிற்று.

பொன்னம்பலபிள்ளை வியாக்கியானஞ் செய்யும்போது ஒருபுறத்தே மாணவர்களும் வித்துவான்களும் ஏடும் எழுத்தாணியுமா யிருப்பார்கள். மற்றொருபுறத்திற் பெண்களும் ஏனைய இடங்களில்

ஆண்களும் எள்ளிட இடமின்றி இருப்பார்கள்; குண்டுசி விழுந்தாற் கேட்கும். வாசிக்கிறவர் எச்சுதியில் எந்த இராகத்துக்குப் பாடலை வாசிப்பாரோ அச்சுதியில் அந்த இராகத்துக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை உரைவிரிப்பார். விசேட வியாக்கியானங்கள் அலை அலையாய் எழுந்து புரண்டு கொண்டிருக்கும். பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு வாசிக்கிறவர்கள் விசேட ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டு வருவார்கள். எந்த இடம் எந்த இராகத்துக்கு வாசிக்கவேண்டுமோ அந்த இடம் அந்த இராகத்துக்கே வாசிக்கப்படும். அன்றி, காலத்துக்கேற்பவும் இராகம் மாறுதல் அடையும். பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு வாசிக்கிறவர்களுக்குப் பிரத்தியேகமான மரியாதை உண்டு.

பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சி எவ்வளவு அமையுமோ அவ்வளவுக்கு அவர் விரிக்கும் உரைக் கருத்துக்களும் புதியன புதியனவாய் ஊற்றெடுத்துப் பிரவாகிக்கும்.

“பூசனை புரிந்த பின்னர்ப் புவனமீன் றுள்தன் கையைப் பாசம் தகன்ற நொல்சீர்ப் பரஞ்சுடர் கரத்துள் வைத்து நேசமோ டளித்தேன் என்னு நெடுமறை மனுக்கள் கூறி வாசநல்லுதகமுய்த்தான் மருகனென்றவனையுன்னி”

என்ற திருவிருத்தம் கந்தபுராணத்திற் சுவாமி திருக்கல்யாணப்படலத்தில் வருகின்றது. இமயமலை அரசன் தன் தவப்புதல்வியாகிய உமாதேவியாரின் திருக்கரத்தைப் பரஞ்சுடராகிய பரமசிவத்தின் திருக்கரத்துள் வைத்துத் தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்

செய்கின்றான். பாட்டிறுதியில், ‘மருகனென்றவனை யுன்னி’ என்று ஒருதொடர் வருகின்றது. அவனை—அந்தப் பரஞ்சுடராகிய பரமசிவத்தை, மருகன் என்று உன்னி—தனக்கு வந்து வாய்த்த மருமகன் என்று நினைத்து மகிழ்ந்து தத்தம் செய்தான் என்று உரை விரிப்பது வழக்கம்.

ஆனால், ஒருநாள் பொன்னம்பலபிள்ளை அப் பாடலுக்கு உரை சொல்லும்போது நினைப்பாப் பிரகாரம் அந்தத் தொடருக்கு வேறொரு பிரகாரம் பொருள் விரித்து வியாக்கியானஞ் செய்தார்.

அந்தப் பரமசிவத்தை, மருகனென்றவனை—ஒரு காலத்திலே தனது அறியாமையாலே தனக்கு மருகன்தானே என்று அகங்கரித்த அந்தத் தக்கனை (அவன் பட்ட பாடுகளை), உன்னி—இமயமலை அரசன் அப்பொழுது சிந்தித்து, தான் அவ்வாறு நினையாமல், புதல்வியை உலகமாதா ஆகவும், பரமசிவத்தை முழுமுதற் பரம்பொருளாகவும் கருதித் தத்தஞ் செய்தான் என்பது பொன்னம்பல பிள்ளையின் அன்றைய புதிய வியாக்கியானத்தின் சிறிய சுருக்கம்.

இந்த வியாக்கியானம் ஓர் இரவு நடந்தது. அடுத்தநாட் காலை தொடக்கம் பலவாரம் பலமாதம் பலவருடகாலம் “மருகனென் றவனை யுன்னி” என்ற தொடர் படித்தவர்கள் மத்தியிற் பேசப் பட்டு வந்தது. இன்றைக்குங் கிராமாந்தரங்களிற் சுவாமி கல்யாணப் படிப்புத் தினத்தில் மேற்படி தொடரும், அதனைத் தொடர்ந்து பொன்னம்பல பிள்ளையின் அருமைப்பாடும் எடுத்துப் பேசப்பட்டு வருகின்றன.

“ஆவத்த நேர்மாக்கள் வாழ் அரிபுரம்”

என்பது மார்க்கண்டேயப் படலத்தில் வருகின்ற தொரு தொடர். இத் தொடரில் ஆ என்பதற்குக் ‘காமதேனு’ என்று பொருள் கூறி, அப்பாலுள்ள சொற்களுக்குக் காமதேனுவோடியையப் பொருள் பண்ணி வந்தார்கள். ஒருநாட் பொன்னம்பல பிள்ளை அந்தத் தொடரை, “ஆபத்+அத்தம்” என்று பிரித்து, ‘ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும் சேமநிதிபோன்றவர்கள் அரிபுரத்து மனிதர்கள்’, என்று வியாக்கியானஞ் செய்தார். தபம் என்னுஞ் சொல் தவம் என்று வருவதுபோல, ‘ஆபத்’ ‘ஆவத்’தென நின்றது.

இவ்வாறே எத்தனையோ தொடர்களுக்கும் பாட்டுக்களுக்கும் விசேட கருத்துக்கள் பொன்னம்பலபிள்ளையின் மாணவ பரம்பரையில் உள்ள வர்கள் நூதனம் நூதனமாகச் சொல்லுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இராமநாதபுரம் சமஸ் தானத்துக்குப் போகிற வித்துவான்களை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க தாபகரான பாண்டித்துரைத்தேவர் வித்துவசிரோமணி “பொன்னம்பலபிள்ளை எப்படியிருந்து எவ்வாறு வியாக்கியானஞ் செய்வார் என்று வினவி வினவி, அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கேட்டு வாயுறுவாராம்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் மாணவருள் வன்னெண்டச் செட்டியார் என்பவர் ஒருவர்; மிகப் படித்தவர். இவரைப்பற்றி உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இந்த வன்னெண்டச் செட்டியாருக்குப்

பிற்காலத்திற் கண்பார்வை மங்கிப்போனது. கண்ணின் சக்தி அனைத்தும் செவிக்குப் போய் விட்டது. அவர் செவி, நுண் செவி. “செவிக்குணவு இல்லாத போழ்து” என்ற திருக்குறள் செட்டியாருக்குப் பொருத்தமானது. செவிக்குணவு தேடி ஒருமுறை செட்டியார் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். வந்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை புராணத்துக்குப் பொருள் விரிக்கும் இடத்துக்குப் போய் ஒரு புறத்தில் இருந்தார். வியாக்கியானந் திரை எறிகின்றது. செட்டியாருக்குத் தெவிட்டாது தித்தித்து அமுது ஊறுகின்றது. உடம்பு வெடிக் கிறது போன்ற ஆனந்தம் மேலிடுகின்றது. செட்டியார் இருந்தபடி மெல்ல மெல்ல இடம் பெயரத் தொடங்கிவிட்டார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எட்டிப் பொன்னம்பலபிள்ளையைக் கட்டித் தழுவிவிட்டார். ஆராமையின் ஆற்றுமை அது!

நாவலர் அவர்களுக்குப் பெரியபுராணம்போலப் பொன்னம்பலபிள்ளைக்குக் கம்பராமாயணம் நரம் புத் துய்களிலும் ஊறிக்கிடந்தது. சேவகசிந்தாமணியிலும் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு விசேட பயிற்சி உண்டு.

சேவகசிந்தாமணியை முதன் முதற் பதித்த போது உ. வே. சாமிநாதையர் ஒரு பிரதியைப் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு அனுப்பி ஒரு கடிதமும் எழுதியிருக்கின்றார். அக்கடிதம் இது:

“பாற்கடலின் ஆழம் மந்தரமலைக்குத் தெரியுமே யன்றி வேறு எந்த மலைக்குத் தெரியாது. அது போலச் சேவகசிந்தாமணியின் ஆழம் உங்களுக்குத் தான் தெரியும். ஏதோ ஒருவாறு நான் பதிப்பித்

திருக்கிறேன். தாங்கள் அங்கீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

(என் சரித்திரம்—உ. வே. சா.)

இப்படிச் சாமிநாதையர் எழுதுவாரேயானால் பொன்னம்பலபிள்ளையின் சிந்தாமணிப் பயிற்சி எப்படியிருக்கும் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

கம்பராமாயண இரசனையையுஞ் சிந்தாமணி முதலிய காவிய இரசனைகளையுங் கந்தபுராணத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யும்போது ஏற்ற ஏற்ற இடங்களிற் பொன்னம்பலபிள்ளை அள்ளிச் சொரிவார். அது வித்துவான்களாகிய மதுகரங்களுக்குப் புத்தம்புதிய அமிர்தமாய்ப் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

பொன்னம்பலபிள்ளை கந்தபுராணக் கருத்துக்களின் உயர்வையுங் காவிய இரசனைகளின் அளவையும் நன்கு அறிந்தவர். காவிய இரசனைகளைப் பொன்னம்பலபிள்ளை தலைமறைவாகவே வைத்துக் கொண்டார். நாவலர் அவர்கள் தென்னிந்தியாவுக்குப் போகிற காலங்களிலே சபாபதிச் செட்டியார் என்பவர் வீட்டில், பொன்னம்பலபிள்ளை, வித்துவ மதுகரங்களுக்குச் சேவகசிந்தாமணியைத் தித்தித்துக் காட்டுவதுண்டு. சிந்தாமணி பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு மனப்பாடம். அக் காவியம், தன்னைக் கெடுத்துவிட்டது என்றுஞ் சில சமயங்களிற் சொல்லுவாராம்; அதனை அதற்குரிய வரிசையில் வைத்து அவர் வழங்கி வந்தார்.

நாவலர் அவர்களுக்குப் பிறகு ஒரு சமயம் பொன்னம்பலபிள்ளை கம்பராமாயண இரசனை மிகுதியினாலே வண்ணை வைத்தியேசுவரன்

கோவிலிலே இராமாயண வியாக்கியானம் ஆரம்பித்தார். அது காவிய இரசிகர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரியதொரு அமிர்தபானமாயிருந்தது. எனினும், அருணால்களுக்குரிய கோயிற் சந்நிதியில் அது அடாது என்ற கருத்தும் இருந்தது. பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு எதிர்சொல்ல ஆள் ஆர்? நாவலர் அவர்கள் இல்லையே. கம்பராமாயண இரசனை பெருகியது. வாலிவதை உச்சநிலையை எய்தியது. அவ்வளவேதான் நடந்தது. அந்த அளவிற்கு பொன்னம்பலபிள்ளை இரசிகர்கள் கதறக்கதற மறைந்துவிட்டார். வாலிக்கு அம்புவிட்ட சோகம் பொன்னம்பலபிள்ளையை இழந்த சோகம் ஆயிற்று.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் காவிய இரசனைகளை, கண்டவர்களைக் கேட்டவர்களைக் கண்டவர்கள் தாமும் இக்காலத்துச் சாதாரண இரசனைகளையும் கவிதைகளையும் சகிக்கமாட்டார்கள்.

இலக்கியங்களிலே உயிரான இரசனைக்கு உரிய பொருள் எது என்று தெரிதல்வேண்டும்.

தெரிந்ததன்மேல் இரசனையை எடுத்துக் காட்டுதற்கு ஏற்ற பாஷைகளை கைவரல் வேண்டும்.

இந்த இரண்டுமாயிருந்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் சங்கநூற்பயிற்சி பற்றித் திருக்கோணமலைக் கனகசுந்தரம்பிள்ளை நற்றிணை உரை முகவுரையில் எழுதியிருக்கின்றார். நற்றிணை உரையாசிரியருக்கு அதில் உண்டான சந்தேகங்களைப் பொன்னம்பலபிள்ளை தீர்த்து வைத்தார் என்று, அதில் வருகிறது.

“பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புட்கலா வர்த்தம்
புராதன நியாயோத்தி
புகழ்சங்க லக்கியப் புணரிரா மாயணப்
பொருவறு மளக்கர்புவியிற்
றுன்னித் துலங்கிமலி சூதனெலி மாலையாந்
தொல்பயோ ததிக்காவியத்
துங்கவார் கரிபார தப்பரவை லக்கணத்
தொடுகடல்க டுய்த்தெழுந்தே
மின்னித் திடுக்கிட விடித்தயாழ்ப் பாணகிரி
மீதேறி நல்லெழுடிமேன்
மேவிப் படிந்துசெந் தமிழ்மேதை நீதிமாரி
மிகவும் பொழிந்திட்டதிச்
சன்மத்து வித்தியார்த் திப்பயிர் தழைத்திடச்
சாந்தநா யகிசமேத
சந்த்ரமௌ லீசனே யைந்தொழில் விலாசனே
சந்த்ரபுர தலவாசனே.”

இச் செய்யுள் ஈழமண்டல சதகத்திலுள்ளது. இதனை இயற்றியவர்கள் பொன்னம்பலபிள்ளையின் தலைசிறந்த மாணவரும், நயம்பட உரை-விரிக்குந் திறத்திற் பொன்னம்பலபிள்ளையைப் பெரிதும் பின்பற்றியவர்களும், திருவாதவூரடிகள் புராணத் துக்குச் சிறந்ததொரு விருத்தியுரை எழுதிப் பொன்னம்பலபிள்ளையின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றிப் பொன்னம்பலபிள்ளையால் உரையாசிரியர் என்ற பட்டம் சூட்டப் பெற்றவர்களுமான ம. க. வேற்பிள்ளைப் புலவர் அவர்கள்.

13. சொற்சித்திரம்

செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.

இனிக்கின்ற கதைகள், தித்திக்கின்ற இலக்கியங்கள், கருத்தைச் சிமிட்டுகின்ற சொல்லோவியங்கள் ஆகிய செவிநுகர் கனிகள், இடையீடின்றிக் கிடைக்குமானால், வயிறு ஒரு பண்டமன்று. உணவு மறதியாய்ப் போய்விடும். செவிநுகர் கனிகள் கிடையாத சமயங்களிலே, ஓய்வு நேரங்களிலே சிறிது சிறிது வயிற்றையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ‘கதைகளை இனிக்கிறதற்கு, இலக்கியங்களை இருந்து தித்திக்கிறதற்குக் கருத்துக்களை அவிழ்க்கிறதற்கு வயிற்றின் உதவியும் ஓர் அளவுக்கு வேண்டும்தானே’ என்கின்ற இந்தத் திருக்குறளின் அருமந்த கருத்துக்கு இனி இந்த உலகத்திலே இடமில்லைப்போலும்!

விஞ்ஞானங் கதித்த இந்த எந்திரவுலகத்திலே மனிதன் வெறும் எந்திரமாய்விட்டான்; நாயாய் அலைகிறான்; பேயாய்த் திரிகிறான். எண்சாணுடம்புக்கு வயிறே பிரதானமாய்விட்டது. உணவுப் பிரச்சினை, சிக்கனப்பிரச்சினை முதலியன, இன்றைய பேச்சாய்விட்டன. இனி வருங்கால மனிதனுக்குச் சிரிப்பு வராது; அது கொட்டாவியாய் மாறிவிடும் போலத் தெரிகிறது.

இந்த நாட்டை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்; தூரத்துக்குப் போகவேண்டாம். சென்ற நூற்றாண்டை எட்டிப்பார்ப்போம்; அப்பொழுது இந்

நாட்டவர்கள் இப்படிக் கொட்டாவி வீட்டுக் கொண்டு கொள்ளிவாய்ப் பேப்போல அலைய வில்லை.

மகாப்பிரபு ஆகியவைத்தியலிங்கச் செட்டியார் தாபித்த வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோயிலின் வசந்த மண்டபத்திலே ஆறுமுக நாவலருடைய மருகரும் வித்துவசிரோமணியும் இலக்கிய இரசிக சிகாமணியுமான பொன்னம்பலபிள்ளை, தேனொழுக ஒழுகப் புராணத்துக்குப் பயன் விரிக்கின்றார்; கம்பராமாயணத்திலிருந்து கனிகளை வாரிச் சொரி கின்றார்; மண்டபம் முழுதும் நெருங்கியிருந்து செவிகள் நுகர்கின்றன; ஊசி விழுந்தாற் கேட்கும்.

பொன்னம்பலபிள்ளை கோயில் வசந்தமண்டபத்திலிருப்பார். அங்கேயில்லையேல் தீர்த்தக்கரையிலே காணலாம். வீட்டுத் திண்ணைகளிலே மாணவர்கள் மத்தியிலே இருப்பார். மரநிழல்களிலே பள்ளி வைப்பார். ஊர் நடுவிலே உலாவித் திரிகின்ற பயன்தரும் மாம் அவர்.

திருமாவின் திருக்கரத்தில் இருக்கும் சங்குக்குப் ‘பாஞ்சசந்தியம்’ என்று பெயர். அதனை ஆயிரம் வலம்புரி சூழ்ந்திருக்கும். அந்த வலம்புரிகளை அள வில்லாத இடம்புரிகள் சூழ்ந்திருக்கும் என்று வருணிப்பார்கள்.

பொன்னம்பலபிள்ளை ஒரு தேன் குடம். அதை இரசிகர்களாகிய எறும்புக்கூட்டங்கள் சதா சூழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். வித்துவான்கள், மாணாக்கர்கள் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இந்த வைபவத்திற் பிரபுக்களும் பிறரும் தம்மை மறந்து

கலந்துகொண்டிருப்பார்கள்; பொன்னம்பலபிள்ளைக்குக் கொடுத்த கடனை வாங்குதற்கு வருகின்றவர்கள் அவரைக் கடன் கேட்காமலே, அவர் வழங்கும் கனிகளைச் செவிகளால் நுகர்ந்து கொண்டு திரும்பிவிடுவார்கள். அவரை எவரேனும் துணிந்து, கொடுத்த கடனைக் கேட்டதில்லை. அந்த இடத்தில் அவர் முன்னிலையில் அந்தக் கடன் ஒரு பொருளன்று.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் முன்னிலையில் கலைஞர்கள் வந்து வந்து குழுமுவார்கள். ஏற்ற ஏற்ற முறையில் வரிசையறிந்து மதிப்புக் கொடுப்பார் பொன்னம்பலபிள்ளை. அவர் கொடுக்கும் மதிப்புப் பல்கலைக்கழகம் கொடுக்கும் மதிப்பிலும் மேலானது. பல கலைத்துறையிலும் அவர் முன்னிலையில் வித்தியா விநோதங்கள் நடைபெறும்.

வன்றெண்டச் செட்டியார் வடதேசத்தவர்; பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியாரின் முன்னோர்; மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் மாணவர். இருபது அந்தாதிக்குமேலே அவருக்கு மனப்பாடம். அந்த அந்தாதிகளுக்குள்ளே பல இயமக அந்தாதிகள். இயமகம் என்றும் பாட்டின் அடிதோறும் முதலாம் எழுத்து முதல் பல எழுத்துக்கள் ஒன்றுயிருக்கும்; பொருள் வேறு வேறு யிருக்கும். 'தலைவிதிவசம்' என்று பாட்டுத்தொடங்கினால், நாலு வரியிலுந் தொடக்கத்தில் நாலு தலைவிதிவசம் வரும்; நாலு வேறுவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் சொல்லல்வேண்டும்; பொருளுக்கேற்பச் சொற்களைப் பிரிப்பதற் பெரிய பயிற்சி வேண்டும். இந்தச் செட்டியார் இதில் மகா சாமர்த்தியவான்.

அவர் சாதாரணமாகப் பேசும் வார்த்தைகளே பல பொருள்பட்டுச் சிலேடையாயிருக்கும்.

இந்தச் சிலேடைச் செட்டியாருக்குப் பிற்காலத்திலே கண் பார்வையிற் லை. கண்ணின் சத்தியும் அவருக்குச் செவியில் இருந்தது. இந்த வன்றெண்டர், நமசிவாயத் தம்பிரான், இராம சாமிப்பிள்ளை என்கின்ற மூவர்கள் முதன்முதல் திருவாவடுதுறையிலே மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையிடம் படித்தவர்கள்; பின்பு சிதம்பரத்திலே நாவலரிடம் படித்தவர்கள். இந்த மூவரும் பிற்காலத்திலே வெகு பிரபலஸ்தர்கள். இராமசாமிப்பிள்ளை இராம நாதபுரம் இராசாவுக்குச் சமஸ்தான வித்துவானும் மந்திரியுமா யிருந்தவர். நமசிவாயத் தம்பிரான் ஆதினத்தில் சின்னப்பட்டமாயிருந்தவர். வன்றெண்டர் பெரிய இரசிகர். பொன்னம்பல பிள்ளையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு நாவலரோடு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். வந்தபின், முதன் முதற் பொன்னம்பலபிள்ளை இராமாயண வியாக்கியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது, இந்தக் குருட்டு வன்றெண்டர் மெல்ல மெல்ல இடம் பெயர்ந்து அவரைக் கட்டித்தழுவ முயற்சி செய்தவர். இவர் ஒருநாட் பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் வந்திருந்தார். எத்தனையோ திரிபு இயமக அந்தாதிகள் பாடினவான உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் அங்கே வந்திருந்தார். வித்துவான்கள் வந்து மொய்த்துவிட்டார்கள். வன்றெண்டருக்கும் சிவசம்புப் புலவருக்குஞ் சொற்போர் ஒன்றைத் தொடக்கிவிட்டார்கள். போர் முண்டது. வன்றெண்டர் ஓர் அந்தாதிப் பாட்டைப் பதச்சேதஞ்

செய்யாமல், அஃதாவது சொற்களைக் கருத்துக்கு இசையப் பிரியாமற் படிப்பார். சிவசம்புப் புலவர் சொற்களைக் கருத்துக்கு ஏற்பப் பிரித்துப் பயன் சொல்லுவார். பின்பு புலவர் சொற்களைப் பிரியாமற் படிக்கச் செட்டியார் பிரித்துப் பயன் சொல்லுவார். மிகக் கடினமான வேலை. நெருப்பு எழ நடந்துகொண்டிருக்கிறது. வெற்றி தோல்வி சொல்ல முடியாமல் நடக்கின்றது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடிய பழமலை அந்தாதியிலே ஒரு பாட்டு:

‘மேருக் குவடு நிகர்தோட் பழமலை மேவுதிருத்
தேருக் குவடு வசமாடு மாடத் தெருவினிற்போய்
ந்ருக் குவடு விழியேழின் மாய்ந்தெதிர் நின்றநம
தூருக் குவடு விளைத்தன னேயின் ரெழிவறவே.’

இந்தப் பாட்டை வன்ரெண்டர் படித்தார். பழமலை என்று விருத்தாசலத்துக்குப் பெயர். ‘விருத்தாசலத்திலுள்ள சிவபெருமானின் தேர்த் திருவிழாவுக்குத் தலைவி ஒருத்தி போய், அப் பெருமான்மேற் காதல்கொண்டு, இந்த ஊருக்குப் பெரிய வடுவை உண்டாக்கிவிட்டாள்’ என்பது பாட்டின் பொழிப்பு. சிவசம்புப் புலவர் பொழிப்பைச் சொல்லிவிட்டுச் சொற்களைப் பிரித்துப் பயன் சொல்லிவருகின்றார்.

மேருக்குவடு நிகர்தோள் — மேருமலை போன்ற தோள்களையுடைய,

பழமலைமேவு திருத்தேருக்கு — பழமலையாகிய விருத்தாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சுவாமியின் அழகிய தேர்த் திருவிழாவுக்கு,

‘வடுவசமாடு மாடத் தெருவினிற்போய்’ என்பது அடுத்த தொடர்; எப்படிப் பிரிப்பது? புலவர் சற்றே தயங்கினார். வித்துவசபை ஏங்கியது. ஒரு கணத்திற் கண்டறிந்துவிட்டார் புலவர்.

(தேருக்கு + உவள் + துவசம் = தேருக்குவடுவசம்.)

தேருக்கு—தேர்த் திருவிழாவுக்கு,

உவள்—உந்தத் தலைவி,

துவசம் ஆடும் மாடத் தெருவினிற்போய்—கொடியாடுகின்ற மாடமுள்ள விதியிலே போய்,

நீர்உக்கு—கண்ணீர்விட்டு,

விழி எழின் மாய்ந்து—கண்ணழகு கெட்டு,

நமது ஊருக்கு ஒழிவறவடு இன்று விளைத்தனள் — நமது ஊருக்கு நீங்காத வடுவை இன்றைய தினம் விளைத்தாள்,

என்று உரையை நடத்தினார் சிவசம்புப் புலவர். அப்பொழுதுதான் யாழ்ப்பாண வித்துவான்களுக்கு உடலில் உயிர் வந்தது. வன்ரெண்டர் சிவசம்புப் புலவரைக் கட்டித்தழுவினார். பொன்னம்பலபிள்ளை இருவரையும் புகழ்ந்து பாராட்டினார்.

எப்படியிருக்கிறது, சென்ற நூற்றாண்டுப் பொழுது போக்கு!

14. இருவர் கவிராயர்

‘அன்னநடை பிடியினடை அழகுநடை
அல்லவென அகற்றி யந்தாட்
பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்டு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னரியாதல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி.’

இந்த உயிர் துடிக்கிற பாட்டு நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடியது. பெண்களின் அழகிய நடையை அன்னநடை, பிடியினடை என் றெல்லாம் புலவர்கள் வருணித்து வந்தார்கள். தமிழ் மகளுக்கு அந்த நடையொன்றும் பிடிக்க வில்லை. அவள் அந்த நடடைகளை யெல்லாம் வெறுத்து அகற்றிவிட்டு, முதிர்ந்த புலவர்களிடம் போய், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முடிந்து, பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம்வரையுஞ் செய்யுள் நடையையே உவந்து பயின்றுகொண் டிருந்தாள். செய்யுள் நடையிலே முழுசித் திளைத் துக்கொண்டிருந்த தமிழ் மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆறுமுகநாவலர் கண்டு, ‘ஓ, தமிழ்மகளே, இனி வழங்கும் நடை வசனநடை; அதுதான் உனக்கு ஏற்ற வன்னநடை, என்று புத்திமதி கூறித் தமது நல்லொழுக்க நடை போன்ற ஆற்றொழுக்கு நடையை அந்தத் தமிழ் மகளுக்கு நன்கு பயிற்றி வைத்தார். அவள் பயின்ற வசன நடைக்கு ஆசான் அவர். இந்த உயிர்ப் பாடலின் கருத்து இது.

சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பிறகு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலும், பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தின் இரு கண்ணேபோன்று, தமிழ் மகளுக்குச் சிறந்த செய்யுணடை பயிற்றி வைத்த வர்கள் இருவர் கவிராயர்கள். ஒருவர் முத்துக் குமார கவிராசசேகார்; மற்றவர் சேனாதிராய முதலியார். ஏறக்குறைய இருவரும் ஒரு காலத்தவர்.

நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீன்புவியில் வாடிய கூழ்கள் மழைமுகங் கண்டென்ன மாண்புநீ பாடிய செய்யுளைப் பார்த்தின்ப வாரி படிந்தனயான் கோடி புலவர்கள் கூடிலும் நீன்புகழ் கூறிநீதே.

இந்தப் பாடல் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பாடல்; வேதநாயகம்பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதையரின் குருவாகிய மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையால், பிரபந்தங்கள் செய்து புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டவர்; பிரபு; நிறைந்த கல்விமான்; பழுத்த புலவர். அவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல் மேற்காட்டிய பாடல். தமிழுக்கு உயிரும் பிரமாணமுமான தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை, ‘செல்துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னாள் ஏட்டிலிருந்து’—அஃதாவது, கறையான் துளைத்த புள்ளிகளே மலிந்த ஏட்டுப் பிரதிகளி லிருந்து அச்சிட்டு, புத்தகமாக்கித் தமிழுக்கு உயிர்தந்த பரமோபகாரி தாமோதரம்பிள்ளை. சென்னைச் சர்வகலாசாலை முதன் முதல் நடத்திய பி. ஏ. (B. A.) பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியவர்

தாமோதரம்பிள்ளை. அவர் ஒரு நீதிபதி. ஆங்கில மயமாய்ப் போகவேண்டிய தாமோதரம்பிள்ளையைத் தமிழ்மயமாக்கித் தமிழ்த் தாதா ஆகச் செய்தவர் முத்துக்குமார கவிராசசேகரர். அவரே தாமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்க் குரு.

சுன்னாகத்திலே மிகப் பிரசித்திபெற்று விளங்கிய வித்துவசிரோத்தினம் ஆகிய குமார சுவாமிப் புலவரவர்களுடைய தந்தையார் அம்பல வாணபிள்ளை. அவருடைய தந்தையார் சின்னத் தம்பிப்பிள்ளை. அவருடைய தமையனார் முத்துக் குமார கவிராசசேகரர்.

சேனாதிராய முதலியார் இருபாலையிலே செல்வாக்குள்ள உயர் குடியிற் பிறந்தவர்; அக்கால அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் வகித்தவர்; ஆறுமுக நாவலருக்குத் தமிழ் ஆசிரியர்; பெரிய கவிராயர்.

சுன்னாகத்திலே முத்துக்குமார கவிராயர்; இருபாலையிலே சேனாதிராய கவிராயர். அவருக்கு மாவிட்டபுரத்துக் கந்தசுவாமி குலதெய்வம். இவருக்கு நல்லூர்க் கந்தசுவாமி குலதெய்வம். விசேட உற்சவங்களுக்கு இவர் அங்கே போவார்; அவர் இங்கே வருவார். இருவரும் நண்பர்கள், கங்கையும் காங்கியும்போல. பிரபுக்கள், இரசிகர்கள், வித்துவான்கள் எல்லோரும் அந்த இரு புலவர்களின் அருமந்த சங்கமத்தைத் தப்பாது கண்டு களிப்பார்கள்.

மாவிட்டபுரத்திலே திருவிழா; வேட்டைத் திருவிழா. கந்தசுவாமி தாவிப்பாய்கின்ற குதிரையில்

பவனிவருகின்றார். கவிராயர்கள் கண்டு மகிழ்கின்றார்கள். கவிராயர்களைச் சூழ்ந்து களிக்கின்றார்கள் புவிராயர்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே 'உமது சுவாமியின் பவனியை வருணித்துப் பாடும்' என்கின்றார் சேனாதிராய கவிராயர். முத்துக்குமார கவிராச மேகம் பொழிகின்றது.

முடிவி லாதுறை சுன்னாகத் தான்வழி
முந்தித் தாவடிக் கொக்குவின் மீதுவந்த
தடைய வோர்பெண்கொ டுகாமத் தாளசைத்
தானைக் கோட்டைவெ ளிகட் டுடைவிட்டாள்
உடுவி லான்வரப் பன்னாலை யான்மிக
உருத்த னன்கடம் புற்றமல் லாகத்தில்
தடைவி டாதனை யென்றுப லாலிகண்
சார வந்தனள் ஓரிள வாலையே.

வித்துவான்கள் துள்ளிக் குதிக்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஊர்ப் பேர்களைக் கேட்டு மகிழ்கின்றார்கள்; பொருள் விளங்கவில்லை. சேனாதிராய கவிராயர் விளக்குகின்றார்.

சுன்னாகம் என்பதைச் சுல் + நாகம் என்று பிரிக்கலாம். சுல் - வெள்ளி, நாகம் - மலை. சுன்னாகம் - வெள்ளிமலை. 'வழி' யென்பது பிள்ளை. முடிவிலாதுறை சுன்னாகத்தான் வழி - ஆதியும் அந்தமுயில்லாத வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தில் இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய பிள்ளையாகிய கந்தசுவாமி, முந்தித் தாவு அடிக் கொக்குவில் மீது வந்து அடைய - (கொக்கு என்பது குதிரை) முந்தித் தாவுகின்ற (அடி - கால்) கால்களையுடைய குதிரை வாகனத்தில் பவனி வர, ஓர் பெண்கொடி காமத்தாள் - ஒரு பெண்கொடி (தலைவி) காதல் கொண்டவளாய், அசைத்து ஆனைக்கோட்டை வெளிகட்டு உடைவிட்டாள் - தன் கலையைக் குலைத்து, மார்பிற்

கட்டிய வஸ்திரத்தையும் நெகிழவிட்டாள் ; உடுவிலான் வர - அந்தச் சமயத்திலே, (உடு - நட்சத்திரம், இல் - மனைவி) நட்சத்திரத்தை மனைவியாகக்கொண்ட சந்திரன் உதயம் ஆனான் ; ஆக, பன்னாலையான் மிக உருத்தனன் - (ஆலை - கரும்பு) கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன் கோபித் தான் ; ஓர் இளவாலை - அந்த ஒப்பற்ற இளம்பெண் ; கந்த சுவாமியைக் காதலித்தவள் ; கடம்பு உற்ற மல் ஆகத்தில் - கடம்பணிந்த மல்யுத்தம் செய்கின்ற மார்போடு, தடை விடாது அணையென்று - இடையீடு இன்றி அணைத்தருள வேண்டுமென்று, பல ஆலி - பல நீர்த்துளி, கண்கார வந்தனள் - கண்ணினின்றும் சொரிய, கந்தசுவாமிக்கு எதிரே, திருவடியே சரணமென்று, வீதியிலே பவனியை எதிர்கொண்டாள். இது பாட்டின் உரை விளக்கம்.

‘ஆதியுமந்தமுமில்லா’ என்ற திருவாசகத் தேன், முடிவிலாதுறை என்ற இந்தப் பாட்டிற் சொட்டியது. இரசிகர்கள் என்ற வண்டுகளின் வெறி தலைக்கு மீறியது.

அந்தக்காலத்திலே கும்பமாசத்திலேதான் நல்லூர்க் கொடியேற்றம். கும்பமாசம் - மாசிமாதம். அவர் இங்கே வருகிறார், இரு கவிராயர்களும் நல்லூரிலே சந்திக்கிறார்கள். இரசிகர்களாகிய மது கரங்கள் கவிராயர்களாகிய இரட்டை மலர்களைச் சூழுகின்றன. கொடியேறுகின்றது. ‘உமது சுவாமியைப் பாடும்’ என்கின்றார் முத்துக்குமார கவிராயர். சேனாதிராய கவிராயர் பொழிகின்றார்.

‘திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார் இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்ற அம்மானே இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்ற ராமாயின் தருவாரோ சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானே தருவார்காண் சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானே,’

முத்துக்குமார கவிராயர் விளக்குகின்றார் :

‘திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார் இருபாலையிலே குயத்தியரோடு சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறார். அப்படியானால் ‘சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தருவாரோ’ என்று கேட்கலாம். குயவ சம்பந்தம் வைத்தவர் சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தரத்தானே வேண்டும்! ‘தருவார்’ என்றுங் கருத்துத் தோன்றலாம். அது வெளிக்கருத்து. அது கிடக்க,

குயத்தியர் - பெண்கள், இரு பாலைக் குயத்தியர் - இரண்டு இளம் பெண்கள் : வள்ளி, தெய்வநாயகிகள் ; திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார், இருபாலைக் குயத்தியரோடு இன்பமுற்றார் அம்மானே. அது உண்மை தானே ! இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்றார் ஆமாயின், தருவாரோ சட்டி குடஞ் சாறுவைக்க அம்மானே. குடம் - கும்பமாதம், மாசிமாதம். சட்டி என்பது ஒரு திதி. சாறு - திருவிழா. கும்பமாதத்திலே சட்டித் திதியிலே திருவிழாத் தொடங்க (கொடியேற்றஞ் செய்ய), தருவார் காண் சட்டி குடம் சாறுவைக்க அம்மானே - கிருபாநிதியாகிய கந்தசுவாமி அநுக்கிரகிப்பார். இது உரை விளக்கம்:

இந்த இருவர் கவிராயர்களிலும் எவர் உயர்ந்தவர் என்று சொல்லமுடியுமா? ‘இவருக்கு அவர் ; அவருக்கு இவர்’ என்றுதான் சொல்லலாம். இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் இரு கண்கள்.

15. கவிஞர்கள்

கவிதைகள் புத்தக வடிவத்திலும் பத்திரிகைகளிலும் நாளுக்கு நாட் பெருகி வருகின்றன; கவிதை விமரிசனங்களும் நடக்கின்றன. மேலேத் தேசத்திலே ஒருவர் ஒன்று செய்தால் அதற்கு நூறு விமரிசனம் வந்துவிடுமென்றும், இங்கே அவ்வளவு தூரம் அந்தத் துறை விரியவில்லை யென்றும் ஒரு விமரிசகர் அழுகின்றார்; பாவம்! அவர் இனிக் கண்ணீர் வடிக்கவேண்டா. தினசரிப் பத்திரிகைகளிற்கூட ஒரு பகுதி, கவிதை விமரிசனத்துக்கென்றே ஒதுக்கப்படுகின்றது. விமரிசனம் இதோ பெருகிவிடும். பயம் வேண்டா. ஆனால் உண்மைக் கவிதை ஏனைய வரிசையிலிருந்து உயிர் தப்புமோ என்றுதான் அச்சம் வருகின்றது. கவிதைப் பெருக்கும் விமரிசனப் போக்கும் மாற்றயர்ந்த பொன்னையும் கர்க்காய்ப் பொன்னையும் ஒன்று செய்து விடுமோ என்றுதான் எச்சரிக்கை எடுக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

“கவிகள், அஃதாவது கவிஞர்கள் உண்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டு சொல்வதில்லை. உண்மைக்கும் அவர்களுக்கும் வெகுதூரம். ஆனால், உண்மைபோலச் சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்களால் நாட்டுக்குப் பெருந் தீமை உண்டாகிறது. அவர்களை அரசாங்கம் நாடுகடத்த வேண்டும்,”

என்று ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னமே; கிரேக்க தேசத்துப் பேரறிஞரான

பிளேற்றே ஒரு பெரிய எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார். பிளேற்றேவின் எச்சரிக்கை நவீன விமரிசகர் சிலருக்குப் பெரிய தலையிடியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

விமரிசகர்கள் பேரறிஞரான பிளேற்றேவைத் திட்டி வீண்பழி சுமத்தாமற் கவிதையையும் கவிஞர்களையும் வரிசைசெய்து, தராதரங்கள் ஆராய்ந்து பிளேற்றே வெறுக்குங் கவிதைக் கண்டறிவதில் தமது விமரிசனத் துறையை விரிப்பது நன்று என்று தோன்றுகிறது.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் “நாம் எண்ணுகின்ற கேட்கின்ற கருத்துக்களை அப்படியே கொள்ளாமல், அக்கருத்துக்களை முதலில் ஐயுற்றுப் பின் ஆராய்ந்து தெளிந்து, மெய்யான மூலக்கருத்தை அறிதல் வேண்டும்” என்று உண்மைக் கருத்தைக் காண்பதற்கு ஒரு சட்டம் வகுத்திருக்கிறார்.

‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு’

‘ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின் வானம் நணிய துடைத்து’

என்பன உண்மையைக் காண வகுத்த வழிகள்.

ஒரு வீரன் தனையகாட்டாமற் பகையைக் கொன்று குவித்தல் பேராண்மை. ஆனால், பகைவனுக்கு நினையாப்பிரகாரம் ஓர் இடையூறு நேர்ந்தால், உடனே அந்த வீரன் தன் பகைவ

னுக்கு உபகாரியாய் மாறல்வேண்டும். அது பேராண்மையாகிய வீரத்தின் சிகரமாயிருக்கும்.

‘பேராண்மை என்ப தறுகண்ஒன் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.’

உபகாரியாய் மாறுதல், ‘பேராண்மை’ என்ற வாளின் கூராயிருக்கும், என்றுஞ் சொல்லலாம். வீரத்தைப்பற்றிய இந்த உண்மை திருவள்ளுவ நாயனாரின் தெய்வப் புலமையிற் கண்டது. இப் படியான அநேக உண்மைகள், இமாசலத்திலே மருத்துப் பூண்டுகள் பாவியிருப்பதுபோலத் திருக் குறளாகிய பாற்சமுத்திரத்தில் எங்கும் பாவிக் கிடக்கின்றன. அது அது கைவந்தவர்கள் அதில் அதில் ஈடுபட்டவர்கள் அதை அதைத் தம் வல்லமைக் கேற்பப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

கம்பர், வள்ளுவர் கண்ட வீரசிகரமான அமிர்த தாரையில் ஈடுபாடுற்று, அந்த வீரதீர அமிர்த தாரையை ஒரு சற்பாத்திரத்தில் ஏந்தி எடுத்து, வெகு பக்குவஞ்செய்து, அந்த உண்மையை ஓர் அமிர்த சஞ்சீவியாக்கி இந்த உலகுக்கு வழங்கியிருக்கிறார். அந்த அமிர்த சஞ்சீவி தான் பின்வரும் பாட்டு:

ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த
பூளை யாயின கண்டளை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளங் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

தன் மனை வாழ்வுக்குக் கேடு சூழ்ந்த மகா
துரோகியும் பராக்கிரமசாலியுமான இராவணன்

நிராயுதபாணியாய், இருபது கைகளுந் தொங்கப் பத்துத் தலைகளுங் குனிந்து நாணி எதிரில் நிற்கின்றான். அவனைக் கொன்று குவிக்க அது நல்ல சமயம். ஸ்ரீராமன் தன் வீரத்துக்கு மறுச் செய்ய வில்லை. உடனே உபகாரியாய் மாறி, “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா” என்று அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை வழங்கி, வீரசிகரத்தில் வள்ளலாய் விளங்குகின்றான். வள்ளுவர் கண்ட உண்மையைச் சற்பாத்திரமாகிய ஸ்ரீராமனில் வைத்துப் புனைந்து சொல்வது ‘தகும் தகும்’ என்று ஒப்புக்கொள்கின்றது புலமையுலகம். அதனாலே கம்பர் சாதாரண கவி வருக்கத்தைச் சேராமற் கவிச் சக்கரவர்த்தியாயினார். கம்பர் தாமாக ஓர் உண்மையைக் காணாமலிருத்தல் கூடும். ஆனால், வள்ளுவர் உள்ளிட்ட மகான்கள் கண்ட உண்மையைப் பேணி வியந்து பயன்படுத்தியிருக்கிறார். பேணிப் பயன்செய்த பெருமை கம்பருக்குண்டு.

மூலிகைகளைக் கண்ட சித்தர்கள் பெரியவர்கள். அம்மூலிகைகளின் அருமை அறிந்து பயன்படுத்துகின்ற சித்த வைத்தியர்கள் அவர்களுக்கு அடுத்த படியில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெரியவர்கள்.

அவ்வாறே, திருவள்ளுவரும், சங்கத்துச் சான் ரோர்களான புலவர்களும் பெரிய உண்மைகளைக் கண்ட மிகப் பெரியவர்கள். அவ்வுண்மைகளில் ஒரோவொன்றைப் பயன்படுத்துகின்ற கவிச் சக்கரவர்த்திகள் அடுத்தபடியில் நிற்கும் பெரியவர்கள்.

புலவர்களை அடுத்துக் கவிச் சக்கரவர்த்திகள் ; அவர்களை அடுத்துச் சாதாரண கவிஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். வள்ளுவர் கண்ட உண்மையைக் கம்பர் கண்டு வியந்து புனைந்தார். அந்த ஆற்றல் சாதாரண கவிஞர்களுக்கு இல்லாமலிருக்கும். ஆனால், தமது அறிவின் எல்லைக்குள் அகப்பட்ட சாதாரணமான கருத்துக்களையும் இயற்கை அழகு களையும் சனங்களை வசிகரிக்கத்தக்க வகையிற் சொல்லுகிற ஒரு சாமர்த்தியம் இவர்களுக்கு இயல்பாகவே யுண்டு.

மஞ்சட் குளித்து முகமினுக்கி நல்ல
மாயப் பொடிபூசி நிற்குநிலை
கஞ்ச மகள்வந்து காணிற் சிரிக்குமோ
கண்ண ருக்குமோ ஆரறிவார்.

இது கவிஞரொருவரின் கற்பனை சாமர்த்தியம். சூரியகாந்திப் பூ முகம் மலர்ந்து மஞ்சள் மகரந்தத் தோய்ந்து, சூரியன் செல்லுந் திக்கை நோக்கித் தவம் கிடக்கின்றது. இந்தக் கள்ளத் தவத்தைச் சூரியனின் உண்மைக் காதலியாகிய கமலமலர் கண்டாற் சிரிக்குமோ ! அழுமோ ! ஆரறிவார் !!

வண்ணனின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த நீதைனை
இந்நாளுந் தேடுதல்போல் இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே.

இது மற்றொரு கற்பனை. அழகிகள் காட்டுவழி களிற் சென்றால் அங்குள்ள குரங்குகள் நெருங்கி எட்டிப்பார்க்கின்றன. வண்ணனொருவனின் வார்த்தையை நம்பி, இந்த இராமன் சீதையைக் காடு காட்டின கொடூரம், இன்னுங் குரங்குச் சந்ததிகளை வருத்திக்கொண்டிருக்கிறது போலும்.

பள்ளு நாடகங்கள், குறவஞ்சிகள், எத் தனையோ வகையான நாட்டுப் பாடல்கள், பரணிகள் என்றவைகள் சாதாரண கவிஞர்களின் கவிதா சாமர்த்தியங்கள். இவைகள் பெரிய இலட்சிய உண்மைகளைச் சாதியாமல் விட்டாலும், மனிதனுக்கு ஒருவகைக் களிப்பை ஊட்டி, நல்ல அமைதியான பண்பாட்டை வருவிக்கின்றன ; அன்றி அவனை, பெரிய உண்மைகளைக் கொள்ளுதற்கேற்ற கொள்கலமும் ஆக்குகின்றன. சாதாரண கவிஞர்கள், முற்றத்தை அழகு செய்கின்ற பூந்தோட்டம் போன்றவர்கள். இவர்களும் ஒரு நாட்டின் அழகுச் செல்வங்களே.

கவிஞர்களுக்கு மேலே கவிச்சக்கரவர்த்திகள், அவர்களுக்கு மேலே சான்றோர்களான புலவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களைப் பிளேற்றோ நிந்திக்கவும் இல்லை ; நாடு கடத்தவும் இல்லை. பிளேற்றோ சிறிப்பாய்கின்ற கவிஞர்கள் மேலே காட்டப்பட்ட முத்திறத்தவர்களும் அல்லாதவர்கள். அவர்கள் கவிதை வெறியர்கள் ; பாடாமலிருக்க மாட்டாதவர்கள். பாடுகிற பைத்தியம் உள்ளவர்கள் ; பாவம் ! அவர்கள் நன்றாகப் பாடலாம். அவர்களை யாருந் தடைசெய்யமாட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சனநாயக உலகத்திற் பெரிய செல்வாக்கும் இருக்கின்றது. அவர்கள் ஓயாமற் பாடலாம். ஆனால், அவர்கள் தயைகூர்ந்து தம்மறிவின் எல்லையுள் அடங்கி நின்று பாடுதல்வேண்டும் ; ஒரு பட்சியைப் பாடலாம் ; மரஞ்செடிகளைப் பாடலாம் ; காலைமாலைகளை வருணிக்கலாம். கடற்கரை குளக் கரை மற்றும் சோலைகள் மலைகள் யாவற்றையும்

அவர்கள் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளலாம். பிளேற்றோ தடுக்கமாட்டார். ஆனால், கவிதை வெறியர்கள் அவ்வளவில் அடங்குவார்களா? தங்கள் தலைக்கு அப்பாற்பட்ட விடயம், தங்களுக்குள் அடங்கின விடயம் என்ற பேதம் கவிதை வெறியர்களுக்கு இல்லை. அவர்களுக்கு எல்லாம் அபேதமே. கடவுள், வண்ணாத்திப்பூச்சி, காதல், சமயம், தத்துவம், அரசியல் முதலிய எல்லாவற்றையும் அவர்கள் பாடிவிடுவார்கள். பாமரசனங்கள் கூடுமிடம் அவர்களின் கவியரங்கமாயிருக்கும். சனநாயக அரசியலின் வேரை அசைத்து விடுவார்கள் அவர்கள். அதுதான் பிளேற்றோவுக்குக் கோபம். ஒரு பொறுப்புள்ள சிறிய உத்தியோகத்தைக் கூட ஒரு நிமிட நேரம் வகிக்கமுடியாத கவிதை வெறியர்கள் அரசாங்கத்துக்குப் புத்தி பாடுகிறார்களே. அவர்களை நாடுகடத்தாமல் வேறென்ன செய்வது? என்கின்றார் பிளேற்றோ. பிளேற்றோவில் என்ன குற்றம்?

பாட்டுப் பாடுகிறவர்கள் இன்னும் ஒரு பகுதியார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடிய கொடிய வித்துவான்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்களைப் பிளேற்றோ மதிப்பார். ஆனால் கருத்துப் புலப்படுவதில்லை. சிறிது நாட்பட்டால், பாடிய அவர்களுக்கே கருத்துக் கலங்கிப் போகின்றது. இப்படிப்பட்ட பாடல்களை அச்சிட்டுப் பரப்பாமல் விடுவது புண்ணியம். வித்துவான்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வசனநடையிற் சொல்லிவிடலாமே என்று கவிதா சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவரான மஹாலிங்கசுவம் அடிக்கடி சொல்லுவது உண்டு.

கவித்துவம் அற்ற கவிதைகளைக் காணக் கேட்க அவரால் முடிவதில்லை; கூசுவார்.

இப்பொழுது வித்துவத் திறமை, கவித்துவம் இரண்டும் சூனியமான மற்றொரு பகுதியாரும் பாட முயற்சி செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பணப்பஞ்சத்தினும் சொற்பஞ்சம் மகாமோசம்.

பச்சைக் குழந்தைகளின் செவியையும் நாவையும் அந்தச் சொற்பஞ்சப் பாடல்கள் — ஓசைகெட்ட பாடல்கள் — கெடுத்தே விடும். சொல்லுஞ் சொல்லும் பொருந்தும் பொருத்து, பாலும் பாலும் பொருந்தும் பொருத்தாயிருக்க வேண்டும். ஓசையைப் பாட்டிற் கட்டக்கூடாது. பாட்டிலிருந்து ஓசை வரவேண்டும். “இசைந்த ஏறுங் கரியுரி போர்வையும்,” என்ற திருப்புகழைப் படித்துப்பார்க்க மேற்காட்டிய இரண்டும் புலனாகும். இரண்டுங்கெட்ட பாடல்களைப் பாடாமலிருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் கடுஞ்சட்டம் விதிக்கவேண்டும்.

ஆறு பகுதியான பாட்டுக்காரர்கள் இக்கட்டுரையிற் பேசப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆறுவது பகுதியினர் வெகு மோசமானவர்கள். ஐந்தாவது பகுதியினர் கவித்துவம் இல்லாதவர்கள். நாலாவது பகுதியினர் மகாகவித்துவ சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள்; ஆனால், நாட்டில் வைத்துக்கொள்ள முடியாதவர்கள். மற்றையோர் படிப்படியே உயர்ந்தவர்கள். சங்கத்துச் சான்றோர்கள் ‘பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள்’ என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாற் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

16. கவிஞர் மஹாலிங்கசிவம்

கவிசமயம் என்று ஒரு சமயஞ் சொல்லுவார்கள். அந்தச் சமயம் சைவசமயம் முதலிய சமயவகைகளைச் சேராதது. கவிஞன் ஒருவன் ஓர் உணர்ச்சி கைவந்த பிறகு அதன் பரிபக்குவபருவம் நோக்கி நன்றாகக் கனிந்துவிட்டது என்று கண்டபொழுது; ஏற்ற சந்தர்ப்பங்கள் பாத்திரங்களை நாடி, அதனை இன்னும் இன்னும் பொருது, பொறுக்க முடியாது, கருவுயிர்த்தற்கு — சொல்லுவதத்திற் கண்டு களித்ததற்கு—முகஞ் செய்கின்றான். அம் முகத்திற்குக் கவிசமயம் என்று பெயர் வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி ஒரு சமயம் மஹாலிங்கசிவத்துக்கு இல்லை. எந்தச் சமயமும் அந்தக் கவிஞருக்குக் கவிசமயமே. இருடிகருப்பத்துக்கு “இனி” என்ற வார்த்தை இல்லை. மஹாலிங்கசிவத்துக்கும் “பிறகு” என்ற பேச்சில்லை.

மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களின் சஷ்டியப்த பூர்த்திவிழா வெகு விமரிசையாக வண்ணை வைத்தியேசுவர வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெறுகின்றது. பெரிய பெரிய பிரமுகர்கள் பேச்சுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். பாரிய கூட்டம் அது. மஹாலிங்கசிவமும் மேடையில் ஒருபுறத்தில் ஒருவத ஆடம்பரமு மின்றி ஒதுங்கி இருக்கின்றார். சங்கங்கள், சபைகள், மகாநாடுகள் தத்தம் மரியாதையையும் நன்றியையும் தெரிவிக்கு முகமாகப் பணமுடிப்புக்களையும், கோலாகலமான உபசார பத்திரங்களையும் அனுப்பியிருக்கின்றன. பத்திரங்களிலே கவிதைகளில் அமைந்தவை பல; வசனநடையில் வந்தவை சில.

ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச்சங்கம், தனது நன்றியைக் கவிதை நடையில் அமைத்து, வேண்டிய வெளி அழகுகள் செய்து ஒப்பிக்கும் பொறுப்பைப் பல வாரங்களுக்கு முந்தியே மஹாலிங்கசிவத்திடம் ஒப்பித்திருந்தது. ஒப்பிக்கும்போதே “இது கட்டாயம் நடக்குந்தான்; நடக்கக்கூடியதுதான்” என்று என் மனசுக்குட் சிரித்துக் கொண்டேன். கூடிச் சிரிக்கிறதற்கு அப்பொழுது அச்சங்கத்திற் பொருத்தமான ஆள் இல்லை. எழுது கோலங் காகிதமும் எடுத்துக் கொண்டுபோய், “சொல்லுங்கள் எழுதுகிறோம்” என்றால், கவி சொல்லுகிற ஒருவர், கவிபாடி அதன்மேற் செய்ய வேண்டியன செய்து, குறிப்பிட்ட விழாவுக்குக் கொண்டுவந்து ஒப்பிக்கிற வேலையை ஏற்றுக் கொண்டால், “அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்” என்று அந்தச் சங்கம் நம்பிக்கொண்டால், அதனைப் பார்த்துச் சிரியாமல் வேறு என்ன செய்யமுடியும்! மஹாலிங்கசிவம் அப்பொழுது ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கு உபகாரியதரிசியாயு மிருந்தார். அவரைத் தூண்டுவார் தீண்டுவார் யாரு மில்லை. பிரதம வித்தியாதரிசியாயிருந்த பிரம்மஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர் அவர்கள் மஹாலிங்கசிவம் எந்த உலகத்திற் சஞ்சாரஞ்செய்கிறவர் என்பதை நன்கு அநுபவித்தறிந்தவர்கள். அவர்களும் அப்பொழுது சங்கத்தில் இல்லை. அடுத்தநாளே மஹாலிங்கசிவம், அன்று—அச்சங்கத்தில் நடந்த நடைமுறைகள் அத்தனையும் மறந்துபோனார். சஷ்டியப்த பூர்த்தி விழாவுக்கு மாத்திரம் எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அங்கே நடப்பவைகளை வெகு நிம்மதியாகப் பார்த்து அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கக் காரிய தரிசியும் பிறரும் மேற்படி சங்கஞ் சமர்ப்பிக்கும் உபசார பத்திரத்தைத் தேடுகின்றார்கள். 'வந்திருக்குமே' என்று விசாரிக்கின்றார்கள். "மஹாலிங்கசிவம் கொண்டு வந்திருப்பார்; வைத்திருப்பார்;" என்ற பேச்சும் நடக்கின்றது. 'இனியும் சகிப்பது சரியன்று' என்று எனக்குத் தோன்றியது.

மஹாலிங்கசிவத்துக்குப் பக்கத்தே மெல்லப் போய், "எதும் பாட்டுக் கொண்டுவந்திருக்கிறீர்களா? சங்கச் சார்பில் உபசார பத்திரப் பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டீர்களே," என்று ஞாபகஞ் செய்தேன். அவர் 'அப்படியா!' என்று விழித்துத் தலையை மெல்லத் தடவிக்கொண்டு ஒருமுறை கொட்டாவி விட்டார். "எழுதுகோலங் காகிதமுங் கொண்டுவரவா" என்று கேட்டேன். அவர் அதற்குடன்பட்டுக் கொண்டு வித்தியாலயக் கட்டிடத்துக்குப் பின் புறமாக, வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்று சேர்ந்தார். எழுதுகோலையுங் காகிதத்தையும் அவர் முன்னிலையில் வைத்தேன். ஒரு சில நிமிஷங்களிற் சில பாட்டுக்கள் எழுதிமுடித்தார். முடித்தபிறகு எழுதிய காகிதத்தைப் பலமுறை மடித்தார். மடித்ததன் மேல் அந்த மடிப்பைத் தமது மடியுள் வைத்துக் கொண்டார். பழையபடி மேடைக்கு வந்துவிட்டார்.

பல உபசார பத்திரங்கள், பலவேறு வர்ணங்களிற் கொடிசெடி வேலை செய்யப்பட்டவைகள், பலவேறு சங்கங்களின் சார்பிற் படிக்கக்

கூடியவர்களாற் படிக்கப்பட்டுத் தலைவர் அவர்கள் மூலம் மகாவித்துவான் ஐயரவர்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் மஹாலிங்கசிவம்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் முறை வந்தது. மஹாலிங்கசிவம் எழுந்தார். எழுந்து தமது போர்வையை மெல்ல நீக்கி, மடியைப் பரிசீலனை செய்து, பல மடிப்புக்களோடு கூடிய காகிதத்தைக் கண்டுபிடித்து, வெளியிலே எடுத்து ஆறுதலாக மடிப்புக்களை விரிக்கத் தொடங்கினார். புதியதொரு குதூகலஞ் சபையிலே திரையெறிந்தது.

மஹாலிங்கசிவம் சபையை நோக்கினார். 'இச் சபையில் அறிஞர்களாற் பாடப்பட்ட விருத்தப் பாக்களின் விருத்தத்தையும் அகவற்பாக்களின் அகலத்தையும் கண்டு என் பாக்கள் வெள்ளைப் பாக்களாய் வெண்பாக்களாகி விட்டன. மற்றைப் பாக்களின் முன் என்பாடற்கு அச்சே இல்லாமற் போய்விட்டது' (வெள்ளை - வெண்மை - அறிவின்மை), (அச்சு - உயிர்; அச்சவாகனம்) என்று சொல்லிவிட்டுப் பாடல்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். நிசப்தம் குடிகொண்டது. பாடல்களைப் படித்துப் படித்து விபாக்கியானமுஞ் செய்தார். கண்கள் எல்லாம் அவரையே நோக்கின. காதுகளெல்லாம் அவர் வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் பாத்திரமாயின. முந்திய பத்திரங்கள் அழகிய ஆணித்தரமான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்தவைகள்; மறவியில் மறைந்துபோயின. "அழகினுக் கழகு செய்வார் யாவரே" என்ற முடிப்புக்கு

யாவரும் வந்தார்கள். விழா நிறைவெய்தியது ; பரிபூரணமானது.

சம்பிரதாயத்துக்கு மாருகப் பத்திரத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய இடத்திற் சமர்ப்பியாமற் பழையபடி மடித்துத் தமது மடிக்குள்ளேயே பத்திரப்படுத்திக்கொண்டார் மஹாலிங்கசிவம். மாதிரிகைக்காக, அப் பத்திரத்திலுள்ள பாடல் களில் - எத்தனையோ பேரை வசிகரித்த அந்தக் கவிதைகளில் - ஒன்று சொல்லும்படி ஒருவர் கேட்டால், இன்றைக்கும் அந்த மஹாலிங்கசிவத்தின் மடியை நினைந்து விழி விழிக்க வேண்டியிருக்கின்றது !

அந்தக் கவிதைகளை அந்த மடியோடு மடியும்படி விட்ட என் மடியைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் ! இது நிற்க. இதற்கொரு கழுவாயாக மற்றொரு சிறு சந்தர்ப்பத்தை நோக்குவோம்.

மஹாலிங்கசிவம் கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் படிப்பித்தபோது ஆசிரிய மாணவ ரொருவர் படிப்பித்தற் பரீட்சையிற் படிப்பித்து வென்றி எய்தும் பொருட்டு, இதுவரை அங்கே படிப்பியாததும் புதியதுமான இலக்கியச் செய்யுள் ஒன்று சொல்லும்படி கேட்டார். உடனே மஹாலிங்கசிவம் தாமே இயற்றி ஒரு செய்யுள் சொன்னார். அச் செய்யுள் இது :-

மங்கையிவன் செலும்வழியில் நறுந்தருக்கள்
நிழல்செய்து மலிக மற்றும்
பொங்குமணல் தாமரையின் பொலந்தாது
போற்பொலிக புனித வாவி

எங்குமலர்த் தீலங்கிடுக மந்தமா
ருதம்விச இனிய நோகை
யுங்குயிலுந் துணையாக அறுதொடர்க்கை
உகரம்போல் உறுக தூரம்.

ஆச்சிரமத்திலிருந்து கணவன் 'வீட்டுக்குச் செல்ல விடைவேண்டி நின்ற சகுந்தலையைக் கண்ணுவர் ஆசீர்வதித்து வழியனுப்புகின்றார். இச்சந்தர்ப்பம், சாகுந்தல நாடகத்தில் மிகப் பிரசித்தியான காளிதாச மகாகவியின் காவியரசம் ஒழுகி வழியுமிடம்.

'மங்கையிவன்' என்றகவி, சந்தர்ப்பத்தை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு இயற்றியது ; மொழி பெயர்ப்பன்று ; ஆசுகவி. பாட்டின் இறுதியிலே, 'அறுதொடர்க்கண் உகரம்போ லுறுக தூரம்' என்பது சொந்தக் கற்பனை.

கணவன் பிரிவினாள் நீண்டு நடக்கிறவழியைச் சகுந்தலைக்குச் சோர்வு பிறவாதபிரகாரம் கண்ணுவர் மூலம் அழகு செய்தமைக்கின்றான் காளிதாச மகாகவி. காளிதாசன் வழி அழகு செய்யும் போது, அஃது எத்துணை நீண்டவழியும் அளபெடையாகாதே என்று சங்கநாதஞ் செய்கின்றது மஹாலிங்கசிவத்தின் குற்றியலுகரக் கற்பனை.

17. வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள்

திருவள்ளுவ நாயனாரை ஒருவர் தினந்தோறும் சென்று வழிபட்டு வந்தார்.

நாயனார் ஒருநாள் அவரைப் பார்த்து என்ன வேண்டுமென்று கேட்டார்.

அவர், “சுவாமி, நான் இந்த உலகத்திலே சகல பாக்கியங்களும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழல் வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய பெரிய விருப்பம். அதற்குரிய உபாயத்தை அனுகிரகித்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

திருவள்ளுவர் “நீ சுயநலமுள்ளவனாயிரு. உனக்குச் சகல பாக்கியங்களும் சித்திக்கும்” என்றார். அந்த மனிதர் அதைக் கேட்டுக்கொண்டே வீட்டுக்குப் போனார்; சிந்திக்கத் தொடங்கினார். அவருக்கு அந்த உபதேசம் விளங்கவில்லை. அதில் அவருக்குத் திருத்தி பிறக்கவில்லை. பெரியவர்க ளெல்லாம் ‘சுயநலம் கூடவேகூடாது’ என்று போதிக்கின்றார்கள். ‘இவன் ஒரு சுயநலக்காரன்’ என்றால் மகா கெட்டவன் என்று சனங்கள் பேசுகின்றார்கள். இப்படியிருக்க, நாயனாரோ ‘நீ சுயநல முள்ளவனாயிரு’ என்கின்றாரே, என்று மன வேதனைப்பட்டுக்கொண்டு, மறுபடியும் அந்த மனிதர் நாயனாரை அணுகி, “சுவாமி, சுயநலத்தை உலகம் பழிக்கின்றது. உங்கள் நூலை வானளாவப் புகழுகின்றது. தங்கள் நூலில் எங்கேயாவது சுயநலத் தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறீர்களா? அதனை விளங்கவைத்தல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

“தன்னேத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றுந் துன்னற்க தீவினைப் பால்.”

ஒருவன் ‘தன்னேத்தான் காதலன்’ ஆயிருக்க வேண்டும்; தன்னிலேதான் பற்றுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும். அஃதாவது சுயநலமுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும். சுயநலமாவது தன் கருமத்திற் கண்ணுங் கருத்துமா யிருத்தல். ‘தவஞ் செய்வார் தங் கருமம் செய்வார்,’ – எவன் தன் கருமத்திற் கண்ணுங் கருத்துமா யிருக்கின்றானோ, அவனே தவஞ் செய்பவன்; தவத்தி. ‘மற்றல்லார் அவஞ்செய்வார் ஆசையுட்பட்டு’ – தன் கருமம் செய்யாது, சுயநல மின்றிப் பிறகருமஞ் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் அவஞ்செய்கிறவர்கள்; மகா ஆசைக்காரர்கள்.

‘தன்னேத்தான் காதலன்’ சுயநலக்காரன். அவன் உண்மையிலே சுயநலக்காரனானால், ‘எனைத்தொன்றும் துன்னற்க தீவினைப்பால்’ – எத்துணைச் சிறியதொரு தீமையையும் பிறருக்குச் செய்யமாட்டான். பிறருக்கு ஒருவன் தீமை செய்தால் அது தனக்கு நட்டம். பிறருக்கு ஒருவன் நன்மை செய்வது தனது நயத்துக்காகவே. அயல் வீட்டுப் பிள்ளைக்கு ஒருபிடி அன்னம் கொடுத்தால் தன் பிள்ளைக்கு ஒருபிடி தசை வளருமென்று காரியந் தெரிந்த நல்ல தாய் சொல்லுவாள்.

ஆபிரகாம் இலிங்கன் ஒரு கடையிற் கூலிக்கு வியாபாரஞ் செய்கின்றான். ஒருநாள் நள்ளிரவிலே திருவிழா முடிந்து பல வேறு கிராமத்துச் சனங்கள் தத்தம் கிராமத்துக்குப் போகின்றார்கள். ஒரு

குடுகுடு கிழவியும் திருவிழாப் பார்த்துவிட்டுத் தன் கிராமத்துக்குப் போகின்றாள். ஆபிரகாம் இலிங்கன் கடைக்கதவை அடைத்துவிட்டான். உள்ளே விளக்கு எரிகிறது. நித்திரை தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். கிழவி கதவைத் தட்டித் தேயிலை கேட்கிறாள். ஒரு துவார வழியாற் பணத்தை நீட்டுகிறாள். நித்திரைத் தூக்கத்தோடு பணத்தை வாங்கி வைத்துவிட்டுத் தேயிலை நிறுத்துக்கொடுக்கிறான் ஆபிரகாம் இலிங்கன். பிறகு படுத்து நித்திரையாகிறான். விடிந்து எழுந்து கடையை ஒழுங்குசெய்கிறான். கிழவி கொடுத்த பணம் ஓர் இடத்திலிருக்கிறது. அது ஓர் இருத்தல் தேயிலையின் விலை. ஆனால், தராசுத்தட்டில் அரை இருத்தற்படி இருக்கிறது. ஆபிரகாம் இலிங்கன் திகைத்தான். “ஐயோ பாவம்! கிழவியிடம் ஓர் இருத்தலுக்குப் பணம் பற்றிக்கொண்டு, அரை இருத்தல் தேயிலையை நித்திரைத் தூக்கத்தில் நிறுத்துக் கொடுத்துவிட்டேன்” என்று ஏங்கினான். உடனே அரை இருத்தல் தேயிலையை நிறுத்தெடுத்தான். வெளியிற் கிளம்பினான். “இராத்திரி, தேயிலை வாங்கின கிழவி யார்?” என்று கேட்டுக் கேட்டுக் கிராமம் கிராமமாக ஓடினான். கிழவியைக் கண்டு விட்டான். அமிர்தத்தைக் கண்ட தேவர்களுக்கு வந்த மகிழ்ச்சி, அவன் மகிழ்ச்சி. கிழவியிடங் கொடுத்த மன்னிப்புக் கேட்டான் ஆபிரகாம் இலிங்கன். கிழவி தெய்வத்தை நோக்கிக் கண்ணீர் பொழிந்து ஆசீர்வதித்தாள். அந்தக் கிழவியின் கண் காணவே “தன்னைத்தான் காதலன்” ஆன ஆபிரகாம் இலிங்கன் அமெரிக்க பிரசாதிபதியானான்.

திருவள்ளுவ நாயனாரிடம் சுயநல உபதேசம் பெற்ற அந்த மனிதர் ஆபிரகாம் இலிங்கன் போலவே பிறருக்குத் தீமை வாராமல் வாழ்க்கை நடாத்திப் பெரிய நிலையை அடைந்தார். அவருக்கு வயசும் அறுபதை அடுத்தது. அவர் ஒருநாள் திருவள்ளுவரிடம் போய், “சுவாமி, நான் பிறருக்குத் தீமை செய்யாமலிருந்து, சகல பாக்கியங்களைப் பூந் தங்கள் அருளால் அநுபவிக்கின்றேன்; இப்படியே மறுமையிலும் அநுபவிக்கிறதற்கு வழி உண்டா? அநுக்கிரகித்தல்வேண்டும்” என்று கேட்டுப் பிரார்த்தித்தார் அந்த மனிதர்.

“அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல்.”

“அற்றுர் அழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன் பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.”

செல்வம் ஓரிடத்திலே தங்காது. ‘செல்லுவோம்’ என்றுதான் சதா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட செல்வத்தை ஒருவன் பெற்றால், மிக அவசரமாக அது புறப்படமுன்னமே நிலையான காரியங்களைச் செய்துவைத்துவிடல் வேண்டும். இது முதற் குறளின் கருத்து.

“மானங் குலம் கல்வி முதலிய பத்தையும் அழிக்கிற பண்டம் பசி. அப்படிப்பட்ட பசியைப் போக்கி வறியவர்களுடைய எரிகிற வயிற்றுக்குள்ளே நமது சம்பாத்தியத்தைக் கொட்டிவிட்டால், அது யாகாக்கினியிலே அவி சொரிந்ததற்குச் சமமாயிருக்கும். வறியவர்களின் வயிறுதான்

நல்ல சேமநிதி வங்கி. அதிலே பொருளைப் போட்டுவைத்தால் அது இம்மையிலும் மறுமையிலும் வந்து உதவும். இது மற்றைக் குறளின் கருத்து.

அந்த மனிதர் இந்த இரு குறளுபதேசத்தையுங் கேட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போகின்றார். போகிற வழியிலே ஒரு பாகவதர் கதை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது அவர் சொன்ன கதை இது:

“ஓர் ஈயாப்பத்தன் இருந்தான். அவன் எச்சிறு கையாலே காகந் துரத்தாதவன். அவன் வீட்டில் எறும்பு ஊருவதில்லை. அங்கே எறும்பு எடுக்கத் தக்கபடி அவன் பொருளை வைத்திருப்பதில்லை. கண்ணை இமை காப்பதுபோல அவன் பொருளைக் காப்பவன். அப்படிப்பட்ட அந்த உலோபிக்கு மரணகாலம் வந்துவிட்டது. தானங் கொடுக்கிறார்கள். தானத்துக்குப் பசு வேண்டும். உள்ள பசுக்களுக்குள்ளே ஒரு வயசுபோன பசுவைக் கொடுக்கும்படி அந்த உலோபி வெகு துன்பப்பட்டு அந்த மரண நேரத்தில் உத்தரவிட்டான். அது நடக்கமாட்டாத கிழப்பசு. பிராமணன் தானத்திலே கொடுப்பதை மறுத்தல்கூடாது. என்ன செய்வது, ஏற்றுக்கொண்டான். அதை மெள்ள மெள்ளத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட முன்றேமுக்கால் நாழிகை கழிந்தது. பிராமணனுக்கு அது வெகு சிரமம். அவ்வளவிற பசுவும் செத்துப்போனது. அடுத்து உலோபியும் செத்துப் போனான். இயமகணங்களுக்குத் தேவகணங்களுக்கும் போர்முண்டது. தேவகணங்கள் உலோபியைப் பறித்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவர்க்கலோகத்திலே கற்பகதரு நீழலிலே இருத்தினார்கள். உலோபிக்கு அது வெகு ஆச்சரியமாயிருந்தது. விசாரித்தான். ‘உன்னுடைய கிழப்பசு முன்றே முக்கால் நாழிகை பிராமணன் வசம் இருந்தது. அவ்வளவும் நீ சுவர்க்க அதிபதி. அப்பாற் சதா காலமும் நரகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி’ என்றார்கள். உலோபி “அப்படியா காரியம்,” என்று அறிந்து கொண்டு, உடனே அங்கேயுள்ள பிராமணர்களை அழைத்து அங்குள்ள காமதேனுக்களையுங் கன்றுகளையுந் தானம் செய்துவிட்டான். முன்றேமுக்கால் நாழிகைக்கிடையிற் செய்து முடித்துவிட்டான். பிறகு இயமகணங்கள் அங்கே வந்து அவனை எட்டிப் பார்த்து வெட்கிப்போயின. அவன் அவைகளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவன் சுவர்க்கத்துக்கு இந்திரனாய்விட்டான். நிலையாத செல்வத்தாலே நிலைத்த செல்வத்தைப் பெற்றுவிட்டான். இனியும் அவன் புண்ணியமே செய்வான்.”

இது கதாப்பிரசங்கி சொன்ன கதை. திருவள்ளுவரின் மாணவருக்கு, அந்த இரண்டு குறளுக்கும் பொருத்தமான கதையாயிருந்தது அது. அவர் பெரிய புண்ணியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

முன் பிறருக்குத் தீமை வாராமல் வாழ்க்கை நடத்தினவர், இப்பொழுது மற்றவர்களுக்கு நன்மையுஞ் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார், இம்மையிலே போல மறுமையிலும் நல்வாழ்வு வாழ்தற்காக.

இப்படிச் சில காலம் சென்றது. அந்த மனிதருடைய மனத்திலே மீண்டும் சில பெரிய சந்தேகங்கள் தலைதூக்கின. வழக்கம்போல் அவர் திருவள்ளுவரிடம் போனார்.

அப்பொழுது திருவள்ளுவர் அந்த மனிதரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

“ஒருவன் தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்குத் தீமை செய்யாமலிருப்பான்; தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்கு நன்மையுஞ் செய்வான். ஆனால், தான் இரங்கிய ஓர் ஏழை திடீரென்று பணக்காரனாய் நல்வாழ்வு வாழ் அதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான். பொருமை வந்துவிடும். அதற்கு வஞ்சகம் என்றும் பெயர். அது மனசுக்கு ஒரு மறு; மாசு. அந்தப் பொருமையாகிய மாசு போக்கப்படல் வேண்டும். பிறருக்கு நன்மை செய்வது மாத்திரம் போதாது.”

மணிமேகலையில் ஆபுத்திரன் ஒருவன் வருகின்றான். அவனிடம் ஓர் அமுதசுரபியிருந்தது. அதில் உணவுப்பண்டங்கள் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். உணவுகளை உயிர்களுக்கு வழங்கி மகிழ்வான். ஒரு காலத்தில் மழைபெய்து நாடு செழித்துச் செல்வம் பெருகியதால் ஒருவரும் அவனுடைய கொடையை விரும்பவில்லை. அவனுக்குப் பெரிய துக்கம் வந்துவிட்டது. செல்வம் பெருகி உயிர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வதை அவன் மகிழவில்லை.

நாம் நம் நல்வாழ்வுக்காகப் பிறர்க்குத் தீமை செய்யாதிருப்போம்; பிறர்க்கு நன்மையுஞ் செய்

வோம். அது வேறு. எல்லாரும் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவதும் பிறர் நல்வாழ்க்கையை மகிழ்வதும் வேறு.

எல்லாரும் வாழவேண்டும். ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்கின்ற நிலை எளிதிற கைகூடுவது அன்று. பிறர் நன்றாயிருப்பதை நம் மனம் சகியாது, எரிந்து கொண்டே யிருக்கும். ஒருகோடி பிறப்பிற் செய்யும் முயற்சிகூட மனப்பொருமை ஆகிய வஞ்சகத்தைப் போக்குதற்குப் போதாது.

பெரிய இருடிகளும் முனிவர்களும் பொருமை தம்மிடம் இருப்பதைக்கண்டு நாணுகின்றார்கள்; ஏங்குகின்றார்கள்; அதனைப் போக்கத் தவங் கிடக்கின்றார்கள்.

எவன் ‘எல்லாரும் வாழவேண்டும் என்கின்ற மனநிலை எனக்கு வரவில்லையே,’ என்று என்றைக்கு ஏங்குகின்றானோ, அவன் அன்றைக்குச் ‘சாயி’ ஆகின்றான். சந்தேக இருள் புலரத் தொடங்கும்.

18. நகைப் பூங்கொத்து

என் உயிரினும் இனிய தோழி, யான் சொல்வதைக் கேள்: யாம் பண்டு மணல் நிறைந்த தெருவில் சிற்றில் புனைந்தும் சிறு சோறட்டும் விளையாடுங்கால், அவற்றைக் காலாற் சிதைத்தும் யாங்கூந்தலிற் புனைந்த மாலைகளைக் கையாலறுத்தும் யாம் விளையாடிய வரிந்து புனைந்த பந்தை எடுத்துக்கொண்டோடியும், மனம் நோவத் தக்க அளவிற்றத குறும்புகளைச் செய்யும் அந்தச் சிறியவனாகிய *‘பட்டி’யை நீ அறிவாயன்றே.

அம்ம! அவன் இந்நாளிற் செய்த ஒரு செயலை நீ அறியாயோ? என் அன்னை அறிவித்திலள் போலும். அதனை உற்றுக் கேள்: அண்மையில் ஒரு நாள் என் அன்னையும் யானும் எமது வீட்டுத் தலைவாயிலிற் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நல்ல மத்தியான நேரம்.

அப்போது “வீட்டுள் இருப்பவர்களே! வீட்டுள் இருப்பவர்களே!” என்று, வரண்ட மிருதுவான ஒரு குரல் கேட்டது. யாங்கள் எதிரில் நோக்கினோம்.

“தாங்கமுடியாத தாகம்! நீர் வேட்கையைத் தணிமின்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அவன் யார்? யாராயிருப்பான்?

அந்தப் பட்டிதான்!

* பட்டி—காவலில்லாதவன். பேச்சு வழக்கில் ‘விடுகாவி’ என்பர்.

என் அன்னை இரங்கிவிட்டாள். மனம் உருகி விட்டாள். உடனே அவள் என்னை நோக்கி, “மகளே, அதோ அந்தப் பொற்கரகத்தை எடுத்து அதனால் உண்ணத்தக்க நல்ல நீரை வார்த்து அவனை உண்ணுவித்து வா,” என்று கட்டளை யிட்டாள்.

என் தோழி, யான் என்னதான் சொல்லுவேன்! அவனை—அந்தப் பட்டியை—முன்னும் முன்னும் அறிந்திருந்தும், அப்பொழுது அவனைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவளாயே தண்ணீர் வார்க்கச் சென்றுவிட்டேன். அந்தோ! அவன் தண்ணீரை உண்டான்? தனி இடம். எப்படிச் சொல்லுவது! என்னுடைய வளையல் அணிந்த முன்கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான்; பெரிதும் நலிந்தான். எனக்குச் செய்வதின்தென்று தெரியவில்லை. மனம் சுழன்றுகொண்டே யிருந்தது. விவேகம் ஒளித்துவிட்டது. சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்து நின்றுவிட்டேன். அப்பால் சிறிது தெளிந்து, ‘அன்மாய்! அன்மாய்!’ என்று அழுது கூக்குரலிட்டு, “இதோ இவனொருவன் செய்த செயலைப் பார்,” என்றேன். என்றதுதான்,

என் அன்னை அலறிக்கொண்டு என்னைக் கூப் பிட்டபடியே வந்து சேர்ந்தாள். உடனே நான், “அன்மாய்! இவன் உண்ணுகின்ற நீர் விக்கி வருந்தினான்,” என்று பெரிய இரக்கத்தோடு சொன்னேன். என் அன்னையின் முகத்தில் துன்பமும் இன்பமும் ஒருங்கு தோன்றின. அவள் முகம் வழக்கம்போல் மலர்ந்தது. மனசில் இரக்கங்

குடிகொண்டது. அன்னை அவன் முதுகைப் பல முறை தடவிக்கொண்டே நின்றாள்.

யான் மெல்ல மெல்லத் தண்ணீர் வார்க்கத் தொடங்கினேன். அடிதோழி, அவன்—அந்தப் பட்டி—அப்பொழுதுத் தண்ணீரா உண்டான்! அவனுடைய கைகள் ஓட்டைக் கைகள். கொல்லுகிறவனைப்போலத் தன் கடைக்கண்ணால் என்னை ஒரு நோக்கு நோக்கினான். அடி, அம்மட்டோ! ஓர் ஆச்சரியம்! அவன் தன் உதடுகளினூடே ஒரு சிறு நகைப்பு நகைத்தான். அது நகைக் கூட்டம்; நகைப்பூங்கொத்து; சிரிப்பின் தொகுதி. இதுதான் நடந்தது.

என் கண்ணே, தோழி! ஒன்றும் ஒளியாமற் சொல்லிவிட்டேன். உனக்குச் சொல்வாமல் எதனைத்தான் மறைத்து வைத்திருப்பது? ஏன் வைத்திருத்தல்வேண்டும்? எனக்கு இரண்டொரு விடயத்திற் சந்தேகம். அதனை நீயே நீக்குதல் வேண்டும். வேறு யார்தான் நீக்கமுடியும்? அந்தப் பட்டி தன் கடைக்கண்ணால் என்னைக் கொல்லுகிறவனைப்போல நோக்கினானே, அவன் அப்படி நோக்கிய காரணமென்ன? ஓகோ!..... அது..... ஒருவாறு விளங்குகிறது. முற்றாக விளங்காத விடயம் மற்றையதுதான்; அவனுடைய நகைப்பு. அவன் ஏன் நகைத்தான்? அது சாதாரண நகையாயில்லை. நகைப்பூங்கொத்து. அரும்பு நகை—மொட்டு நகை—போதுநகை—பூநகை என்று பல நகைகள் அந்த நகையுட் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அது ஒரு சிறு புன்னகை. அவன் ஏன் நகைத்தான்? இதுதான் பெரிய சந்தேகம்.

தோழி சொல்லுகின்றாள்: தலைவி! நீ என்னை ‘உயிரே’, ‘கண்ணே’ என்றெல்லாம் அழைத்தாய். நான் உன்னை ‘மனமே!’ என்று அழைக்கின்றேன். நீ எனக்கு மனம் போலிருக்கின்றாய். “நெஞ்சை ஒழித்தொரு வஞ்சக மில்லை” என்றார்கள். நீ என்னைத் தவிர்த்து ஒன்றும் வைத்திருக்கமாட்டாய். நீ என் மனம். மனம் எவ்வளவு நல்லது. என் மனமே! தலைவி! உனக்கு இரண்டு சந்தேகம். அவற்றை நீக்கி ஸ்வப்பது என்னுடைய கடன். ஆனால் எனக்கொரு சந்தேகம். அது உன்னாலேதான் நீங்குதல்வேண்டும். அதனை நீக்கி வைப்பது உன்னுடைய கடன். அதனை முதலில் தீர்த்துக்கொண்டால் அதன்மேல் உன்னுடைய சந்தேகங்களை எளிதில் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

நீ உன் அன்னையின் கட்டளைப்படி தண்ணீர் வார்க்கச் சென்றாய். அந்தப் பட்டியோ தண்ணீர் வார்க்க முன்னமே வளையலணிந்த உன் முன்கையைப் பற்றி நலிந்தான். நீயோ செய்வதின்தெனத் தெரியாத மயக்கத்தினாலோ, வேறெக்காரணத்தினாலோ சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்து நின்று விட்டாய். அதன்மேல் “அன்னாய்! இவனொருவன் செய்ததைப் பார்,” என்று அழுதோ—அழாமலோ அன்னையை அழைத்தாய். அழைத்த அந்தக் கணமே அன்னை அலறிக்கொண்டு வந்தாள். அவள் வந்தது வரமுன் நீ, “அவன் உண்ணுகின்ற நீர் விக்கி வருந்தினான்,” என்று சொல்லிவிட்டாய். ஏன் அப்படிச் சொன்னாய்? இதுதான் எனக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை.....என் மனமே!..... தலைவி!...ஏன்.....மௌனம்?

இக்கட்டுரை “சுடர்த்தொடஇ கேளாய்” என்ற கவித்தொகைச் செய்யுட் கருத்துக்களைப் படியெடுத்தும் சிறிது புனைந்தும் ஒருவா ரெழுதப் பட்டது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

“சுடர்த்தொடஇ கேளாய் நெருவினா மாடு
மணற்சிறறில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லீரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீ ருட்டிவா வென்று ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னு யிவனெருவன் செய்ததுகா னென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினு னென்றேனா வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கணுற் கொல்வான்போ னேக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்” — ‘குறிஞ்சிக்கவி’

[நான் என்ற குணத்துக்கு இலக்கியமான பெண் ஒருத்தி, கற்பின் திண்மையைக் காக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில், அறநெறிப்பட்ட—மறு வற்ற—தன் மனநிலையைப் புலப்படுத்தக்கூடிய இடத்திலும், குறிப்பாற் புலப்படுத்துவதொரு நாகரிக முறையின் உச்சநிலை இந்தப் பாட்டு. பெண் மையின் உள்ளம் பிரதிபலிக்கும் பளிங்கு என்றும் இதனைச் சொல்லலாம்.]

19. தமிழ்தந்த தாமோதரம்பிள்ளை

1822ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்தார்.

1832ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 12ஆந் திகதி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பிறந்தார்.

நாவலர் தமது சுற்றூடலில் உள்ள மக்களின் நிலைமையை நோக்கினார்; தாமோதரம்பிள்ளை பழந் தமிழ்ச் செல்வம் பாழ்போகும் நிலையை நோக்கினார்.

நாவலர் அவர்களின் முயற்சி அரிச்சுவடியில் ஆரம்பமாயிற்று; தாமோதரம்பிள்ளையின் முயற்சி தொல்காப்பியத்திலே தொடங்கியது.

தாமோதரம்பிள்ளை பிரசித்திபெற்ற சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராயரிடந் தமிழும் வட்டுக்கோட் டைக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் படித்தவர். 1852ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் தாமோதரம் பிள்ளை தமது இருபதாம் வயதில் வட்டுக்கோட் டைக் கல்லூரியிற் படிக்கத்தக்கவையாயிருந்த கணிதம் விஞ்ஞானம் முதலிய எல்லாப் பாடங் களிலும் முதல்வராய்த் தேறி வெளியேறினார். அப்பொழுது சென்னைச் சர்வகலாசாலை தோன்ற வில்லை. சென்னையிலும் யாழ்ப்பாணமே விசேஷ படிப்புக்கு உரியதாயிருந்தது. தாமோதரம்பிள்ளை இனி, மேற்படிப்புப் படித்தற்கு உரிய கல்லூரி இன்மையால், கோப்பாயிலுள்ள ஒரு போதனா வித்தியாசாலையில் ஓர் ஆசிரியராய் அமர்ந்தார். அக்காலத்தில் நீதிநெறி விளக்க உரைப்பதிப்பு அவரால் வெளியிடப்பட்டது. அதே சமயத்தில்

நாவலர் அவர்களுக்கு ஆங்கில ஆசிரியராயும், தமிழ் மாணவராயும், உற்ற நண்பினராயுமிருந்த பாட்சிவல் பாதிரியார், பாதிரி யுத்தியோகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்னைக்குப் போய்த் 'தினவர்த்தமானி' என்கின்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். பாதிரியாருக்கு, தாமோதரம்பிள்ளையின் திறமைகள் பற்றி, பிள்ளை வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிற் படிக்கும்போதே நன்கு தெரியும். தெரிந்திருந்தமையால் ஏற்ற செவ்வியறிந்து தாமோதரம்பிள்ளையைச் சென்னைக்கழைத்துத் 'தினவர்த்தமானி'க்குப் பத்திராசிரியர் ஆக்கினார். பத்திராசிரியராயிருக்கும்போதே சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில், தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் நியமனம் பெற்றார். ஆங்கிலேயப் பிரபுக்களான பேர்ணர், சேர் உவால்றர், எலியெற், லஷ்சிங்டன் முதலியவர்களுக்கு ஓய்வு நேரங்களில், தமிழ் கற்பித்தும் வந்தார். இக்காரணங்களினாலே சென்னை மாநகரத்திலே தாமோதரம்பிள்ளையின் பெயர் மிகப் பிரசித்தியடைந்தது; மதிப்பு உயர்ந்து வளர்ந்தது. அந்தச் சம்பவம் தமிழ்த்தாத்தாவும் மஹா மஹோபாத்தியாயருமான டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள் பிறப்பதற்கு முந்தியது. டாக்டர் ஐயர் அவர்கள் பிறந்தது 1855ஆம் ஆண்டு.

தாமோதரம்பிள்ளை பத்திராசிரியராயும், தமிழாசிரியராயும் விளங்குகின்ற காலத்திலே 1857ஆம் ஆண்டு சென்னைச் சர்வகலாசாலை ஆரம்பமாயது. அது ஆரம்பமான அந்த வருஷத்திலேதானே பிரவேச பரீட்சையிலும், அடுத்த

நான்காவது மாதத்தில் பி. ஏ. பரீட்சையிலும் தாமோதரம்பிள்ளை முதற் பிள்ளையாய்ச் சித்தியெய்தினார். பிள்ளையுடன் சித்தியெய்திய மற்றொருவர் சுதுமலை விசுவநாதபிள்ளை என்பவர். இவர் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிலே தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஆசிரியராயிருந்தவர். பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ. பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியபின், உத்தியோகம் வளர்ந்து உயரத்தொடங்கியது. சென்னை இராசாங்க வரவுசெலவுக் கணக்குச்சாலையில் உயரிய உத்தியோகத்தராயிருந்து, பின் அச்சாலையில் விசாரணைக் கர்த்தரும் ஆயினார். இவ்வாறு ஒரு புறம் உத்தியோகம் வளர்ந்துகொண்டிருந்த போதும், தாமோதரம்பிள்ளை காரியத்திலே கண்ணையே இருந்தார். பழந்தமிழ்ச் செல்வத்தை எவ்வாறு பாதுகாப்பதென்கின்ற எண்ணம் அவர் இருதயத்திற் குடியிருந்து வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. நாவலர் அவர்களும் பிள்ளைக்கு உறுதுணையாயிருந்தார்கள்.

1868ஆம் ஆண்டு (விபவஸ்ர புரட்டாதிமீ) தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரைப்பதிப்பு, தாமோதரம்பிள்ளையால் அச்சிடப்பட்டு முதன்முதல் வெளிவந்தது. அதனைப் பரிசோதனை செய்து உதவியவர்கள் நாவலர் அவர்கள்.

இதற்கு இருபது வருடங்களுக்குமுன் 1847ஆம் ஆண்டு பிலவங்கஸ்ர ஆவணிமீ முதன் முதல், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு அச்சிற் பதிப்பித்தவர் மழவை மகாலிங்கையர். இவர் பழுத்த தமிழ் அறிஞர். நாவலர் அவர்கள் நாவலர்ப்பட்டம்

பெறமுன் - இளமைப்பருவத்தில் பார்சிவல் பாதிரி யாருக்கு நல்ல நடைப்படுத்திக் கொடுத்த பைபிளை, சென்னைப் புலவர்களமைத்த நடையிலுஞ் சிறந்த தென்று வியந்து, நாவலர் அவர்களையும் அவர்கள் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்தையும் பாராட்டியவர் இந்த மகாலிங்கையர்.

மகாலிங்கையர், தொல்காப்பியம் எழுத்ததி காரம் நச்சினுர்க்கினியம் பதித்து இருபது ஆண்டு கள் கழிந்தும், ஏனைய அதிகாரங்கள் தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவும் தலைசிறந்தனவுமாம் என் பதனை அறிந்து வைத்தும் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் அவற்றை அச்சிற் பதிப்பிக்க முன்வந்திலர். அவர்கள் முன்வராமலுக்குப் பொருண் முட்டுப் பாடும் ஒரு காரணமாயினும், அதுதான் முக்கிய காரணம் என்று சொல்லுதல் கூடாது. தொல் காப்பியக் கடலில் இறங்குதற்கு அஞ்சிய அச்சமே பெரிய காரணமாயிருந்தது. இந்த நிலையில் ஆங்கில மோகமும் அதிகரிக்க, தொல்காப்பியப் பிரதி களும் பேணுவாரற்றுச் சிதைந்து வரவர அருக, அகத்தியத்தின் நிலையைத் தொல்காப்பியமும் எய்தும்போலத் தோன்றியது. இதனை ஒரு தமிழ்த் தாமோதரம்பிள்ளையாற் சகிக்கமுடியவில்லை. மகாலிங்கையரின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பைத் தொடர்ந்து, சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம். 1868ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் வெளிவந்தது. 1868ஆம் ஆண்டு 'ஒக்டோபர்' மாதம் 31ஆந் திகதி முதல், சென்னைத் 'தினவர்த்தமானி'யில் சேனாவரையப் பதிப்பைப் பற்றிய விளம்பரம் வந்தது.

சூரியநாராயணசாஸ்திரி, வேதநாயகம்பிள்ளை, கணிகதகலாநிதி பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், சேனாசாஸ்திரி, சேர் பொன். அருணாசலம், தமிழ் தெரிந்த ஹைக்கோர்ட் நீதிபதிகள், ஜமீந் தார்கள், மகாராசாக்கள் முதலிய பிரபலஸ்தர்கள் குதூகலித்தார்கள். ஸ்ரீலங்கை சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலிய மடாதிபதிகள் திருநோக்கஞ் செய்தார்கள். தாமோதரம்பிள்ளை வாழ்த்துமழையில் முழுகினார். இதனைச் சிலராற் பொறுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. தாமோதரம்பிள்ளைமீது தூஷண கண்டன பத்திரிகைகள் தொடுத்தார்கள். ஒருவர் மற்றொரு சூழ்ச்சி செய்தார். தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த சேனாவரையப் பதிப்பிற் சில புத்தகங்களை வாங்கி முகப்பை மாற்றி இடையிலும் சில இடங்களில் மாறுதல் செய்து, தாமும் ஒரு சேனாவரையப் பதிப்புப் பதித்தார், என்று எண்ணும்படி செய் திருக்கின்றார். அப்படியான ஒரு களவு பதிப்பும் பத்துப் புத்தகத்துக்கு மேற்படாது. இக் களவு பதிப்புத் தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்புக்கு இரண்டு மாதம் பிந்தி, 1868 கார்த்திகையில் வெளிவந்தது. சென்னை அரசாங்கப் புத்தகப் பதிவில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை சேனாவரையம் பதித்தார் என்றிருக்கிறதேயன்றி மற்றொரு பதிப்பாளர் பெயரைக் கண்டதில்லை. சென்னைச் சர்வகலாசாலையில், தமிழ்ப்பகுதி முக்கியஸ்தர்க ளான வையாபுரிப்பிள்ளை முதலியவர்கள் மற்றொருவர் சேனாவரையம் பதிப்பித்தார் என்று தாம் அறியவில்லை என்கிறார்கள். இது நிற்க.

தாமோதரம்பிள்ளை அறிஞர்கள், பிரபுக்கள் என்றிவர்களின் சூழலிலும் உயரிய உத்தியோக

அந்தஸ்திலும் இருந்தமையால் அழுக்காற்று முயற்சிகளினால் அவர் சிறிதுந் தளர்வடைந்தாரில்லை. ஆயினும், பிள்ளையை மேன்மேலும் ஊக்கும் பொருட்டுப்போலும், “நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல்” என்ற உக்கிர கண்டனமொன்று அக்காலத்தில் நாவலர் அவர்களாலே தீட்டப்பட்டது. தாமோதரம்பிள்ளை கருமமே கண்ணுயினார்.

தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாவதுபகுதி, பொருளதிகாரம். அதுவே தொல்காப்பியத்தின் உயிர்நிலை. ‘எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்’ என்று ஒரு குரல், கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியனோருவனின் வாயிலிருந்து கேட்கின்றது. கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப் புலவரான நக்கீரரே அக் குரலைப் பெருக்குகின்றார். அக் குரலிலிருந்து தொல்காப்பியத்திலே பொருளதிகாரம் எத்துணை அருமை படைத்தது என்பது அறியத்தக்கது. அது கடைச்சங்ககாலத்திலேயே அரிதாயபோது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே உயிர் தாங்கி வரும் என்று எவராயினும் எண்ணுவதெப்படி; எண்ணியதில்லை. தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பொருளதிகார ஏடு ஒரு சிலவாய் அவையும் நெரிந்தும் முரிந்தும் சிதல்வாய்ப்பட்டும் சிதைந்து, இறுதி மூச்சு விடுவனவாயிருந்தன. ‘செல்துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னு ளேடு’ என்று சொல்லிச் சொல்லி அவ்வேடுகளைத் தாமோதரம்பிள்ளை தமது உதிரக் கண்ணிரால் கழுவினார். பொருளதிகாரங் கிடைக்கும் என்று எவருங்

காத்திருக்கவில்லை. காத்திராப்பிரகாரம் ஒருநாள், 1885ஆம் ஆண்டு சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு, பொருளதிகார முதல் ஐந்தியல்கள் நச்சினார்க்கினியர் உரையோடும் பின்னான்கு இயல்கள் பேராசிரியர் உரையோடும் அச்சுவாகனம் இவரந்து, தமிழ்நாட்டிற் பவனிவந்தது.

“பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேல்
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
முன்றிலும் முழங்கும்”

என்பது இலக்கணக் கொத்து.

நாவலர் பதிப்புக்களான திருவள்ளுவர், கோவையார் என்பவைகளோடு தொல்காப்பியப் பதிப்பு முழுஉருத் தரித்து, அவைகளுடன் கைகோத்துத் தமிழ்நாடு முழுவதும் உலா வந்தது. தமிழன்னை புன்னகைபூத்தாள்; தாமோதரம்பிள்ளை தமிழ் மூச்சு விட்டார். அவருடைய தமிழ் உள்ளங் குளிர்த்தது.

1868ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையப் பதிப்பு வெளிவந்தபின், 1885ஆம் ஆண்டில் பொருளதிகாரப் பதிப்பு வெளிவந்ததற்கு முன், பொருளதிகாரப் பரிசோதனம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே, இடைக்காலத்தில் பஞ்சலக்கணங்களோடு கூடிய வீரசோழியம் உரைப்பதிப்பு 1881ஆம் ஆண்டிலும், பொருளதிகாரத்தின் திறவுகோலாயமைந்த இறையனார்களவியல் உரைப் பதிப்பு 1883ஆம் ஆண்டிலும் பிள்ளையின் பெரு முயற்சியால் வெளிவந்தன. தணிகைப் புராணம் சைவசித்தாந்தத்

துக்கு, மரபு பிறழாததொரு இலக்கியம்; சைவ சித்தாந்த பானுவாகிய சிவானு முனிவரின் முதற்சீடரான கச்சியப்ப முனிவரார் பாடப்பட்டது; கவிநயங்கள் அனைத்தும் அமைந்தது. அதனையும் 1883இல் தாமோதரம்பிள்ளை அச்சிட்டார். இந்த முயற்சிகளுக்கும் உத்தியோக முயற்சிகளுக்கும் ஊடே சட்டப் பரீக்ஷையாகிய 'பி. எல்.' பரீக்ஷையிலும் தாமோதரம்பிள்ளை 1871ஆம் ஆண்டிற் சித்தியெய்தினார். அதன் பிறகு 1882ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப்பாறி உபகார வேதனம் பெற்றுக்கொண்டு, 1885இல் பொருளதிகாரம் பதித்த பிறகு சென்னைமாநகர வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கி, திருக்குடந்தை (கும்பகோணம்) நகரத்துக் கறுப்பூரின் கண் ஆறுதலான சுதந்திர வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். அப்பொழுது இலக்கண உலகில் தொல்காப்பியம் போல, இலக்கிய உலகில் தலைசிறந்ததான கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலித்தொகைப் பரிசோதனம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நியாயதுரந்தரராகக் கடமையும் ஆற்றினார். 1887ஆம் ஆண்டில் கலித்தொகை உரைப்பதிப்பு வெளிவந்தது.

திருக்குடந்தையில் வசிக்கும்போது அந்நகர் வாசரும் தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராஜாவின் மந்திரியும் பிரதி காவலருமாகிய கௌரவ சேஷைய சாஸ்திரியாரோடு பிள்ளைக்குப் பெருநட்பு உண்டாயிற்று. அந்நட்பு முதலில் தமிழ் நட்பாய்ப் பின் உத்தியோக நட்பாய் வளர்ந்தது. அதன் பயனாகக் கலித்தொகைப் பதிப்புச் செலவு முழுவதையும் சாஸ்திரியாரே ஏற்றுக்கொண்டார்.

அன்றி, பிள்ளையைப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான மகாமன்றத்து நீதிபதிகள் மூவரில் ஒருவராக நியமித்துங்கொண்டார். 1890ஆம் ஆண்டு வரை அந்த உயர்ந்த உத்தியோகத்தைத் தாமோதரம்பிள்ளை திறம்பட நடாத்தினார். 1895ஆம் ஆண்டில் 'ரூப்பகதூர்' என்கின்ற கண்ணியப் பட்டமும் இராசாங்கத்தாரால் அளிக்கப்பட்டது. சென்னைச் சர்வகலாசாலைக் கல்விச் சபையிலும், உயர்தர பரீக்ஷைகளிலும் பங்குபற்றியும், வாசக புத்தகங்கள் எழுதிக் கொடுத்துஞ் செய்த பரோபகாரங்கள் மிகப்பல. உயர்ந்த நீதிபதி உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து, பரோபகார முயற்சிகளிற் பங்கு பற்றி, குடும்பப் பொறுப்புக்களைச் சுமந்து, வியோதிகத்தால் தளர்ந்து, நோய் வாய்ப்பட்டு, பல கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதும், பிள்ளை காரியத்திற் கண்ணாகவேயிருந்தார். அதனாலே, ஐந்திலக்கணங்களும் விரிவாய்மைந்ததும், சைவக் கொழுந்தாகிய வைத்தியநாத நாவலரால் இயற்றப்பட்டதும், இலக்கணக் கொத்துச் சுவாமிநாத தேசிகரார் பாராட்டப்பட்டதும், குட்டித் தொல்காப்பியம் எனப்படுவதுமான இலக்கண விளக்க உரைப்பதிப்பை 1889ஆம் ஆண்டிலும்; தொல்-எழுத்து நச்சினார்க்கினியம் மகாலிங்கையர் பதிப்புக் கிடையாமையால், அதனை மேலும் பரிசோதனஞ் செய்து 1891ஆம் ஆண்டிலும்; தொல்-சொல் நச்சினார்க்கினியத்தை 1892ஆம் ஆண்டிலும் தாமோதரம்பிள்ளை பதித்து வெளியிட்டார். இலக்கண விளக்கம் பதித்த 1889ஆம் ஆண்டில் சிறு பஞ்சகாவியங்களில் ஒன்றான சூளாமணி

என்கின்ற காவியமும் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதன் மேல் வசன குளாமணி, சைவமகத்துவம், நட்சத்திர மாலை, கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் நூல்களைப் பிள்ளை தாமே இயற்றி வெளியிட்டார். வசன குளாமணி 1898ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அதன்மேல் எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய 'அகநானூறு' என்னுந் தொகை நூலைப் பரிசோதனஞ் செய்துவந்தார். அது அச்சில் வெளிவரவில்லை. அவ்வளவில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்ச்சரித்திரம் பூர்த்தியாயிற்று. 1901ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 1ஆந் திகதி இவ்வுலக வாழ்வைத் தாமோதரம்பிள்ளை நீத்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே கால்கொள்ளாமல் பிள்ளை உயிர் நீத்தார்.

தமிழ்ச் சரித்திரத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி நாவலர் அவர்கள் சரித்திரம்; பிற்பகுதி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை சரித்திரம். அதற்குப் பிறகுதான் டாக்டர் சாமிநாதையரின் சரித்திரம்.

1885ஆம் ஆண்டில் தொல்-பொருளதிகாரம் அச்சிட்ட பிறகு, கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலித் தொகையைப் பரிசோதனஞ் செய்துகொண்டு, சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை திருக்குடந்தையிலே வாசஞ்செய்த காலத்திலேதான், பிள்ளையின் பழக்கம் டாக்டர் ஐயருக்கு உண்டாயிற்று. ஐயர் சீவகசிந்தாமணியைப் பரிசோதித்து எழுதிவைத் திருந்தார். அதனைப் பிள்ளைக்குக் காட்டினார். பிள்ளை தமிழ் நூல்கள் அழிந்துபடுகின்றனவே

என்று ஏங்கிக்கொண்டிருப்பவர். ஆகையினாலே, அதனை விரைவில் அச்சிடும்படி தூண்டினார். அன்றித் தம்மிடம் இருந்த இரு ஏட்டுப்பிரதிகளை ஐயருக்கு உதவினார்.

“இந்நூலையும் (சீவகசிந்தாமணி) உரையையும் பின்னும் இரண்டொருமுறை பரிசோதித்தற்கு விருப்புடையனேனும், இவற்றை விரைவிற்பதிப்பித்துப் பிரகடனஞ் செய்யும்படி, யாழ்ப்பாணம் ம. ஈ. ஈ. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிவேக்கத் துணிந்தேன்.”

கும்பகோணம்,
அக்டோபர், 1887.

வே. சாமிநாதையன்

சாமிநாதையரின் கூற்று அவர் கையெழுத்துடன் மேலே காட்டப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணி முதற்பதிப்பின் முகவுரையில் உள்ளது இது.

சம்பவம் இவ்வாறுகவும் ஐயர் சங்கநூல்களைப் பதிப்பதைப் பார்த்துத் தாமோதரம்பிள்ளையும் பதிக்க ஆசைகொண்டார் என்ற கருத்துப் புலனாகும்படி எழுதி மகிழ்பவர்களும் உண்டு. ஐயர் தாயின் கருவில் அமையுமுன்னரே சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை நீதிநெறி விளக்க உரை, பதித்துப் பதிப்பாசிரியராய்விட்டார்; அம்மட்டோ, சென்னையில் அப்பொழுது பிரபலமான 'தினவர்த்தமானி' என்கின்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராயும் விட்டார் என்பதை அறிதல் வேண்டும். 1885ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியக் கட்டைக்கடந்து, கற்றறிந்

தார் ஏத்துங் கவித்தொகையைப் பரிசோதிக்கும் போதுதான் பிள்ளையை ஐயர் சந்திக்கிறார். ஐயரின் கன்னிப்போர் அப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாயது.

1868 'செப்டம்பரில்' தொல் - சொல் சேன வரையத்தைத் தாமோதரம்பிள்ளை பதித்திருக்க, அதன்பின் 1868 கார்த்திகையில், மற்றொருவர் சூழ்ச்சிசெய்து வெளியிட்ட களவு பதிப்பை, மற்றொரு வித்துவான் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புக்கு முந்தியதென எழுதத் தலைப்பட்டதுண்டு. அந்த வித்துவான், களவு பதிப்பை மறைத்தாலும், செப்டம்பருக்குப் பின் வருங் கார்த்திகை மாசத்தை செப்டம்பருக்கு முன்வைக்க முயன்றாரே! ஐயையோ பாவம்! ஆசை வெட்கமறியாது.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் தந்தையாரின் ஊர் சிறுப்பிட்டி; தாயாரின் ஊர் ஏழாலை. உயர்ந்த உத்தியோகத்தரான தாமோதரம் பிள்ளை இந்த இரு ஊர்களிலும் ஓர் ஊரிலாவது ஒரு சிறு குடிசையாவது அமைத்ததில்லை. ஒரு வீரலை யாவது ஊன்றுதற்குச் சொந்தமாக ஒரு நிலத்தை அவர் வைத்திருந்ததில்லை. பெருகிய குடும்பத்தவராயிருந்துஞ் சந்ததியாருக்குச் சம்பாதித்து வைக்க வில்லை. சி. வை. தா. அவர்களது சரித்திரம் தமிழ்ச் சரித்திரமாகவே முடிந்திருக்கிறது. ஏழாலையில் ஒரு காவிய பாடசாலையை நிறுவி, சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் ஆகிய அறிஞர்கள் மூலம் தமிழ் கற்பித்து வந்தார். அதுதான் அவர் தாயாரின் ஊரில் செய்து வைத்தது. மகாவித்துவசிரோமணியாய், சி. வை.

தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த தொல்காப்பிய உரைப் பதிப்புக்கு உரை விளக்கத் தந்த பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள் தாமோதரம்பிள்ளையின் காவியபாடசாலையிற் புலவரவர்களிடம் படித்தவர்கள் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. விவேகத்துக்கு ஒருவர் என்று பாராட்டப்படுவவரும், தருக்கசங்கிரகம், நீலகண்டியம் முதலியவைகளைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டவருமான மகாவித்துவான் தெல்லிப்பழைச் சிவானந்தையரும் கணேசையர் அவர்களுடன் ஏழாலைக் காவிய பாடசாலையிற் படித்தவரேயாவர். இந்த ஐயர் ஏடுகள், புத்தகங்கள் சுமந்து படித்ததில்லை. படிப்பிக்கும்போது குறிப்புக்கள் எடுத்ததுமில்லை; எதனை எப்போது கேட்டாலும் ரூபகத்தில் வைத்திருந்து அதனை அப்படியே ஒப்பிப்பார். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பாடசாலையில் படித்துத் தேறியவர் வேறும் பலர் உளர்.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்திற் பிறந்த குற்றத்துக்காக அவர் சரித்திரமாகிய தமிழ்ச் சரித்திரத்தை மறைக்க முயல்வது நன்றிக்கேடு. அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்யும் முறையில் அவர் பதித்த பதிப்புக்களில் உள்ள பதிப்புரைகளைத் தொகுத்துப் புத்தக உருவத்தில் "தாமோதரம்" என்ற பெயரில் வெளியிடுதல் நன்று. பதிப்புரைகள் அவ்வக்காலத் தமிழ்ச் சரித்திரமாய், உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதனவாய் அமையும்.

20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்

இலக்கியத்துக்காயினும் தனி கவிதைக் காயினும் அது முகந்துகொண்ட பொருளே அதன் உயிர். தாதுக்களாலான உடல், உயிருக்கு இடமாய் இருப்பதுபோலச் சொற்களாலான செய்யுள் பொருளுக்கு இடமாய் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது இலக்கணம்.

உயிருள்ள உடலே இயங்கும்; நிலைக்கும். அவ்வாறே பொருளுள்ள இலக்கியங்களே, கவிதைகளே வழங்கும்; நிலைக்கும். **உயிர்** பொருளற்றவைகள் பிணங்கள். அவைகள் காலவெள்ளத்துட் கரந்து இருந்த இடமுந்தெரியாமற், பெயரும் வழங்காமல் மறைந்து போகும்.

கழிந்த கால வெள்ளத்தை ஒருமுறை திரும்பி நின்று நோக்கினால் வெகுதொலைவில் ஒரு கம்பன் தோன்றுகிறான். இன்னும் வெகு தொலைவில் ஒரு திருவள்ளுவர் பிரகாசிக்கிறார். அமரத்துவம் படைத்தவை மிகச் சிலவாய்த் தோன்றுகின்றன. கால வெள்ளத்துட் கரந்தவை எத்தனை!

உயிருள்ளவையே தலைகாட்டுகின்றன; வெள்ளத்தால் அழியாமல், வெந்தழலால் வேவாமல் காலத்தை வென்றுநின்று நிலவுகின்றன. இலக்கியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் உயிரே பிரதானம். அந்த உயிர்ப் பொருளை நாம் தீண்ட

லாமா? கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்க்கலாமா? இதனை இனிச் சற்றே சிந்திப்போம்.

விஞ்ஞானி ஒருவன் உயிரோடு கூடிய ஓர் உடலைப் பிளக்கின்றான்; பரிசோதனங்கள் நடத்துகின்றான். உடலுட் குடியிருந்த நுண்ணிய வாயுக்களைக் கண்ணாடிக் கூண்டுகளுள் அவனால் அடைத்தல் கூடும். உடலை இயக்கிக்கொண்டிருந்த உயிரை மாத்திரம் அவனால் பற்ற முடிவதில்லை. அதனாலே உடலுள் உயிரென்ற ஒரு பண்டம் இல்லையென்று கூடச் சொல்லுதற்குச் சிலர் முன்வரலாம். இலக்கியங்களுக்கோ கவிதைகளுக்கோ உயிர் இல்லையென்று மாத்திரம் யாருஞ் சொல்லுவதில்லை. இலக்கணங்களென்றும் நிகண்டுகள், அகராதிகளென்றும் பதவுரை, விசேஷ உரைகள், விமர்சனங்களென்றும் எத்தனையோ ஆயுதங்கள் இலக்கியங்களை—கவிதைகளைப் பிளந்து உயிரைக் கண்டு பிடிப்பதற்குச் சேகரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பழைய புதிய ஆயுதங்களால் உயிரைப் பற்றுதற்பொருட்டு இலக்கியங்கள், கவிதைகள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. உயிரைப் பற்றுவது எளிதிற் சித்திப்பதாயில்லை. ஒரு கவிதையை எடுத்துக்கொண்டு அதனைத் தனித்தனி பதங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பதத்துக்கும் நுண்பொருள் உரைத்து, அவ்வாறு உரைத்தற்கு வேறு வேறு நூல்களில் மேற்கோள்கள் காட்டி, இலக்கண வரம்புகளுங் கூட்டிப் பார்க்கின்றார்கள். இந்தச் செயற்கருஞ் செயல்களால் கவிதை உயிர் தாங்காது இறந்துபடுகின்றது; உயிரைப் பற்றுவது அரிதாகின்றது.

இலக்கியங்களைக் கவிதைகளைச் சித்திரவதை செய்கின்றவர்கள் தாங்கள் அவற்றைச் சுவைக்கின்றார்கள் என்று பாவனைகளும் பண்ணுகின்றார்கள். அவர்கள் பண்ணும் சுவைப்பாவனை, முதலை புங்கம் வேரை நரியின் காலென்று சுவைத்த பாவனையோ, அப்படியன்றி உண்மையான பாவனை தானே என்பதைச் சற்றே பொறுமையுடன் ஆராய்வோம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”

என்ற சூத்திரத்தில் செய்யுள் முகந்துகொள்ளும் பொருளை முதல், கரு, உரி என்று மூன்றாக வகுத்திருக்கின்றார்.

‘முதல் கரு உரிகள் ‘முறை சிறந்தனவே’

என்று, சூத்திரத்தை இன்னுஞ் சுருக்கி வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

இலக்கியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் உரிப் பொருளே உயிரான பொருள்; சிறந்த பொருள். இந்த உரிப்பொருளை எடுத்து வளர்க்கிற பொருள் கருப்பொருள். உரிக்குக் கரு செவிலித்தாய். முதற் பொருள் உரிக்குத் தந்தையும் தாயுமாய் இருக்கும்.

முதற் பொருள் காலமும் இடமும் என இரு வகைப்படும். ஒரு விசேட காலத்திலே பொருத்தமான ஓர் இடத்திலே மாசு நீங்கிய புலமை

யுள்ளத்திலே ஒரு நல்ல இனிய உணர்ச்சி உண்டாகலாம். அந்த மறுவற்ற உணர்ச்சியே உரிப் பொருள். அது பேணற்பாலது; உருவம் இல்லாதது. புலவன், உருவமற்றதும் நல்லதும் இனியதும் ஆன அந்த உணர்ச்சியைக் கருக்கட்டிக் கருப்பொருள்கள் மூலம் புலப்படுத்த முயல்கின்றான். இதனை ஓர் உதாரணத்தில் வைத்து நோக்குவோம்.

‘அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந் தாழ்’ என்பது, எல்லாருமறிந்தது. அன்பு இருவேறு பொருள்களை ஒரு பொருள் செய்வது; ஒன்றுக்குவது. இப்படிப்பட்ட அன்பை, ‘காதல் இருவர் கருத்தொருமித்த ஆதரவு’ என்கின்றார் ஔவையார். அன்பர்களுக்குக் கருத்து ஒன்றே; இரண்டில்லை.

மாசு மறுவற்றதும் கருத்தை ஒன்று செய்வதுமான ஆதரவு எப்படியிருக்கும் என்று ஒரு புலவன் சிந்திக்கின்றான். தனிக் கவிதைகளின் தொகுதி, ‘குறுந்தொகை’ என்ற சங்க இலக்கியம். அந்த இலக்கியத்திலேதான் இந்தச் சிந்தனை வருகின்றது. பரிசுத்த ஆதரவு எப்படியிருக்கும் என்பதுதான் அந்தச் சிந்தனை.

ஒருநாள் ஏற்ற ஓர் இடத்தில் புலவனுடைய சிந்தனை முற்றுப்பெறுகின்றது. அதனால் புலவனுக்கு மெய்ப்பாடு பிறக்கின்றது. முற்றுப்பெற்ற சிந்தனையான அந்த நல்ல உணர்ச்சியைக் கருக்கட்டப் புலவன் முயல்கின்றான். அவன் முயற்சி பின் வருமாறு அமைகிறது.

பளிங்கு போன்ற பரிசுத்த உள்ளம் படைத்த இளந் தம்பதிகள் அவர்களுக்கென்று அமைத்த தனித்த மாளிகையில் இல்லறம் என்ற நல்லறம் நடாத்துகின்றார்கள். அவனுக்கு வயசு பதினாறு. அவளுக்கு வயசு பன்னிரண்டு.

இவளைப் பெற்ற தாய் தன் இளம்பெண்ணை நினைந்து ஏங்குகின்றாள். விளையாட்டுக் குழந்தை எங்கே! இல்லறம் எங்கே! கணவனுடன் கருத் தொருமித்து நடக்க இவள் கற்கவில்லையே என்று கலங்குகின்றாள். பெற்ற தாயின் கலக்கத்தை நீக்கும் பொருட்டு, வளர்த்த தாயாகிய செவிலி இளந்தம்பதிகளின் மனைக்குச் செல்கின்றாள். சென்றவள் அங்கே கண்டது இது :

அந்தச் சின்னஞ்சிறிய பெண், அந்தப் பென்னம் பெரிய மாளிகையில் எத்தனையோ பேர் ஏவலர்கள் இருக்கவும் அவர்களைத் தடுத்துத் தானே தன் அன்பனுக்குப் பாகஞ் செய்கின்றாள். செவிலி சென்ற சமயம், புளிங்குழம்பு செய்கின்ற சமயம். செவிலியை அந்தச் சிறிய தலைவியின் கண்கள் காணவில்லை. அவள் கண்களைத் தாளிதப் புகை சூழ்ந்துகொண்டது. அப்படியிருந்தும் அக் கண்கள் தாளிதத்தையே நோக்கியபடி யிருக்கின்றன. ஒருகை துழாவுகின்றது. அந்தக் கை துழாவிக்கொண்டிருக்கும்போதே மற்றைக் கை கட்டித்தயிரைப் பிசைந்து குழம்பு செய்தற்குப் பதஞ் செய்கின்றது. கண்களும் கைகளும் ஒன்றையொன்று அறியாமலே ஒருங்கு தொழிற் பட்டுக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உடுத்திருந்த

கலிங்கம்—முன்தானே நெகிழ்கின்றது. பட்டிற் பொன்னிழைக்கப்பட்ட கலிங்கம், அந்தக் கலிங்கம். கைகழுவித் தொடவேண்டிய புடைவை அந்தப் புடைவை. அது சிரம மிகுதியினால் நெகிழுகின்றது. குழம்பைத் துழாவிய கை துழாவியபடியேயிருக்க, தயிர் பிசைந்தகை தன்னைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே அந்தத்தாய் துகிலைத் தீண்டி நெகிழ்வைப் போக்கு கின்றது. அன்பனுக்குச் சமைக்கின்ற அன்புப் பாகருக்கு எதிரில் அந்தப் பொற்றுகில் எம்மாத்திரம்! அந்தத்துகிலுக்கு ஒரு மறு வந்துவிட்டது; தயிர் மறு. குழம்புக்கு ஒரு பழுதும் வரவில்லை. அதனைக் கண்டதும் செவிலிக்கு உடல் புளகித்தது. கண்ணீர் சொட்டியது. அவள் சம்பவம் இவ்வளவில் இருக்க, அவன் வருகின்றான்; உணவு கொள்ள அமர் கின்றான். உணவு படைக்கப்படுகின்றது. புளிங் குழம்பை மூக்கு முகர்ந்தது. நா நுகர முன்னமே, கை பரிசிக்கும்போதே “இனிது! இனிது!” என்கின்றான் அவன். காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்த ஆதரவு இருந்தபடி இது. இந்த உயிரான உரிப் பொருளைக் கருக்கட்டியிருக்கின்றது பின்வரும் பாடல்:

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅ துடிக்
குவளை உண்கண் சூய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரெண்ணுதல் முகனே’

கேட்கப்படுகின்ற இந்தப் பாடல் கருப்பொருட் செய்திகள் பொதிந்த ஓர் உடம்பு. ஆனால், அதில்

கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே ஓர் உயிர் துடிக்கின்றது. அந்த உயிர், குழம்பிலே நீந்தி, உடை நெகிழ்விலே வீறி, 'இனிது' என்கின்ற வார்த்தையிலே ஒளிவிடுகின்றது. அது சத்திர சிகிச்சைக்கு அகப்படாதது. அதுவே சுவைத்தற்குரியது. அதற்கு உரியென்று பெயர். உரிதான் இலக்கியத்தின் உயிர்.

உடல் தூலம், சூக்கும் என இருவகைப்படும். இந்தப் பாகுபாடு இலக்கிய உடலுக்கும் பொருந்தும். ஒரு கவிதையை எடுத்துக் **உடல்** கொண்டால் அதற்குச் சூக்கும் உடல் அதன் கருப்பொருட் செய்தி. சொற்கள், சந்தம், ஓசை என்பன கவிதையின் தூல உடல்.

தொல்காப்பியனார் பாடல்களிற் பயிலும் பொருளை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்றாக வகுத்திருக்கின்றார் என்பது மேலே சொல்லப்பட்டது. உரிப்பொருள்தான் இலக்கியத்தின் உயிரான பொருள்; புலவன் முகந்துகொண்ட பொருள்; புலவனுக்கு உண்டானதொரு நல்ல உணர்ச்சி.

முதற்பொருள் உரிப்பொருளான நல்ல உணர்ச்சி உண்டாவதற்கு உபகாரமானவை காலதேயங்கள். உரிப்பொருள் குழந்தை. காலமுமிடமுமான முதற்பொருள், உரிப்பொருட் குழந்தைக்குத் தாயுந் தந்தையுமாம். ஒரு நல்ல இடத்திலே, நல்ல காலத்திலே, புலவனொருவனுக்கு இனிய தோர் உணர்ச்சி உண்டாகலாம். அந்த உணர்ச்சி பேணற்பாலது. அதனைக் கருக்கட்டி வளர்ப்பது

கருப்பொருள். கருப்பொருளில் வளருஞ் சிசு உரி. உரி - உயிர். கரு - உடல். தூல உடலை நோக்கக் கரு சூக்கும் உடல். இனி இதனை ஓர் உதாரணத்தில் வைத்து நோக்குவோம்.

'நாழிலாட்டு' என்பது புறப்பொருளில் வருவதொரு துறை. அஃதாவது எதிரேற்ற பகைவர்களைத் தாட்சண்யமின்றிக் கொன்றுகொவித்தல். இது பேராண்மையென்று, யுத்தவீர உலகில் பாராட்டப்படும். இப்படிப் பேராண்மை செய்கின்ற உண்மை வீரன், அதே சமயத்தில், எதிரேற்ற பகைவனுக்குத் தற்செயலாக ஓர் இடையூறு நேருமானால், உடனே அவனுக்கு உபகாரியாய் மாறி விடுவான். இது யுத்த தருமம். இதற்கு ஊராண்மையென்று பெயர். ஊராண்மை - உபகாரியாதன்மை. பேராண்மையாகிய மலைக்கு ஊராண்மை சிகரம்; வீரசிகரம். இந்த வீர சிகரத்தை,

"பேராண்மை யென்ப தறுகண்ணுள் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றநன் எஃகு"

என்று திருவள்ளுவர் வருணிக்கிறார். இஃது ஓர் உரிப்பொருள்; இலக்கிய உயிர்; திருவள்ளுவர் தரும உலகத்திற் கண்டெடுத்த குழந்தை. இப்படி ஒரு குழந்தை உண்டு என்றால், அஃது உலகு நம்பாது. அழித்தொழிக்கப்பட வேண்டிய பகைவனுக்கு இடையூறு நேர்ந்தால் தனித்த அவனை அழித்தொழியாமல் அவனுக்கு உபகரிக்க வேண்டுமென்பதைக் கவியுலகம் எப்படி நம்பும்! நம்ப வைக்கிறதற்கு முன்வருகின்றார் ஒரு கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர். அவர் பேராண்மையின் சிகரமான

ஊராண்மையாகிய உரியை ஏற்ற கருவுள் அமைத்து வளர்த்துப் பகிரங்க உலகுக்கு உபகரித்திருக்கின்றார்.

கற்புத் தெய்வமாகிய சீதா பிராட்டியைப் பன்னசாலையோடு களவு செய்தவனும், அதனாலே பேதையிற் பேதையானவனுமாகிய இலங்கை வேந்தன் ஒருநாள் படையிழந்து வலியிழந்து நிராயுதபாணியாய் இராமனெதிரில் தலைகுனிந்து நாணி நிற்கின்றான். இராவணனுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி தற்செயல்; திருக்கைலாச கிரியைப் பெயர்த்த பாவம் போலும்.

காலால் மண்ணைக் கிளைத்துக்கொண்டு நிலத்தை நோக்கி நிற்கின்றான் இராவணன். தவித்து நின்று தயங்குகின்றான் தசக்கிரீவன். தறு கண்ணையிற் பேராண்மை செய்து நின்ற இராமனுக்கு, பகைவனாய் நிற்பவன் தன் மனைவியைக் கவர்ந்தோனாயினும், அவன் இப்பொழுதடைந்த இழநிலையைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லை. உடனே இராமன் உபகாரியாய் மாறுகின்றான். ஊராண்மை செய்கிறான். இராவணனை விளித்து அப்பனே,

‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்று உயிர்ப்பிச்சை வழங்குகின்றான். ‘ஆளையா வுனக் கமைந்தன’ என்ற பாட்டுக் கம்பராமாயணத்தில் மிகப் பிரசித்தியடைந்துவிட்டது.

திருவள்ளுவரிலே பேராண்மையென்ற திருக்குறளிலே இலைமறைகாயாய்க் கிடந்த வீர

சிகரமான உரிப்பொருள் கம்பன் கைப்பட்டு இப்பொழுது கிரித்திபம்போற் பிரகாசிக்கின்றது. ‘பேராண்மை’ யென்ற குறள் ஆலம்வித்து. அதிற் கிடந்த வீரசிகரம் வித்தில் அடங்கிக்கிடந்த முளை. அந்த முளை கம்பரிலே ஏற்ற கருப்பொருட் செய்திக்குடே செழித்து வளர்ந்து பெரிய ஆலவிருட்சமாய்த் தண்ணிழல் பரப்பி விளங்குகின்றது.

இராவணன் நிராயுதபாணியானதும் இராமன் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்றதும் சரித்திர சம்பவமாய் நிகழாமலேயிருத்தல் கூடும். இலக்கிய வுலகிலே சம்பவத்தின் நிகழ்வு நிகழாமை முக்கியம் அன்று. எடுத்துக்கொண்ட உரிப்பொருள்தான் முக்கியம். அந்த உரிப்பொருள் பொருத்தமான உடலில் அமைக்கப்படுமானால் அது பிரகாசித்துப் பயன்படும்.

இராவணனோ ஒப்பில்லாத வீரன். ஆனால் ஓர் இராமனெதிரில் நிராயுதபாணியாய் வலிதொலைந்து நிற்பதில் நூதனம் இல்லை; நிகழத் தக்கதே. அப்படிப்பட்டதொரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தால், ஓர் இராமனும் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்று சொல்வது நிகழத் தக்கதே. இராமன் மறுதர்மந் தெரிந்தவன்; தருமத்தை நிலைநிறுத்த வந்தவன்; அவ்வாறு சொல்லித்தான் திருவான். அதனைப் புலமையுலகு ஏற்றுக் கொள்ளும். வாய்ப்பான ஒரு கருப்பொருட் செய்தியில் ஊராண்மையாகிய உரிப்பொருள் வைத்து வளர்த்துக் காட்டப்பட்டதென்ற பாராட்டும்,

இராம இராவண பாத்திரங்கள் கருப் பொருள்கள். யுத்தமுனையில் ஊராண்மை, உரிப் பொருள். கருப்பொருட் செய்தி உரிப்பொருளுக்குச் சூக்கும தேகம்.

சங்கத்துச் சான்றோர், சிந்தனை யுலகத்திலே தாங்கள் கண்ட உண்மைகளாகிய உரிப்பொருள் களை வைத்துக்காட்ட இராம இராவணர்கள் போன்ற பொருத்தமான பாத்திரங்கள் கிடை யாதபோது தாமே பாத்திரங்களைப் புனைந்துவிடு வார்கள். அன்றி விலங்குகள், பறவைகள், தாவ ரங்கள், கொடிகள் செடிகளைக்கூடத் தமது புனைந்துரை வன்மையாற் பாத்திரங்களாக அமைத் துக்கொள்ளுவார்கள். உரிப்பொருளுக்குப் பொருத்தமான வகையிற் பாத்திரங்களாகிய கருப் பொருள்களை அமைப்பதற் போதிய திறமை வேண்டும். ஆனால் அதிலும் அருமையானது, உயரிய உரிப்பொருளைக் காண்டல் என்பதை உணரல் வேண்டும். உரி - உயிர். கரு - உடல். உரி நடுநாயகமான மாணிக்கம். அதனைச் சுற்றி வளைந்து பிரகாசிக்கச் செய்யுந் தங்கம் கரு. புலவ னொருவனை, அருமையான உரிப்பொருள் உண்மையைக் கண்டதற்குப் பாராட்டாமல் அப் பொருளை அமைத்தற்கு அவன் ஆண்ட கருப் பொருட் செய்தியை மிகுத்துப் பாராட்டுவது வரிசை தெரியாமல் அப்புலவனை அவமதித்ததா யிருக்கும். புலவனுக்கு உரிப்பொருள் உண் மையைக் காண்டலே அரிய காரியம். அது சித் தித்தால் அதனைப் பலவேறு முகமான கருப்

பொருட் செய்திகளில் அமைப்பது அப்புலவ னுக்குப் பெரிய காரியமன்று. விஞ்ஞானி ஒருவன் மின்சாரத்தைக் கண்டதே அரிய காரியம். அது கொண்டு பல விநோதங் காட்டுவது கண்டதாய் அரிய காரியத்தை நோக்க, பெரிய காரியமன்று.

‘நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி
என்று தருங்கொல் எனவேண்டா’

என்ற தருமத்தைப் பாராட்டாமல், அதனை விளக்கும் பொருட்டுத் தாளுண்ட நீரைத் தலையாலே தருகின்ற தெங்கை உவமையாக எடுத்துக் காட்டியதை மிகுத்துப்பாராட்டுவது ஒளவையாரை இழிவு செய்வதாகும். சங்கப் புலவர்களுக்கு உலக இயற்கைகளாகிய கருப்பொருட் செய்திகளை அமைப்பது பெரிய காரியமன்று. பெரியதும் அரியதுமான காரியம் உரிப்பொருளைக் காண்பதே. உரிப்பொருளே நித்தியமானது; இயற்கையானது. காணுகின்ற உலக இயற்கைகள், உண்மையால் நோக்குமிடத்துச் செயற்கைகளே; அநித்தங்களே. ஆகவே, உரிப்பொருளே இலக்கியத்தின் உயிர். கருப்பொருட் செய்தி இலக்கியத்தின் உயிரன்று; புலவன் முகந்துகொண்ட பொருளன்று. கரு - உடல்; சூக்குமமான உடல்.

இனித் தூல உடலை நோக்குவோம். அது சொல், சந்தம், ஓசை என்று மூன்று வகையாக மேற்குறிக்கப்பட்டது. சொற்கள் கருத்தின் வெளிப் பாடுகள்; கருத்தின் கனிவுகள்; குணங்கள். அகத்தின் அழகு முகத்திற் நெரிவதுபோலப் புலவ

னுடைய புலமையிற் கனிந்த கருத்தினழகு அவன் சொற்களிற் புலனாகும். உயரிய கருத்துக்களைப் பிரகாசிக்கின்ற சொற்களும் அக்கருத்து விசேடத் தால் தாமும் அவ்வாறு பிரகாசிக்கின்றன. சங்கத்துச் சான்றோரான புலவர் சிலருக்கு அவர்கள் நல்ல கருத்துக்களில் ஆண்ட சொற்றொடர்களே அவர்கள் பெயராய் அமைந்துவிட்டன.

கம்பரில் எழுபது சந்தங்கள் வருகின்றன என்பார்கள். கருத்துக்களின் எழுச்சிக்குத் தக்க வாறு சந்தங்கள் மாறியமையும்.

சந்தங்கள் போலவே கருத்துக்கேற்றவாறு ஓசைகளும் வேறுபடும். அகவலோசை வேறு; வெண்பாவுக்குரிய வோசை வேறு. இந்த ஓசை வேறுபாடுகளும் எடுத்துக்கொண்ட கருத்தைப் பற்றியவை. கருத்துக்களுக்குச் சந்தங்கள் ஓசைகளேயன்றி, சந்தங்கள் ஓசைகளுக்குக் கருத்துக்கள் அல்ல என்பது ஊன்றிச் சிந்திக்கற்பாலது. சொல், சந்தம், ஓசை ஆகிய மூன்றும் கருத்தின் தூலமான வெளிப்பாடுகள். அதனால் அவை இலக்கியத்தின் தூலமான உடல். சூக்கும உடல் கரு.

அரும்பத விளக்கமும் இரசனைக் குறிப்பும்

1. இரட்டையர்

அரும்பத விளக்கம் :

வசனம்:

பூர்த்தி — நிறைவு. சித்தாந்தம் — முடிவான கருத்து, தீர்மானம். அத்தாணிமண்டபம்—கொலு விருக்குமிடம். தாணை—சேனை. ஓலக்கம்—அரசிருக்கை. வஸ்து—பொருள். அபசகுனம்—கெட்டநிமித்தம். நிந்தாஸ்துதி—இகழ்வதுபோலப் புகழ்வது, வஞ்சப் புகழ்ச்சி. புன்கவி—புன்குரங்கு; என்றது மந்திரியை.

செய்யுள் :

‘குன்றுங்’: கோ—பசு, காமதேனு. கா—சோலை, கற்பகச்சோலை. கோவுங் காவுங் கொடையாளிகளுக்கு வழங்கும் உவமைகள்; இங்கே உருவகம். இடர்—துன்பம்.

‘புராதனமான’: புராதனம்—பழைமை. புன்மை—இழிவு. தராதலம்—பூமி. மாறன்—பாண்டியன். இராகவன்—இரகுவமிசத்தவன், இராமன்.

‘ஆசுகவி’: பூசுரன்—பிராமணன்.

“நாணேன்றால் நஞ்சிருக்கும் நற்சாபங் கற்சாபம் பாணந்தான் மண்டிற்ற பாணமே—தாணுவே சீராரூர் மேவுஞ் சிவனேநீ எப்படியோ நேரார் புரமேரித்த நேர்.”

என்ற இப்பாடலில், ‘பாணந்தான்’ என்பது பரியந்தம் இரட்டையரில் ஒருவர் பாடி, மிகுதியை எப்படி அமைப்பதென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, காளமேகப்புலவர், ‘மண்டிற்ற பாணமே’ என்று தொடங்கி மிகுதியைப் பூர்த்தி செய்தார் என்றுங் கதையுண்டு.

சாபம் — வில். கல் — மேரு. தாணு—கடவுள்.
நேரார் — பகைவர். புரம் — முப்புரம். நேர்—விதம்.

இரசனைக் குறிப்பு :

i. 'தீராதோ' என்பது தீர்கின்றிலதே எனத் தெய்வத்தை நொந்திரங்கியவாறு. 'தெய்வம் நமக்கு இடரை நல்குவது நீதிதானே' என்ற கருத்தில், வழி நடந்து அலைந்து திரிவதிலே முடவர் தம்மையும் உட்படுத்திப் பங்குகொள்வது குருடருக்கு எப்படியிருக்கும்? ஆயினுங் குருடர் எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

ii. "புராதனமான" என்பதில் மனசுக்குள் உச்சரித்ததொடர் யாது? அத்தொடரை வெளிப்படுத்திய கண்ணான கற்பனைத்திறத்தை ஆராய்க. குறித்த தொடரைப் 'புல்லுருவம்' என அமைத்த வழியும் உரிய பொருள் சித்திக்குமா என்று நோக்கிக் கற்பனைச் சிறப்பை மேலும் இனிக்க.

இங்கே வரும் புன்குரங்குக்கும் இலங்கை வளத்தில், 'வண்ணனின் மொழிகேட்டு' என்பதில் வரும் 'இருங்குரங்குக்கு'ம் உள்ள உருவகுண வேற்றுமைகளை விரித்துத் திறனாய்வு செய்க.

'கோடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉ மின்றிக் கேடும்.'

'எடுத்தோருவ ருக்கோருவ ரீவதனின் முன்னம் தடுப்பது நினக்கழகி தோதகவில் வேள்ளி கோடுப்பது விலக்குகோடி யோயுனது சுற்றம் உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின்றியோழி யுங்காண்'.

[கம்பர் - பால - வேள்வி 33.]

என்ற இருகவியும் ஈண்டுப்போந்த புன்கவியைப் புனையுமாறு காண்க.

iii. நஞ்சிருக்கும் என்பதை நைந்திருக்கும் என்பதன் திரிபாகவுங் கொள்ளலாம். நைதல் — தளர்தல். இப்பொருள் நிந்தைப்பொருள். நஞ்சு இருக்கும் என்பது துதிப்பொருள். நானே நஞ்சுடைய

காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்

தாயிற் பாணத்தின் நுதி எப்படியிருக்கும் என்றவாறு. கற்சாபம் என்பது வைரித்தது வளையாதது என, துதி நிந்தை யாகிய இரு பொருளுந் தருவது. 'மண்டிற்ற பாணம்' என்பதன் நிந்தைப்பொருள் வெளிப்படா. துதிப்பொருளுக்கு அத்தொடர் அமைந்தவாறு, பதிற்றுப்பத்திற் பாட்டுத்தோறும் அமைந்தனவும், அவ்வப்பாட்டின் உயிர்நிலையுமான விசேட தொடர்கள் பதிற்றுப்பத்துடனும் வைத்து வரிசை செய்து, நூற்றொன்றாக எண்ணி மதிக்கற்பாலது. அதன் அருமையைக் குருடரின் அகக்கண் சுவைத்தது.

நேரார் புரமெரித்த நேர் எப்படி?

என்ற வினா, நகைசெய்து புரமெரித்த கதையை ஞாபகஞ் செய்வது.

2. காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்

வசனம் :

பஞ்சகாவியங்கள் — ஐம்பெருங் காப்பியங்கள். அவை: சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. சிறு பஞ்ச காவியங்கள்: யசோதர காவியம், நாக குமார காவியம், சூளாமணி, பெருங்கதை, நீலகேசி. பெருங்கதை உதயணகாவியம் எனவுமபடும். கடன்மை—கடன். ஓம்புதல்—பாதுகாத்தல். வேளாண்மை—உபகாரம். அயிர்த்தல்—சந்தேகித்தல்.

செய்யுள் :

'காய்மாண்ட': மாண்ட — மாட்சிமைப்பட்ட. கமுகின் நெற்றி—கமுகின் உச்சி. தொடை — தாறு, குலை. வருக்கை—பலா. ஈண்டுப் பலாவின் கனி. போழ்தல்—பிளத்தல்.

பழம் விழுதலாலே கீறிப்போழ்ந்து சிதறிச் சிந்தும் ஏமாங்கதம் என்று பெயர் கூறப்பட்டு, இசையாலே திசையெல்லாம் போயதொரு நாடுண்டென்க. 'மாம்பழ' என்ற பாட்டின் தொடக்கம், 'தேம்

பழுத்தினிய நீர்': மதுத்தண்டு—மதுவைப் பருகுதற்கு உபயோகிக்கும் உட்டுளை உள்ள தண்டுபோலும்.

ஈட்டம் - தொகுதி. பழுத்துள - நிறைந்துள்ளன.

தவளம் - வெண்மை.

'பேடையை': பேடை-பெண்புரு. பாடு-படுத்தல், அழிதல்; உண்டாதலுமாம். உறுபசி - மிக்கபசி. பைம்புள் - ஆண்புரு. வேதத்தின் - வேதம் போல. இப்பாட்டு விபீடண னடைக்கலப்படலத்திலுள்ளது.

இரசனை :

i. ஏமாங்கத நாட்டில் தெங்கம்பழம் வீழ்தலால் நிகழும் நிகழ்ச்சி, ஈழநாட்டிலே 'துஞ்சமேதி சுருக்களைச் சேற' நிகழும் நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிடற்பாலது. பருளைப்பள்ளில், 'மஞ்சளாவிய' என்ற பாட்டில் வருகின்றது துஞ்சமேதி. மேதி-எருமை.

ii. கதைகள் உயிர்க்குறுதி பயப்பன ஆதலின், புருக்கதை வேதம்போல விழுமிது எனப்பட்டது. சிலப்பதிகாரத்தில் வருகின்ற பழிக்கஞ்சி உயிர்நீத்த பாண்டியனின், அருமந்த 'உயிரோடு சென்ற ஒரு மக்'ளோடு இப்பெண்புரு ஒப்பிடற்பாலதாம். ஒரு மகள் - பாண்டியமாதேவி. அன்றி, அதன் விருந்தோம் பும் மனைமாட்சி வேறுவைத்து எண்ணற்பாலதாம். வேடன் பழிக்கஞ்சிய அப்பாண்டியனோ டொப்பிடற்பாலன். 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்' என்ற குறள் அவன் கதையிற் புலமாம். ஆண்புரு இளையான்குடி மாறநாயனாரை ஞாபகஞ் செய்வது.

இப்பாடத்திலே வாய்நுகர் கனிகளிலும் செவிநுகர் கனிகள் சிறந்தமை காட்டியவாறு.

'செவிக்குணவில்லாத போழ்து' என்ற குறளைச் சிந்திக்க.

3. சிவகாமி சரிதை

திருவனந்தபுரம் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றியது 'மனோன்மனியம்' என்னும் நாடகம். அதில் தோழி ஒருத்தியைப் பொழுது போக்கின் பொருட்டுப் பாடும் படி தலைவி கேட்கின்றாள். தோழி பாடுகின்றாள். அவள் பாடிய பாட்டுக்களிற் சிவகாமி சரிதை அமைந்திருக்கின்றது. பாட்டுக்கள் குறள் வெண் செந்துறைகள். 'வாழியநின் மலரடிகள் மௌனதவ முனிவ' என்று தொடங்கி,

'எவர்தாமுன் அணைந்தவரென் றிதுகாறும் அறியோம் இருவருமொன் ருயினரென் றேயறையுஞ் சுருதி'

என்று முடிகின்றது அச்சரிதை. மனோன்மனிய நாடகம் என்கின்ற தருவில், அதன் உச்சியாகிய பூங்கொம்பர் சிவகாமி சரிதை. இந்தப் பகுதி சுந்தரம் பிள்ளையின் குரவர் சுந்தரமுனிவர் என்பவர் இயற்றிய தென்றுங் கூறுவர்.

இச் சிவகாமி சரிதைக்கு முதலூல் ஆங்கிலத்திற் செய்யுள் வடிவில் உள்ளது. அதனைப் பாடியவர் 'கோல்கிமித்' என்னுஞ் சிறந்த புலவர். தமிழ்ச் சிவகாமிசரிதை முதலூலையும் வென்றுவிட்டதென்று இருமொழியும் வல்ல இலக்கிய இரசிகர் சிலர் கூறுவர். இச்சரிதை சமய தத்துவக் கருத்துக்களை இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்ட அள்ளிச் சொரிகின்றது. பாடல்கள் மனனம் பண்ணவேண்டியவைகள். பாடல்களை ஆசிரியர்கள் உரிய இசையோடு வாசித்துக் காட்டல்வேண்டும்.

சிவகாமி ஆன்மா. சிதம்பரன் பரமான்மா. பரமான்மா, ஆன்மாவைப் பிரிந்திருப்பதில்லை. இதனைப் பந்தநிலையில் ஆன்மா அறியாது; தன் வழியிற் சென்று

தலைதடுமாறும். தவ விசேடங்களாற் பக்குவம் எய்துங் காலத்திற் பரமான்மாவாகிய தலைவனே தன்னைப் பிரியாதிருந்து நடத்துபவன் என்பதை ஆன்மா உணரும். உணர்ந்த அக்கணமே தன்னையிழந்து தன்மனங் கெட்டுத் தலைவன் மயமாம். இந் நிலையில் 'எவர் தாமுன் னனைந்தவர்' என்ற வார்த்தைக்கு இடம் இல்லை. 'இருவருமொன்றாயினர்' என்று கூறுஞ் சருதி. இந்த நிலையை 'ஏகம்' என்றும் 'அத்வைதம்' என்றுங் கூறுவர்.

தா(ட)லை = தாள் + தலை.

ட = ள் + த

ட் + அ = ள் + த் + அ.

ட் = ள் + த்.

இந்தச் சமீகரணத்தில், 'ட்' என்ற மெய்யில் ள், 'த்' என்ற இரு மெய்கள் இருப்பது மெய் என்று அறிகின்றோம். 'ள்' பரமான்மா. 'த்' ஆன்மா என்று கொள்க. 'ட்' ஒன்றுமல்ல; இரண்டுமன்று. அது ஏகமெனவும் அத்வைதம் எனவும் கூறப்படும்.

அத்வைதம்—இரண்டற்ற நிலை.

ஆன்ம பரமான்மக் கூட்டரவை, 'தாடலைபோற் கூடியவை' என்னலாம். அக் கூட்டரவுதான் வேறு நிகழாக் கூட்டரவு; இன்பக் கூட்டரவு. கூட்டரவு—கூடுதல். இதனை நீ ஏகம் எனக் கொள். தான் என்றது ஆன்மாவுமாம் பரமான்மாவுமாம்.

வசனம் :

தாரகை—நட்சத்திரம். சந்து—தூது. பந்தம்—தொடர்பு. கறங்கு—காற்றாடி. அடவி—காடு. பணிப்பு—நடுக்கம். சிற்சாயை = சித் + சாயை. சித்—ஞானம். சருதி—வேதம்.

4. மதியும் பிறையும்

வசனம் :

சிரமபரிகாரம்—களைப்பு நீக்கம். சாட்டு—குற்றஞ் சாட்டுகை. சூல்—கரு. அநாயாசம்—சிரமமின்மை.

செய்யுள் :

'வெள்ளத்தடங்கா': சினைவானை—கருக்கொண்ட வானைமீன். சோனாடா—சோழநாட்டரசே. குறும்பர்—சிறற்றரசர்; கீழ்மக்களுமாம். அண்டர்—இடையர். கோபாலன்—கண்ணன். இங்கே கண்ணனை ஒத்த சோழன்.

'பங்கப்பழன': பங்கம்—சேறு. பழனம்—வயல். அமராபதி—சுவர்க்கம். கரும்பு இறை—கரும்பு வில்லோனாகிய மன்மதன். மெலிந்து + அப்பு + இறைக்கும். அப்பு—நீர், கண்ணீர். விழிவேல்—கண்ணாகியவேல்.

'வானப்பிறை': வாடைப்புலி—வாடைக் காற்று. கொடுமைபற்றிப் புலி எனப்பட்டது. மையல்—மயக்கம். தேன் + அப்பு + இறை—மன்மதன். அப்பு—அம்பு. தேன் உள்ள அம்பு—மலர்ப்பாணம். கண்மீன் அப்பு இறைக்கும். ஊன் அப்பு இறைச்சிக்கு உகந்தார். மேலிலர்—அணைந்திலர். உகந்தார்—மகிழ்ந்தார். மறைசை—மறைக்காடு; வேதாரணியம். இப்பாட்டு மறைசை அந்தாதியில் உள்ளது.

இரசனை :

வெள்ளத் தடங்காச் சினைவானையை, 'கவிஞர்கள்' என்ற பாடத்தில் வருகின்ற 'நாகிளங்கமுகில் தாவுகின்றவானை'யோடு ஒற்றுமை செய்து, மஞ்சளாவிய மாடத்தில், பலாக்கனி கீறுகின்ற சுருக்களினின்றும் வேற்றுமை காண்க.

i. உழவர்கள் ஒன்றை நினைந்து ஒன்று செய்கின்றார்கள். அது நன்றன்று. அவ்வாறே ஒன்றுசெய்யும்

போது மற்றொன்று நினைவதும் நன்றன்று. அதனாலே ஒரு பெரும் புலவர் ஒருமதி இழந்தார்.

ii. இரங்காதவரை உத்தமரென்றது இழிவுக் குறிப்பு. உத்தமராத லெங்ஙனம் என்றவாறு.

மதி பிறை வருஞ் செய்யுள்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு கற்பனை நடந்திருக்கிறது. இக் கற்பனையை நம்பி இன்னார் இன்னார் ஒரு காலத்தவர் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியிலிறங்குவது இலக்கியப் போக்குக்கு அடாது. ஈண்டுக் கூறியது இன்றோரென்ன சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்தும்.

5. இலங்கை 'வளம்'

சோமசுந்தரப் புலவர் பாடிய இனிய இலக்கியங்களுள் இலங்கை வளமும் ஒன்று. இங்கே இலங்கை வளம் என்றது, அந்நூலுக்கெழுதிய அணிந்துரையை.

முன் இலங்கை வளம் பாடிய 'கம்பரையும், சின்னத்தம்பிப் புலவரையும் முகஞ் செய்துகொண்டு, சோமசுந்தரப் புலவர் பாடிய இலங்கை வளத்தில் இனிமையான சில பாடல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றது இவ்வணிந்துரை.

வசனம் :

வசனிக்கின்ற—பேசுகின்ற. ஆஞ்சநேயன்—அநுமன். இதரவிதரம்—ஒன்றுக்கொன்றுவமமாவது. நல்லை—நல்லூர்.

செய்யுள் :

'மாகாரின்': கார்—மேகம். மாகாரின் மின் கொடி—கரிய மேகங்களிலுள்ள மின்னற் கொடிகள். காரம்—வீடு. மீகாரம்—மேல்வீடு, மேன்மாடம். அங்கை—அகங்கை, உள்ளங்கை.

'மஞ்சளாவி': மடவார்கணம்—பெண்கள் கூட்டம். அம்சரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை—அழகிய

தாமரைப் படுக்கையின்மீது. வன்ன அன்னம் என்க. மேதி—எருமை.

'சீரான எந்நாடும்': நாவலன் கண்டனப் பிரசங்கம் ஆம் என—நாவலரது கண்டனப் பிரசங்கம் இதுவாகும் என்று சொல்லத்தக்கதாக.

'மலைவளத்தை': மலர் அயன்—தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமன். படம் அரவு—படத்தினை உடைய ஆதிசேடன்.

'கலைப்பட்டினம்': கலப்பட்டினம்—மரக்கலங்கள் நிறைந்திருக்கும் பட்டினம். பெருமை தலைப்பட்டு இனம் வரைப்பட்டிடா—பெருமை மிகுந்து ஒப்பு வரையறுக்கப்படாத.

'சரிந்த': சாந்து—சந்தனம். வேய்—மூங்கில். இரிந்த—ஓடிய. இழிந்த—கீழிறங்கின.

'முன்னவன்': முன்னவன்—சிவபெருமான். தனு—வில்லாகிய மேரு. வாரணம்—யானை. இங்கே யானை முகர். முளரி—தாமரை.

'கோள்நிலை': கோள்—கிரகம். வாரி—வருவாய். மிடி—வறுமை. தாள் நிழல் அளித்து—அடியின் நிழலைக் கொடுத்து. பலவேறு பொருள் தந்து தாங்குபனை ஓங்கும்.

'முன்னம்': முன்னுதல்—எண்ணுதல். வேற்கோட்டம்—கந்தசுவாமி கோயில். இருவகைநோய்—உடல்நோய், ஆன்ம நோய்.

'மூன்று வயசிலே': மந்திர வாசகம்—தேவாரப் பதிகங்கள். முக்கோணமலை—திருக்கோணமலை.

'காதலனை': தீது பழி கேட்டவன்—குற்றஞ் செய்யாமலே, தீய பழி சுமத்தப்பட்டவன். அழுங்குதல்—வருந்துதல். நிறை பழித்த கற்பு உடையாள்—கற்றில்லாதவளென்று நீதியினமாகப் பழிக்கப்பட்ட கற்புடைப் பெண். காதும் அழுக்காறுடையான்—தன்னைக் கொல்லுகின்ற பொருமையுடையவன்.

‘ஆடிப்பிறப்பு’: மாந்துதும்—நிறையப் பருகு
வோம்.

இரசனை:

‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி’ என்ற
பாட்டிலே, ‘கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன
கண்ணே’ என்பது.

i. ‘பேரியவனை மாயவனைப் பேருலக் மேல்லாம்
விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணுந்
திருவடியுங் கையுங் கனிவாயுஞ் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே’
என்ற சிலப்பதிகாரப்பாட்டை ஞாபகஞ்செய்கின்றது.

‘பொருவில் கந்தா சுகந்தா’ என்று பாடி’ என்று
பாட இரசிகர்களுக்குச் சுகம் பேசும்; பக்தர்களுக்
குக் கண்ணீர் கொப்பளிக்கும்.

ii. ‘‘கலிங்கக் கூழட்ட சயங்கொண்டான் வேறு;
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழ் குடித்த சயங்கொண்டான்
வேறு. இருவர் சயங்கொண்டார்’’ என்பதை விரித்து
விமரிசனஞ் செய்க.

iii. ‘வண்ணனின் மொழி கேட்டு’ என்ற
கற்பனையும், ‘மாமரைகள் தாமரைகள் ஆயின’
வாறும் சுவை சுரப்பவை.

iv. கன்னியாயிலுள்ள ஏழு கிணறுகளுள், ‘கவி
பாடிப் பரிசு பெறான் மனம் போல’க் கொதிக்குங்
கிணறு முக்கியமானது போலும்.

v. இனிய பாடல்களைப் படித்து வாயூறும்
போது, வாயூறுபவர்கள் வாயிலும் பாட்டுறுவதுண்டு.

அப்படி ஊறியவைகள்தாம்,

‘இலங்கை வளம் கேளாத சேவியென்ன சேவியே’

‘ஆடிப் பிறப்போடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி யளித்த புலவர் பிரான்’

என்ற தொடக்கத்தை உடையவைகள்,

6. கவிஞன் என்றுங் கவிஞனே

வசனம்:

பரஸ்பரம் — ஒருவருக்கொருவர். பாசரம் —
பாட்டு. பாதாதிசேசம்—அடிதொடங்கி முடிவரை
யும். வியாக்கியானம் — விளக்கவுரை. சலனம்—
அசைவு, மாற்றம். மரகதமலை — பச்சைமலை.

செய்யுள்:

‘சுருக்கவிழ்ந்த’: சோழியா—சோணாட்டவனே.
உலர்ந்த—காய்ந்த. குடந்தை — கும்பகோணம்.
கோட்டான் — ஆந்தை.

‘பொருவரு’: வரை, விலங்கல்—மலை. ஆகம்—
மாற்பு. நோற்றனன்—தவஞ்செய்தான்.

‘பாவமோர்’: பரிவினில்—அன்புடன். மல்கும்
—அதிகரிக்கும். இன்னதோர் பெற்றியை நாடி—
இப்படிப்பட்ட தன்மையை அறிந்து. அங்கண்—அவ்
விடம்.

காஞ்சிமா நகரத்துள்ளார் ஒரு கோடி பாவஞ்
செய்தாலும் அஃது ஒரு பாவமாய்க் குறைந்துவிடும்.
ஒரு தருமஞ் செய்தால் அது கோடிக்கணக்கான
தருமங்களாய்ப் பெருகும். அத்தலத்தின் இத்தகைய
மகிமையைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் அறிந்து
தத்தம் பதவினை வெறுத்து அங்குவந்து தவஞ்
செய்துகொண்டிருக்கிறார்களென்றால் அக் காஞ்சி
நகரத்தின் பெருமையை யார்தான் விரித்துரைக்க
வல்லர்!

இரசனை:

i. அம்பிகாபதி கண்ட தலையலங்காரத்தை,
வில்கணியத்தில் வில்கணகவி கண்ட முக அலங்காரத்
தோடு ஒப்பிடுக.

ii. இரட்டையர் சேர்ந்து இராசசபையிற் பெற்
றெடுத்த குரங்குக்கும், காளமேகம் போசனசாலையில்
உதிர்ந்துப்போட்ட குரங்குக்கும் வேற்றுமை ஆராய்க.

iii. இப் பிரிவு கம்பரின் கவித்திறனைச் சாதாரண விஷயத்திலுங் காட்டுங் கற்பனை. இதற் சரித்திர சம்பவம் யாதுமில்லை.

‘கம்பரின் நோக்கும் நடையும் வேறு; கச்சியப் பரின் நோக்கும் நடையும் வேறு. முன்னையது காவியரசனைக் கேற்றது; பின்னையது புராண நடைக் கேற்றதாய்ப் பத்திகரப்பது.’ இக்கருத்தை ஆராய்க.

7. சுழநாட்டுப் புலவர்

வசனம் :

மலைய — திகைக்க. மேதைகள் — மேதாவிகள்; விசேஷ விவேக சத்தியுள்ளோர். உபநியாசகர் — பேச்சாளர். மதி நுட்பம் — புத்தி நுட்பம். (யமகம் என்பதன் விளக்கத்தைச் சொற்சித்திரத்திற் காண்க.)

செய்யுள் :

‘பொன்பூ’ : தாது இறைக்கும் — மகரந்தப் பொடியைப் பரப்பும். பிரபை — ஒளி. கனகம் — பொன்.

‘ஒண்டோதை’ : ஒண் தூதை — ஒள்ளிய கோடாங்கல். ஊரர் — தலைவர். மண் தூதை — மண்ணுலாகிய சிறு பாத்திரம். வயலில் நண்டு ஊதையால் வெயில் காய் மறைக்காடு. ஊதை — குளிக்காற்று. (வண்டு ஊது) ஐ ஒதி — ஐவகையாக முடிக்குங் கூந்தல். இங்கே கூந்தலையுடையளாகிய தேவி. தேவிக்குச் செம்பாதியை நல்கும் ஆதி — வேதாரணிய ஈசுவரன். வரை — மலை.

‘பூவென்ற’ : பூ — பூமி. இலங்கேசன் — இராவணன். மகிபதி — பிரபு. வாணி — சொல். மடம் — இளமை. ஏ — அம்பு. பார்வை — கண்.

இரசனை :

i. சுழநாட்டுப் புலவர்களின் இலக்கிய ரசனை பற்றி ஒரு புத்தகம் அத்தியாவசியம் வெளிவருதல்

வேண்டும். அன்றி, சென்ற நூற்றாண்டில் தாய் நாட்டுக்கே வழிகாட்டிகளாய்ப் பல துறைகளிலும் சுழநாட்டுப் புலவர்கள் உழைத்த உழைப்புக்களும் மற்றொரு புத்தகமாய் வெளிவருதல் வேண்டும்.

ii. நண்டுகள் ஊதைத் தாக்கத்துக்கு வரம்பு காணும் இடம் மறைக்காடு. மறைக்காட்டரசனோ திருமேனியிற் செம்பாதியைத் தேவிக்கு நல்கியவன். இப்படிப்பட்டவனுடைய மலையில் தலைவர் என்னை மறந்தாராயின் எத்துணையாச்சரியம்! சின்னஞ்சிறு பிராயத்திலே மண் சோறு கறி உண்டு மகிழ்ந்த ஒரு வரை இளைபிரியாத புருக்களே நீவிர் மறந்திருக்க மாட்டீர்களே! என்று தன் பிரிவுத் துயரை ஆற்று தற்கு வாயில் காணுகின்றாள் தலைவி! ஒருத்தி.

iii. திருவுடை மன்னரைத் திருமாலாகப் பாவிப்பதொரு மரபுபற்றிக் கரவையில் வேலமகிபதிமேல் ஸ்ரீராமனின் வீரப்பிரதாபம் ஏற்றப்பட்டது.

8. பருளை விநாயகர் பள்ளு

பருளை, யாழ்ப்பாணத்திலே சுழிபுரத்தை யடுத்த தொரு கிராமம். அங்கே விநாயகர் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்றார். கோயில் பழைமையானது. பிரபந்த வகையைச் சேர்ந்தது பள்ளு. இது உழத்திப் பாட்டெனவும் படும். இப் பள்ளுக்குப் பாட்டுடைத் தலைவர் விநாயகர். உழத்தி — மருத நிலப் பெண்; பள்ளி எனவும் படுவன். ஆண்பால் பள்ளன். அவன்குடும்பன் எனவும் படுவன். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர். ஒருத்தி மூத்தபள்ளி, மற்றையவள் இளையபள்ளி. இவர்கள் வயலில் வேலை செய்பவர்கள். நிலத்துக்குரியவரான பிரபு ஆண்டை எனப் படுவர். இளையபள்ளி காரணமாக மூத்தபள்ளிக்குக் குடும்பப்பால் அடிக்கடி ஊடல் நிகழும். அதனால் அவள் ஆண்டையிடம் முறையீடு செய்வாள். ஆண்டை குடும்பனுக்குத் தண்டனை செய்வார். தண்டனை ஊடலை உவகை செய்யும். இந்தமுகமாக விநாயகரைத் தலைவராகக்கொண்டு இயற்றப்பட்டது இந்தப் பள்ளு. பள்ளின் இலக்கணத்தையும் வருணனை அழகுகளையும் பருளை விநாயகர் பள்ளிற் காண்க.

இதனை இயற்றியவர் 'பொன்பூச்சொரியும்' பாடிய நல்லைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

வசனம்:

கசை—சவுக்கு. வைதல்—ஏசுதல்.

செய்யுள்:

'கருமயில்': கவி—குரங்கு. புல்வாய்—கலைமான். உழை—மான். சாரற் புறமுழை—மலைச்சாரலிலுள்ள வெளிக்குகை. கொடுகுதல்—நடுங்கி ஒடுங்குதல். தடதிகிரி—வளைவுள்ள மூங்கில். அகிலப் பலமரம்—பலவாகிய அகின் மரம். 'சோ' ஒலிக்குறிப்பு.

'சிந்தைமதி': சிந்தை மதிக்கெட்டான்—விநாயகர்; மனசுக்கும் புத்திக்கும் எட்டாதவர். எட்டாதவனது பண்ணை என்க. பண்ணை—வயல். ஆண்டவன்—ஆண்டை. இவன் கிளவித் தலைவன். வறிது—சிறிது என்னும் பொருட்டு. சரிதை—ஒழுகலாறு. முதலித்தல்—ஒப்பித்தல்; முறையீடு செய்தல்.

'பண்புநீதி': தூக்குணி—உரோசமில்லாதவன்; சோம்பேறி. எண்—முதிர்ந்த அனுபவசிந்தனை. விள்ளுதல்—சொல்லுதல்.

'கட்டுநீர்வயல்': கலகப்பள்ளி—ஆடம்பரகாரி.

'களவழி': மறி—ஆடு. உள்ள அகந்தை—மனச் செருக்கு. தொழு விலங்கு—தொழுவாகிய விலங்கு. தொழு—தொழுமரம். தொடுவிலங்கு பாடமாயின், தொடுதல்—இடுதல்.

'பட்டநெஞ்சில்': நெஞ்சிற்பட்ட என்க. என்கை—என்பது. கணக்கு ஆம்படி—கணக்குச் சரியாகும்படி. தாங்கிக்கொள்—பாதுகாத்துக்கொள். கால் + தனை = காற்றனை. தனை—விலங்கு. தட்டு காற்றனை வினைத்தொகை. தட்டல்—தனைத்தல், பிணித்தல்.

'ஒறுத்தாற்': மானம்—பெருமை. வெள்ளைக்குறள்—குறள் வெண்பா.

'சுத்தர்': அத்த—பிதாவே. திரித்தல்—சுழற்றுதல். முனம்—பாற்கடல் கடைந்த காலம்; முன்னிலையுமாம். கா—காத்தருள்.

இரசனை:

i. 'கொடுகுதல்', 'முதலித்தல்', 'தூக்குணி', 'நீயிட்ட கீற்றையுங் கடவேன்' முதலிய சொற்களுந் தொடர்களும், 'அடியாத மாடு படியாது' முதலிய பழமொழிகளும் பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் புலப்படுமாறு பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ii. நாடகங்களிற் கீழான பாத்திரங்களின் உரையாடல்களை அவர்களின் பாஷை நடையில் அமைப்பதுண்டு. பள்ளும் நாடகமேயாயினும், பாத்திரங்களின் குணநலங்கள் பெருகிச் சுவைசொட்டப் பாஷை நடையிற் பிறழ்வு சிறிதுமின்றிச் செந்தமிழ் நடையிற் நிகழ்வது சிந்திக்கற்பாலது; நாடகமெழுதுவார் நாட்டுப் பாடல்கள் தேடுவார் நாடத்தக்கது. இதுபற்றி ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை தோன்றலாம்.

iii. 'ஆற்று வெள்ளம் நானே வர' என்பது ஒரு பாட்டின் முற்பகுதி. பருளைப்பள்ளு, முக்கூடற்பள்ளு, குற்றலக் குறவஞ்சி என்கின்ற புலமை கனிந்த பிரபந்தங்களுடன் ஒப்பிட்டுச் சுவைக்கற்பாலது.

குற்றலக் குறவஞ்சியிற் கதாநாயகி,

'சன்னையாகச் சொன்னாய் குறி
சாதிப்பை யானால்—அவன்
தாருஞ் சொல்லிப் பேருஞ் சொல்லி
ஊருஞ் சொல்லடி' என்கின்றான்.

குறிசொன்ன குறத்தி,

'உன்னைப்போ லெனக் கவன்
அறிமுகமோ
ஊரும் பேருஞ் சொல்லுவதுங்
குறிமுகமோ' என்கின்றான்.

இந்த இருவரையும் பள்ளில் வரும் இருபள்ளிகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பாத்திரங்களின் சாமர்த்தியத்தை இனிக்க.

9. நாவலர் எழுந்தார்

வசனம்:

‘எடுத்துவா’ என்று நாவலர் அவர்களால் ஏவப் பட்டவர், நாவலர் அவர்களின் தமையனார் புத்திர ராகிய த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள். அவர்களே இந்தக் கதையைச் சொன்னவர்கள். அவர்கள் இருபத்தைந்து வயசு வரையும் நாவலர் அவர்களுட னிருந்து வளர்ந்தவர்கள். வியாசம்—சாட்டு.

இரசனை :

i. நாவலர் அவர்களோடு சிதம்பரத்திலே வாதஞ் செய்தபோது தமது தவறுதல்களுக்குக் கழு வாயாக நடராஜர் சந்நிதியிற் பொன்னாசி காய்ச்சித் தமது நாவிற் சுட்டவர் விசுவநாதபிள்ளை. இவரியற் றிய வீசகணிதம், ‘லீலாவதி’ என்கின்ற சம்ஸ்கிருத நூலிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இந் நூல் கணித அறிவுக்காகவன்றிச் செழுமையான வசன நடைக்காகவும் படிக்கவேண்டியது.

ii. செய்யுட் பகுதிகளின் கருத்தைக் கம்பன் செய்த வம்பு என்ற பாடத்தின் குறிப்பிற் காண்க. ‘எழுந்தார்’, ‘நடந்தார்’ என்ற பாடங்கள் இரா மனின் எழுச்சியோடும் அவன் நடையோடும் ஒப்புமை செய்யும் முகமாகப் பன்மை செய்யப்பட்டவை.

‘விலகுபிள்ளை’, ‘பொறுபிள்ளை’ என்ற வார்த்தை கள் நாவலர் அவர்கள் வழங்கும் வார்த்தைகள்.

‘அன்றுமுத லின்றளவு மாருமிந்தச் சிலையருகு சென்றுமிலர் போயோளித்தார் தேர்வேந்தர் திரிந்துமிலர் என்றுமினி மணமுமிலை யேன்றிருந்தே மிவனேற்றின் நன்னுமலர்க் குழற்சீதை நலம்பழுதா காதென்றான்.’

‘நினைந்துமுனி பகர்ந்தவேலா நெறியுன்னி யறிவனுந்தன் புனைந்தசடை முடிதுளக்கிப் போரேற்றின் முகம்பார்த்தான் வனைந்தனைய திருமேனி வள்ளலுமம் மாதவத்தோன் நினைந்தவேலா நினைந்தந்த நீள்சிலையை நோக்கினான்.’

எனக் கம்பரில் வருகின்ற சந்தர்ப்பம், இங்கே நாவலர் அவர்களை விசுவநாதபிள்ளை பார்க்க, நாவலர் அவர்கள் மேடையை நோக்கி நடந்த சந்தர்ப்பத் தோடு ஒப்பிட்டிரசிக்கற்பாலது.

‘அன்று முதல்’ என்றதில், ‘என்றான்’ என்றதும், ‘நினைந்து முனி’ என்பதில் ‘முனி’ என்றதும் சதா னந்த முனிவரை. இவர் ஜனகன் சபையில் ஜனக னுக்காக உரை நிகழ்த்தியவர்; கௌதமருக்கு அக லியை வயிற்றில் உதித்தவர். அறிவன்—விசுவாமித் திரர்.

iii. பிறிற்றேவின் நேர்மையினத்துக்குக் கொதித் தெழுந்த நாவலர் அவர்களின் குண இயல்பை, ‘ஒரு நாள் போசனவிதி எழுதும்போது இவர் சொல்ல அடியேன் எழுதி வந்தேன். அப்போது ‘பரிகா முத்திரையைச் செய்து’ என்று இவர் சொல்ல. அதனை அடியேன் எழுதிவிட்டுச் “சைவசமய நெறி யுரையிற் பரிகார முத்திரை என்று எழுதியிருக்கிற தாக ஞாபகம் இருக்கிறது” என்றேன். உடனே இவருக்கு உடம்பு முழுவதும் வெயர்த்துவிட்டது. எழும்பச் சத்தியற்றுப் போய்விட்டது. வேறொரு வரைக்கொண்டு சைவசமய நெறியுரையை எடுப்பித் துப் பார்க்க அதிற் பரிகா முத்திரை என்றுசரியாயிருந் தது. புத்தகங்கள் அச்சிடுவதிற் பிழை வருவதைக் குறித்து இவ்வளவு பயம் இவருக்கு இருந்தது; [நா. சரித்திரம் 72ஆம், 73ஆம் பக்கம்.]

என்ற பகுதியோடியைத்து நோக்குக. சரித்திரப் பகுதியில் ‘இவர்’ என்பது நாவலர் அவர்களை.

10. கம்பரிற் பாலர் கல்வி

வசனம் :

முனிசிரேட்டர்—சிறந்த முனிவர். என் பின்ன வன்—என்தம்பி; பரதன்.

செய்யுள் :

‘வீரனும்’ : வெறிபொழில்—வாசனைபொருந்திய சோலை. சோர்பொழுது—மாலை. துறுகுவர்—அடைவர். எதிர்வார்—தலைப்படுவார். பொருவுவர்—ஒப்பர்.

‘எதிர்வரும்’ : ‘இடரிலை’, ‘இனிது’ என்பன இசை வேறுபட்டால் வினாவாய் நின்றன.

‘அஃதைய’ : ஐய அஃது—ஐய, நீ நினைத்தபடியே யாம். நினைத்தபடி என்றது இடரிலை, இனியது, வலியர் என்று அவன் கருதியதை. இஃது—இவ்வாறு கேட்கும் உடைமை. ஒரு பொருள் அல—ஒரு காரியம் அன்று. மலரோன் உரு பகல் அளவு—பிரமனது ஆயுள்வரையும்.

‘ஏழையர்’ : ஏழையர்—பெண்கள். கேழ்கிளர்—உவமை கூறும்படி கிளர்கின்ற. மதுகை—வலி. தாழ் குவர்—வணங்குவர். இனையார்—இக்குமரர்.

இரசனை :

i. ‘அண்ணல்முனி வற்கதுக ருத்தேனினு மாவி யுண்ணென வடிக்கணை தோடுக்கில னுயிர்க்கே துண்ணெனும் வினைத்தோழில் தோடங்கியுள னேனும் பெண்ணென மனத்திடை பேருந்தகை நினைந்தான்.’

‘ஈறி னல்லறம் பார்த்திசைத் தேனீவட் சீறி நின்றிது செப்புகின் ரேனலேன் ஆறி நின்ற தறனன் றரக்கியைக் கோறி யென்றேதி ரந்தணன் கூறினான்.’

அறனன்று என்பது, அறன் + நன்று எனவும் அறன் + அன்று எனவும் பிரிக்கப்படும். ஈண்டு இரண்டும் பொருந்துமாறு சிந்திக்க.

ii. ஞானவான்களிடம் ஞானசாத்திரங்களை எத்துணை உயர்ந்தவர்களுங் கற்கலாம். லௌகிக சாத்திரங்களை உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்களிடங் கற்க விதியில்லை, கற்றால், தாழ்ந்தவர்களின் கீழ்க்குணங்கள்

கற்போனைப் பாதிக்கும். இராமன் வில்வித்தை முதலிய லௌகிகக் கல்வியையும் உயர்ந்த முனி சிரேட்டரிடமே கற்றான். அதனால் அவன் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தருமத்திற்றவறியதில்லை.

‘புரமேலா மேரிசெய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா வரமேலா முருவியேன் வசையிலா வலிமைசால் உரமேலா முருவியேன் உயிரேலா நுகருநின் சரமலாற் பிறிதுவே றுளதரோ தருமமே.’

இராமனே உன்பாணத்துக்கு வேறுகத் தருமம் என்றும் ஒன்றுண்டோ என்கின்றான் வாலி.

[இதன் விரிவைக் ‘கம்பர் கண்ட வாலி’ என்ற கட்டுரையிற் காண்க.]

11. கம்பன் செய்த வம்பு

வசனம் :

அத்தியாத்ம ராமாயணம் — இராமனின் ஆத்மீகத்தைக் கூறுவது. இதனை வியாசர் செய்தா ரெனக் கொள்வதுமுண்டு. துளசி—துளசிதாசர் ; இந்தி மொழியில் இராமாயணஞ் செய்தவர். அநாயாசமாக—எளிதாக. அபார கற்பஞ்சத்தி—எல்லையற்ற கற்பனைத்திறன். சேதித்தல்—வெட்டியழித்தல்.

செய்யுள் :

‘தேவபாடை’ : பண்பு—விதம். படி — படி எடுத்தது. உணர்த்திய பண்பு உரையின்படி என்பதாம்.

‘வாங்கரும்’ : பாதம்—பாட்டின் அடி. வகுத்து அவான்மீகி எனப் பிரிக்க. தீம்—இனிமை. நறவம்—மது. மூங்கை—ஊமை.

‘நொய்தில்’ : வைதவைவு—சபித்த சாபமொழி போன்ற பாணம். மராமரம் ஏழ்—ஏழு மராமரங்களும். துளைஎய்த—துளை படத்தக்கதாக. எய்தவற்கு—எய்தவனாகிய இராமனுக்கு. எய்திய—சம்பவித்த. மாகதை செய்த—சிறந்த கதையை இயற்

றிய. செய்தவன்—செய்த தவத்தினையுடைய வான் மீகி முனிவருடைய. சொல் நின்ற தேயத்து—சொற்கள் நிலைபெற்ற இந்த நாட்டிலே. நொய்தில் நொய்ய சொல்—எளிதிலும் எளிய சொற்களினால். நூற்கலுற்றேன்—நூலியற்றத் தொடங்கினேன். எனை—என்னை! (என் அறிவு இருந்தபடி என்னை).

‘எந்தையே’: எந்தை—என் தந்தை. என்னின்—என்னிலும் பார்க்க. நும்பணி—உமது ஏவல்.

‘பொழிந்த’: பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி—சொரிந்த நெய்யாகுதி வீழ்ந்த வாயிடத்து நின்றது. பொங்கி—மேன்மேற் கிளர்ந்து.

‘மாகமடங்கலும்’: மாகம்—பெருமை. மடங்கல்—சிங்கம். மால்விடை—பெரிய இடபம். பொன் நாகம்—பொன்மலையாகிய மேரு. நாகம்—யானை. நாண் - நாண்மடையுமாறு.

‘தேடரும்’: பொற்கூடக வால்வளை—பொன்னுலாகிய சூடகமென்னும் கையணியும் வெண்ணிறச் சங்குவளையலு முடையவன். ஏடு அவிழ் மாலை—இதழ் விரிகின்ற மாலை.

‘தடுத்து’: காலில் மடுத்தது—(விற்காலைக்) காலின் மாட்டினது. நாண் நுதி வைத்தது—நாணை வில்லின் நுதியில் ஏற்றியது. கடுப்பு—வேகம். இற்றது—முறிந்த ஒலி.

‘கழுந்தர்’: கழுந்து—படைக்கலத்துக் கைபிடியிற்றேய்ந்த இடம். கழுந்தர்—கழுந்துபோ லறிவு தேய்ந்தோர். கழுந்தரும் வணங்குங் கழலென்க. ஆயுந—ஆராய்கின்ற. வாளி—அம்பு. சிலை—வில். ராகவன்—இரககுலத்தவனை இராமன்.

இரசனை:

i. உரை எழுதல், நயம்படப் பாடல்களுக்கு விரிவுரை சொல்லுதல், இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்டக் கதை சொல்லுதல் ஆகிய இவைகளுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர்கள் உரை

யாகிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள். அவர்களுடைய அரும்பெற்ற புதல்வர்தாம் மகாலிங்கசிவம்.

ii. ‘உரையின்படி’ என்பது ஓர் அட்சரத்தைத் தானுங் கூட்டவும் இல்லை; குறைக்கவும் இல்லை என்ற வாறு.

iii. வன்மீகத்தால் முடுண்டமையால் வான்மீகி எனப்பட்டார். வன்மீகம்—புற்று. தவ விசேடம் புலப்பட்டவாறு. முதன் முதல் நான்கடிச் சுலோகம் இயற்றியவர் வான்மீகி என்பர். அதனால் அவர் ஆதிகவி எனப்படுவர். வான்மீகம் ஆதிகாவியம் எனப்படும்.

iv. நொய்யசொல்—உள்ளீடற்ற சொல். வைவு—சாப வார்த்தை. இங்கே அதுபோன்ற பாணம் என்க. தவறாமை பொதுத்தன்மை. ‘வைவன முறிவார்சொல் அனைய வாளிகள்’ (அதிகாயன் 116) என வருவது நோக்க. மராமரமேழையுந் துளை செய்த கதை வாலி வதத்திலுள்ளது.

வான்மீகி தமசை யாற்றங்கரையிலே அன்றிற் பறவை ஒன்றனைக் கொன்ற வேடனை நோக்கிக் கூறிய வாக்கியமே ஒரு சுலோகமாய்ப் பின் ஆராய்வுழி இராம சரிதமா யடைந்தமைபற்றி ‘எய்திய மாக்கதை’ என்றார்.

v. ‘என், பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்றதன்றோ’.

என்பது பிரசித்திபெற்ற ஒரு சமண காவியத்தின் உயிர் நிலையையே அசைத்துவிட்டது. நிமித்திக நெருவன் இளங்கோவின்பால் இராச லக்கணம் அமைந்திருக்கிறதென்றான். அதுகேட்டுச் சீறியெழுந்தான் தமையன் செங்குட்டுவன். இது சிலப்பதிகார சகோதரத்துவம். இது, ஸ்ரீராம சகோதரத்துவத்தைக் கம்பன் காட்டியதன் பின் உயிர்வாழ்வ தெப்படி? இதனாற் சிலப்பதிகார அபிமானிகள் நிமித்திகனைச் சீறியவன் இளங்கோ என்று மாற்றியமைக்கும் நிலை

நேர்ந்துவிட்டது. இம்மாற்றம் நூலுக்கும் அடியார்க்குநல்லாருரைக்கும் மாறு. ஆராய்க.

vi. 'ஒப்பதே முன்பு பின்பு' என்பது முன் இப்படி அவன் முகம் மலர்ந்ததுமில்லை; இனி மலரப் போவதுமில்லை என்றபடி. 'அப்பொழுது' என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டி உரைக்க.

vii. ஸ்ரீராமனின் வீர தீரங்களை விசுவாமித்திரர் செப்பியதன் மேலும், ஜனகனாதியர் ஸ்ரீராமன் வில்லை வளைக்க வல்லனோ என ஐயுற்றது கண்டு, அப்படியுமா என்பார்போற் "புனைந்த சடைமுடி துளக்கி" இராமனைப் பார்த்தார் என்க. அவ்வாறு பார்க்கும்போது, அப்பார்வையின் கருத்துணர்ந்த இராமன் 'போரேறு' ஆகிக் காட்சியளித்தான்.

viii. இராமன் எழுந்தான், நடக்கின்றான், மடங்கலாதியன நாணுகின்றன. பொதுத்தன்மை விரித்து நாணுங் காரணங் காண்க.

ix. இமையாமலிருந்தவர், கண்டார்-கேட்டார். இடை நிகழ்ச்சிகளை நோக்காராயினார். கடுப்பு இருந்த வாறு.

x. பணியாதவர். கதிர்மணி முடிமீது வாளிகள் தொடுப்பவன் இராமன். அவனுக்கு அபிநவகவி செய்தோன் கம்பன். கவிச்சக்கரவர்த்தியாதலின் நாதன் எனப்பட்டான். இரவில் வடமொழிவல்ல வேதியருடன் வான்மீகத்தை ஆராய்ந்தான். வழங்கும் வான்மீகத்தில் வான்மீகியின் கருத்துக்களும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தான்போலும். ஒருநாட் கம்பராமாயணப் பிரசங்கமொன்றைத் தலைமறைவாக நின்று கேட்ட கம்பர், தமது பாடலும் இடையிடையே வருகிறதென்று கூறினார் என்ற கதையும் ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கது. ஏட்டுக் காலத்திலே நூலாசிரியரை விலகி நூல் வளர்ந்ததற்குக் கதைகள் உண்டு.

கதைச் சக்கரவர்த்தியான ரோல்ஸ்ற்றேய், 'பைபிளிற் சில வசனங்களைக் கிறிஸ்து அப்படிச் சொல்லி

யிருக்கமாட்டார்; தாம் நினைக்கிறபடிதான் சொல்லியிருப்பார்' என்றாராம். கீழறுபாஷையில் பைபிளின் மூல நூலைப் பார்த்தபோது ரோல்ஸ்ற்றேய் கற்பனை செய்தபடி இருந்ததாம் கிறிஸ்துவின் போதனை. இவ்வாற்றாற் கம்பரின் கற்பனைதான் வான்மீகியின் கருத்தாகலாம் என்க. இது சிந்திக்கற்பாலது.

12. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை

வசனம் :

கலியாணம்—நன்மையோடு கூடியது. பிரவாகித்தல்—பெருகுதல். பாண்டித்துரைத் தேவர் பொன்னுச்சாமித் தேவரின் புதல்வர். மந்தரம்—பாற்கடலைக் கடைதற்கு மத்தாக உபயோகிக்கப்பட்டது. மதுகரம்—வண்டு. சிந்தாமணி சிற்றின்பச் சுவை மிக்கது. இங்கே ஈழமண்டல சதகம் என்றது சந்திரமௌலீசர் சதகம் என்னும் ஈழமண்டல சதகத்தை. இது ஈழமண்டல விசேடங்களை எடுத்துக் கூறுவது.

செய்யுள் :

'பூசனை': தேவி, முன் தக்கனுக்கும் பின் இமயமலை அரசனுக்கும் புத்திரியாயிருந்தவர். தக்கன் தேவியைச் சுவாமிக்குக் கொடுக்கும்போது சுவாமியை மருகன்றானே என்றெண்ணி அகங்கரித்துத் தண்டனை அடைந்தவன்.

புவனம் ஈன்றாள்—தேவி. பாசம்—பந்தம். பரஞ்சுடர்—கடவுள். முறை—வேதம். மனு—மந்திரம். உதகம்—நீர். வாச நல்லுதகமுய்த்தல்—தாரை வார்த்தல். மணமகளைக் கொடுக்கும்போது செய்வதொரு கிரியை.

'பொன்னம்பலம்': புட்கலாவர்த்தம்—எழுவகை மேகங்களிற் பொன்மழை பொழியும் மேகம். நியாய+உததி = நியாயோததி. உததி—சமுத்திரம். சூதனெலி மாலை—புராணம். வியாசரின் மாணவர்

குதர், புராணம் வல்லவர். பய+உததி=பயோததி. பயம்—பால். ஆர்கலி, பரவை—சமுத்திரம். தொடு கடல்—தோண்டப்பட்ட கடல். சகரர் தோண்டிய மையாற் சாகரமாயிற்றென்பது இராமாயணக் கதை. துய்த்தல்—சுவைத்துப் பருகுதல். பொன்னம்பல மாகிய புட்கலாவர்த்தம் கடல்களைப் பருகி மின்னி இடித்து யாழ்ப்பாண கிரியிலே நல்லை முடியிலே படிந்து செந்தமிழ் மழை பொழிந்திட்டது. வித்தி யார்த்திப் பயிர்—மாணவர்களாகிய நெற்பயிர். சந்திரபுரம் என்பது மட்டுவில் என்கின்ற ஊருக்குப் புராதனமான மற்றொரு பெயர். சாந்தநாயகி சந்திர மௌலீசர் அங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் அம்மை அப்பர் திருநாமம். சமேதர்—கூடியிருப்பவர். ஐந்தொழில்—படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அறுக்கிரகித்தல்.

இரசனை :

i. சில சமயங்களிலே அர்த்தராத்திரி நேரத்திலே பொன்னம்பலபிள்ளை எழுந்து தம் மாணவர்களுள் யாரேனுமொருவரின் வீட்டுக்குப்போய் அம் மாணவரை எழுப்பி, இன்ன பாட்டிலே இப்பகுதிக்கு இவ்வாறு உரைநயம் சொல்லவேண்டு மென்பாராம். அவ்வாறு சொன்னதன் பிறகுதான் அவருக்கு நித்திரை வரும்போலும்.

ii. அவரிடம் பாடங் கேட்பதற்குக் காலஇட நியதியில்லை. வழியிலும் நடக்கும்போதும் கிடக்கும் போதும் அவர் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பார்.

iii. உணவு பொன்னம்பலபிள்ளையைத் தேடித் திரிவதன்றிப் பொன்னம்பலபிள்ளை உணவைப் பொருள் செய்து தேடிச் செல்வதின்கலை. அவருடைய அருமைத் தாயார் ஒருவனிடம் உணவைக் கொடுத்தனுப்புவார். அவன் உணவுடன் பொன்னம்பலபிள்ளையைத் தேடியலைவன். எங்கேயாவது தெருமடக்

குக்களிற் சந்தித்தால் நின்ற நிலையிற் பொன்னம்பலபிள்ளை அதனை உண்டுவிட்டுத் தாம் விரும்பிய இடத்துக்குச் செல்வதுமுண்டு.

iv. கம்பராமாயணத்துக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை உரைநயம் சொல்லும்போது சிலர் எழுதுவார்கள். எழுதியதை, மற்றொரு சமயம் அவருக்குக் காட்டினால், அவ்வுரை தம்முரையேயாயினும், அவர் அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமல் மற்றொரு பிரகாரம் உரைநயம் விரிப்பார். காவிய உரைநயம் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு கிளர்ந்துகொண்டிருக்கும். முன் சொன்னதொரு உரைநயத்தை மீண்டும் அப்படியே ஒப்பிக்கும் வழக்கம் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கில்லை. முன் அப்படிச் சொன்னதுண்டே என்று சொல்லிப் பொன்னம்பலபிள்ளையின் சீற்றத்துக்காளான மாணவருமுண்டு. இச்சீற்றம் காவியரசனைச் சீற்றம். இது இரசனை மாற்ற ஏற்றம். 'அறிதோற்றியாமை கண்டற்று' எனப் பாராட்டற்பாலது இது.

v. பெரியபுராணம் கந்தபுராணம் பாரதம் கம்பராமாயணம் முதலியவைகளுக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை கூறிய உரைக்குறிப்புக்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாய் அவருடைய மாணவ பரம்பரையிலிருந்து வருகின்றன. அவை தாய் நாட்டிலும் பரவியிருக்கின்றன. எனக்குக் கிடைத்ததொரு கம்பராமாயணக்குறிப்பை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தரும் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களுங் கேட்டுக்கொண்ட படி கம்பராமாயணப் பரிசோதனத்துக்கு உபகாரமாக மேற்படி பல்கலைக்கழகத்துக்கு அண்மையிற் கொடுத்துவிட்டேன். அக்குறிப்பின் முகப்பிற் பொறிக்கவேண்டு மென்று நான் கருதும் வசனம் இது :-

“ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மருகரும் மாணாக்கருமாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் கம்பராமாயண ரசனையை,

எழுத்தில் எழுதி எடுக்க எடுத்த

உழப்புக்களுள்

கடையாயதொரு நெய்யரி இது;

சிரோமணியின் கவிச்சுவை ஒழுகும்

இனித்த வாய்க்கு

அவிச்சுவை செய்யும் பாக்கியம் படைத்த

பரிசாரகருள் ஒருவர்

தமக்கியன்றவாறு முகந்த குறிப்பு இது.”

இக்குறிப்பு அரை நூற்றாண்டு காலமாக என்னிடமிருந்தும் இதனை வெளியிடாமல் வைத்திருந்த காரணமும் மேற்படி குறிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவிரந்து ஊகிக்கத் தக்கது.

vi. பொன்னம்பலபிள்ளையின் இலக்கிய குண விசேஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்பினால், ‘பொன்னம்பலபிள்ளை வாங்கிய கடனைக் கொடுத்ததுமில்லை; அதனாற் கடன் கொடுத்தோர் கோபித்ததுமில்லை; தம்மிடம் ஒன்று கேட்டு வந்தவர்களுக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை அதனை மறுத்ததுமில்லை’ என்று சொல்லலாம்.

இங்கே ஒன்று என்பது பொன் முதலிய பொருளுமாம்; காவியப் பொருளுமாம்.

vii. பொன்னம்பலபிள்ளை ஒரு கலாவிநோதர். கலைஞர்கள் அவர் முன்னிலையில் தம் திறமைகளைக் காட்டி அவரிடம் பரிசில்களையும் பட்டங்களையும் பெறுவதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதினார்கள்.

13. சொற்சித்திரம்

வசனம் :

கதித்த—அதிகரித்த. சாமர்த்தியம்—திறமை.

செய்யுள் :

வடு—மாவடு. மாம்பிஞ்சுப் பிளவு கண்ணுக்கு உவமானமாகக் கூறப்படுவது.

இரசனை:

i. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை டாக்டர் சாமிநாதையரின் ஆசிரியர்; நாவலருக்கு ஏழு வயசு மூத்தவர். 1860 சித்திரையிலேதான் பிள்ளை அவர்கள்மீது திருவாவடுதுறை கண்ணோட்டஞ் செய்தது. இதற்குப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னமே நாவலருக்கு நாவலர்ப் பட்டத்தை ஆதீனம் வழங்கி உபசரித்தது. 1860 சித்திரையில் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆதீனத்தில் தொடங்கிய வகுப்பில் முதன் முதற் சேர்ந்த மாணவர்கள் வன்னொண்டர் முதலிய மூவருமேயாவர். இந்த மூவரும் 1864ல் நாவலரிடஞ் சென்று படித்தார்கள். அவ்வாண்டிலேதான் நாவலர் சிதம்பரத்திலே வித்தியாசாலை தாபித்தவர். 1860 ஐப்பசியில் நாவலர் பதித்த திருக்குறளும் திருக்கோவையும் மீ. சு. பிள்ளை அவர்களின் சிறப்புப் பாயிரத்தோடு கூடியவை.

ii. சிவசம்புப்புலவர் ஒருமுறை காகிதத்திற்கடிதமெழுத நேர்ந்தது. மேலுறையில் ஒரு இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவை எழுதினார். மேலுறையிற் பாட்டெழுதும் வழக்கம் இல்லை என்றபோது இதனை விளங்கமாட்டாத தபாற்காரனும் உண்டா? என்று ஆச்சரியப்பட்டவர் சிவசம்புப்புலவர். இவருடைய பாடுந்திறமை நாவலர் முதலியவர்களாற் பாராட்டப்பட்டது. நாவலர்மேல் இவர் பாடிய ‘ஆரூரில்லை’ என்ற பாட்டை வியந்து சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பாடியிருக்கின்றார். பாஸ்கர சேதுபதியின் மீது பரிசிலின் பொருட்டுச் சிவசம்புப்புலவர் பாடிய கல்லாடசாரக் கலித்துறை என்னும் பிரபந்தஞ் சிறந்தது. அது அகப்பொருட்டுறை தழுவியது.

“பாற்கரன் மால்வரைப் பைந்தோடிக்கு முகம்
அப்போ தலர்ந்த கடிக்கமலம்.”

என்று வருணிக்கின்றார். இது ‘அப்பொழுதவர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா’ என்று கம்பர் வருணிக்கின்ற ஸ்ரீராமனின் திருமுகத்தை முன்னிலை செய்கின்றது.

14. இருவர் கவிராயர்

வசனம் :

சங்கமம் — சந்திப்பு.

செய்யுள் :

‘அன்னநடை’ : பிடி—பெண்யானை. வன்னநடை—
அழகிய நடை.

‘நீடிய’ : மன்ன — மன்னனே. புவி — பூமி.
கூழ் — நெற்பயிர். இன்பவாரி — இன்பக்கடல்.

‘முடிவிலாதுறை’ : மன்னுதல்—(புகழ்ந்து)பேசுதல்.

‘திருவாரும்’ : அம்மானை — அம்மனை. மகளிர்
எறிந்து விளையாடும் விளையாட்டு. அம்மனை விளையாட்டுப் பொருள். அதனை விளித்துச் சொல்லுவதாகப் பாடுவது மரபு.

இரசனை :

i. “நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன” என்று தாமோதரம்பிள்ளையை விளித்துப் பாடிய வேதநாயகம்பிள்ளை தலைசிறந்த தமிழ்ப் புலமையாளர். அவர் புலமையை நுகர்தற்கு அவரியற்றிய நூல்களுள் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் ஒன்றே போதுமானது. நகைச்சுவைப் பொக்கிஷம் என்று அதற்குப் பெயரிடலாம். இலக்கியச்சுவை யென்ற லென்ன என்று வினவுவார்க்கு அப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கையிற் கொடுக்கலாம்.

ii. சுன்னகம், தாவடி, கொக்குவில், கொடிகாமம், ஆணைக்கோட்டை, கட்டுடை, உடுவில், பன்னாலை, மல்லாகம், பலாலை, இளவாலை என்பன யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஊர்கள். பெரும்பாலான ஊர் கவிராயரின் ஊரை அடுத்துள்ளவை.

இப் பெயர்கள் கருதிய பொருளை மறைத்து மற்றொன்று தோன்ற நின்றன. இதனை நாமாந்தரிதை யென்னும் பிரகேசிகை என்பர். நாமாந்தரிதையாவது

கருதிய பொருளை வேறு நாமங்களிலே மறைத்துக் கூறும் பாட்டு. இதுபோன்ற இனித்த பாட்டுக்களை முத்துக்குமாரகவிராயர் பிரபந்தத் திரட்டிற் காண்க.

‘மருக்கட்டு மாலை முடிமன்னர் கட்டளை வந்தபடி
தெருக்கட்டட் டாங்கன் மலைப்பாரை ஒப்பனை செய்தடித்து
நருக்கட்டு மாமறுத் தாற்குற்ற மாக்கினை நம்பிக்கையென்
றிருக்கட்டு மாமிதற் கேன்செய்கு வேன்சுன்னை யேரம்
பனை.’”

இது கற்றோரும் மற்றோரும் ஒருங்கு சுவைப்பதொரு பாட்டு. இது தெருவின் பக்கத்திலே காணியைத்திருப்பவர் தத்தங் காணியைச் சேர்ந்த தெரு ஓரத்தைக் கற்களாற் கட்டிவிடவேண்டு மென்று அப்பொழுதைய ஒல்லாந்த அரசினர் கட்டளையிட்ட போது முத்துக்குமாரகவிராயர் தங் குலதெய்வத்துக்கு முறையீடு செய்த பாட்டு.

ii. ‘திருவாரும் நல்லைநகர்’ என்ற பாட்டு நல்லைக்குறவஞ்சியி லுள்ளது. குறவஞ்சி அச்சில் வரவில்லைப்போலும்.

15. கவிஞர்கள்

வசனம் :

விமரிசனம் — ஒன்றிலுள்ள குணத்தையுங் குற்றத்தையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து காட்டுதல். விமரிசகர்—விமரிசனஞ் செய்பவர். நவீன—புதிய. அமிர்தசஞ்சிவி — சாவாரையும் பிழைக்க வைக்கும் அருமருந்து. பாணி — கை. ஆயுதபாணி — கைகளில் ஆயுதமேந்தியவன். நிராயுதபாணி—வெறுங்கையன். அபேதம் — பேதமின்மை.

செய்யுள் :

‘ஐயத்தின்’ : தெளிந்தார்க்கு — மெய்யுணர்ந்தவர்க்கு. வானம் — வீட்டுலகம். நணியதுடைத்து — நணித்தாதலுடைத்து, அண்மையது.

‘பேராண்மை’: தறுகண்—மறம். ஒன்று உற்றக் கால்—(பகைவனுக்கு) ஓர் இடையூறு நேர்ந்தால். ஊராண்மை—உபகாரியாத் தன்மை. அதன் எஃகு—அப்பேராண்மைக்குக் கூர் ஆகும்.

‘ஆனையா’: ஆள் ஆ உனக்கு அமைந்தன—துணையாக உனக்கு அமைந்த சேனைகள். ஐ சாரியை. மாருதம் அறைந்த பூனை ஆயின—காற்றினால் மோதப்பட்ட பூனைப்பூப்போலாயின. நல்கின்—(உயிரையும் உயிரைக் காக்குஞ் சந்தர்ப்பத்தையும்) கொடுத்தான். வாளை—வாளைமீன். நாகு இளமை ஒரு பொருட் சொற்கள்.

‘மஞ்சள்’: கஞ்சமகள்—தாமரை மலராகிய பெண்.

இரசனை:

i. பேராண்மை என்ற குறளில் வரும் ஊராண்மை தமிழ்ச்சி எனப்படும். தமிழ்ச்சி—தழுவுதல். இதனை, ‘அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வாளோச்சாக் கழிதறுகண்மை’ என்கின்றது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. புறக்கொடை—முதுகு காட்டல்.

‘விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப் பின் ஓட்டன்றோ வன்கணவர்க்கு’ என்ற குறள் ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது. ஓட்டு—புறக்கொடை.

ii. யுத்தமுனையில் இராமனை வள்ளல் என்றதும் அவன் நாட்டுவளம் பேசியதும் அவன் செயலோடியைத்து நோக்கற்பாலன.

iii. வள்ளுவர் கண்ட ஊராண்மை உறுதி பயப்பதோர் உரிப்பொருள். அதனைப் பயக்கும் முதற்பொருள் காலமும் இடமும் என இருவகைப்படும். சிறப்பானதொரு நிலத்தில் ஏற்ற காலத்திலே அவ்வுரிப் பொருள் நாயனாரின் உள்ளத்தில் உதித்ததாகலாம். அவ்வுரிப்பொருளி லீடுபட்ட கம்பர், அவ்வுரிப்

பொருளுக்கேற்ற மற்றொரு நிலமுங் காலமுங் கண்டு, அவ்வுரிப் பொருளை உருப்படுத்தற்குப் பொருத்தமான கருப்பொருள்களின் மூலம் அவ்வுரிப்பொருளை உலகம் அநுபவிக்கச் செய்திருக்கிறார். கம்பர் கண்ட நிலம் யுத்தகளம்; காலம் முதல்நாள். ஏற்ற கருப்பொருள் இராம இராவண பாத்திரங்கள். இப்படிச் சந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீராமன் இவ்வாறு ஊராண்மை செய்வான் என்றவாறு.

iv. ‘மஞ்சட் குளித்து’ என்பதில் வரும் இரு மலர்கள், முறையே பரத்தையாயும் இல்லக்கிழத்தியாயும் அவர்களியல்பைக் காட்டுமாறு காண்க.

v. ‘வண்ணனின் மொழிகேட்டு’ என்பதாற் சாதாரண மாணவர்களின் சொற்கேட்டலாகா தென்பதும், ‘குரங்கு நெருங்கிடும்’ என்பதாற் பெண்மைக்குப் பேயுமிரங்குமென்பதும் புலப்பட்டவாறு.

vi. கவிதை வெறியர்கள் நாடுகடத்தற்பாலர் என்பதன் உண்மையை உதாரணந்தேடி ஆராய்ந்து தெளிக.

16. கவிஞர் மஹாலிங்கசிவம்

வசனம்:

சஷ்டியப்த பூர்த்திவிழா—அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா. விருத்தம்—முன்னையது பாவின்ங்களில் ஒன்று. பின்னையது வரலாறு. வழி அழகு செய்யும் போது—ஒரு வழியைப் புனைந்துரை செய்யும்போது. அஃது புனைந்துரைக்கும் வழியுமாம்; புனைந்துரையுமாம். நீண்ட வழியும்—நீண்டவிடத்தும். வழிக்கட செல்வார்க்கும் புனைந்துரையிற் பயில்வார்க்கும் சோர்வு பிறவாதென்றவாறு.

அளபெடை குறிப்பால் நீண்ட தென்னும் பொருட்டு.

இனிக் காளிதாசன் வழி என்பதற்குக் காளிதாசனது கவித்துவநெறி எனப் பொருள்கொண்டு, அது ஒன்றை அழகு செய்யும்போது எனினுமாம்.

செய்யுள் :

‘மங்கையிவள்’ : மங்கை என்றது சகுந்தலையை. பொங்குமணல்—உஷ்ணத்தால் விரிந்து பொங்கும் மணல். பொலந்தாது—பொன்மயமான மகரந்தம். மந்தமாருதம்—இளந்தென்றல். வீச—வீசுக. அநு கூலமாக வீசுக என்றவாறு. அறுதொடர்க்கணுகரம்—வன்றொடர் முதலிய அறுவகைக் குற்றுகரம்.

இரசனை :

i. மஹாலிங்க சிவம் சும்மா இருப்பார். உள்ளக் கிளர்ச்சி உண்டாகுஞ் சந்தர்ப்பத்திற் கவிதை மழை பொழிந்து விடுவார். அவ்வாறே கவிதை நயம் உபநியாசம் என்பவைகளும் நடக்கும். அவர் ஒரு சபையில் ஒருவர் செய்யுளு் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாராயின் அச் சமயத்தில் ஒரு குறிப்புரை நிகழ்த்தவும் உடன்படுவாரானால், அவர் குறிப்புரையே தலை சிறந்ததாய்ச் சபையை வசிகரிப்பதாயிருக்கும்.

ii. “ரம்யாந்தரஹ் கமலினி ஹரிதைஹி ஸரோபிச் சாயா த்ருமைர் நியமிதார்க்க மயூக தாபஹ பூயாத் குசேசய ரஜோமிருது ரேணு ரஸ்யாஹா சாந்தாநு கூல பவந்ச்ச சிவச்ச பந்தாஹா.”

இது சாகுந்தலத்தில் அசரீரிவாக்காய் வருஞ் சுலோகம். ஈண்டு ஆசிரமத் தந்தையாகிய கண்ணுவர் மேல் வைத்துச் சொல்லப்பட்டது. அது காவிய ரசனைக் கியையுமாறு காண்க.

“தாமரையின் பச்சைகளுடைய குளங்களால் இரம்மியமான நடுப்பாகத்தையுடையதும், நிழல் மரங்களால் அடக்கப்பட்ட சூரியனுடைய கிரண வெப்பத்தை யுடையதும், தாமரையின் தாதுக்களால் மிருதுவான புழுதியை யுடையதுமாகிய சகுந்தலை செல்லும் வழி, சாந்தமாயும் அநுகூலமாயும் உள்ள காற்றையும் மங்களத்தையும் உடையதாகுக.” என்பது இதன் கருத்து.

சகுந்தலை செல்லும்வழி என்று எடுத்துக்கொண்டு, ஏனையவைகள் அனைத்தையும் வாழ்த்தாக உரை கூறுவதும் உண்டு.

இதனை முதன்முதல் தமிழிற் பெயர்த்துச் செய்யுள் செய்தவர் மறைமலையடிகள் என்னுஞ் சுவாமி வேதாசலம். செய்யுள் இது :-

வழியி லீடையிடையே கோழுந்தா மரைபோதுளி
வளஞ்சால் தடங்கள் வயங்கிடுக
அழிவேங் கதிர்வருத்தம் அடர்ந்த நிழன்மரங்கள்
அகற்றி மகிழ்ச்சி அளித்திடுக
கழிய மலர்த்துகள்போற் கழுமு புழுதியடி
கலங்கா தினிதாய்க் கலந்திடுக
சேழிய மலய வளிதிகழ வுலலிடுக
திருவே யனையாள் சேலுநேறியே.

மகாவித்துவான் ரா. ராகவையங்காரும் குறித்த சுலோகத்தை மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள் செய்திருக்கின்றார். அச்செய்யுள் இது :-

புனல்வண் கமலமோ டொளிநுந் தடமிரு
புறமல் கிடைவேளி மகிழ்வார்க்
பொழிலின் தருநிரை பகல்வேய் யவன்வேயில்
புதிதின் குளிர்சேய் நிழல்கூர்க்
வனசந் தருதுகள் நிகரும் படிநில
மணல்மெல் லெனவலி திலதாக
வளிமேன் மையினுடன் வரநன் றியல்தர
வழிநன் சுபமுட னினிதாயே.

இச் செய்யுள்களையும் மஹாலிங்கசிவம் மொழி பெயராமலியற்றிய செய்யுளையும் முதலூற் சுலோகத் தோடொப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை கண்டிரசிக்க.

iii. ‘கத்தரித் தோட்டத்து’ வெருளி யிலே ஒரு காளை ‘வாலைக் கிளப்பிக்கொண்டோடுது’. ‘மங்கையிவள்’ என்ற பாட்டில், ‘அறுதொடர்க்கணுகரம்போலுறுகதாரம்’ என்றகற்பனை, முன்னைய கருத்துக்களின் பயனாய்ப் பாட்டின் வாலைக் கிளப்புமாறு காண்க.

17. வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள்

செய்யுள் :

‘தன்னை’ : தீவினைப்பால்—தீவினையாகிய பகுதி.
துன்னற்க — செய்யாதொழிக.

‘அற்கா’ : அற்கா இயல்பிற்று—நிலையாத இயல்
பினையுடையது. அற்குப் — நிலையானவை. ஆங்கே
செயல் — செல்வத்தைப்பெற்ற அக்கணமே செய்க.

‘அற்றார்’ : அற்றார் — பொருளற்ற வறியர்.
அழிபசி—அறிவை அழிக்கிற பசி. தீர்த்தல்—தீர்க்க.
பொருள் பெற்றான் ஒருவன் வைப்புழி அஃது —
பொருள் பெற்றவனொருவன் (அப்பொருளைப் பாது
காத்து) வைக்கும் இடம் அது.

இரசனை :

i. சந்தேகங்களில் முக்கிய சந்தேகம் ‘தான் யார்’
என்பது. மனமாசு நீங்காதவழி இது தீராது.
பொருமை பொல்லாத தொரு மனமாசு. இது நீங்கி
எல்லோரும் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் திரப்
படுமானால் வாழ்க்கைவழி தெளிவாம்.

ii. ஆபுத்திரன் கதையோடு ஒட்டிப் பெரிய
புராணத்தில் வரும் கலிக்கம்ப நாயனரின் மனைவி
கதையும் நோக்கத்தக்கது. பணியாளாயிருந்த ஒருவர்
சிவனடியாராய் வந்தபோது, அவரை உபசரிப்ப
தற்குத் தடைப்பட்டது கண்டு, மனைவியாரைத் தன்
டித்தார் நாயனர்.

18. நகைப்பூங்கொத்து

வசனம் :

பண்டு—முன்னாளில், இளம்வயதில். சிறிதில்—
சிறுவிடு. சோறு அட்டு—சோறுசமைத்து. அண்மை
யில்—சமீபத்தில். கரகம்—நீர்ப்பாத்திரம், நலிந்
தான் — வருத்தினான்.

செய்யுள் :

‘சுடர்த்தொடஇ’ : தொடி—வளையல். சுடர்த்
தொடஇ—ஒளி பொருந்திய வளையலை யணிந்தவளே.
தெருவில் நாம் ஆடும்—தெருவிலே நாம் விளையாடு
கின்ற. காலின் சிதையா — காலினார் சிதைத்து.
அடைச்சிய கோதை பரிந்து—இறுகச்சொருகிய மாலை
களை அறுத்து. நோதக்க—வருந்தத்தக்க செயல்கள்.
இருந்தேம் ஆ—இருந்தேமாக, இருக்க. இல்லீரே—
வீட்டிலுள்ளவரே. வேட்டேன்—விரும்பினேன். என
வந்தாற்கு—என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தவனுக்கு.
சிரகம் — கரகம், நீர்ப்பாத்திரம். வாக்கி—வார்த்து.
சுடரிழாய் — சுடரிழையே, ஒளி பொருந்திய ஆபர
ணமுடையவளே. தன்னை — அவனை, பட்டியை.
தெருமந்திட்டு — சுழன்று, மயங்கி. புறம்—முதுகு.
நீவ — தடவ.

இரசனை :

i. அறத்தொடு நிற்பல் அகத்துறைகளுள் ஒரு
துறை. தலைவி எல்லாவகையானுந் தலைமைப்பா
டுடையவள் ; பெண்மை முற்றுப்பெற்றவள் ; பெண்
னுலகின் குறிக்கோளாயிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட
தலைவி தன் கற்புக்கிழுக்கம் நேருங்கால், அதனைக்
காத்து அறத்தில் நிலைத்து நிற்கும்பொருட்டுத் தன்
உண்மையை உயிர்த்தோழிக்கு வெளிப்படுத்துவாள்.

தோழி தாயர் வழியாகத் தோழியின் அறநிலையை
வெளிப்படுத்தும் முறையும், அதன் விளைவும், காமர்
கடும்புனல் என்ற கலித்தொகைப் பாட்டிற் சுவை
கொப்பளிக்கின்றன. அப்பாட்டைப் படித்துச்
சுவைக்க.

ii. வள்ளிநாயகியை, புதுவதொரு வேங்கை
தோன்றி நிற்பதை ஐயுற்று வினவுகின்றனர் வேடர்.
‘வந்தவா றுணர்கிலேன் யான்’, என்கின்றாள் வள்ளி
நாயகி. இக்கூற்றுடன் ‘உண்ணுநீர் விக்கினான்’ என்ற
தலைவி கூற்று ஒப்பிடத் தக்கதாம்.

i. இக் கட்டுரை பிற்சேர்க்கை என்று கொள்ளத் தக்கது. மேலைக் கட்டுரையோடு பூர்த்தி செய்து முன்னுரையும் எழுதிய பின்புதான் இக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது. இதுவேயன்றி, சுவாமி விபுலானந்தரின் கவித்திறம் பற்றியதொரு கட்டுரையும் இதற் சேரவேண்டுமென்பது சித்தம். அஃது உருவாதற்கு ஏற்ற குறிப்புக்கள் முன்னுரையிலுண்டு.

ii. இக் கட்டுரைக்கு அங்கமாக ஈழகேசரி (17-9-50) இல் வெளிவந்த தொல்காப்பியப் பதிப்பு, கணேசையர் நினைவு மலரில் வந்த தொல்காப்பியம், நாவலர் பிரபந்தத்தில் உள்ள நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல் என்ற கட்டுரைகள் படிக்கத்தக்கவை.

iii. இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர். இவர் நன்னூல் விருத்தி செய்த சங்கர நமச்சிவாயரின் குரு. இவர் இளைஞராயிருந்த காலத்தில் முதியராயிருந்தவர் இலக்கண விளக்கஞ் செய்த வைத்தியநாத நாவலர். நாவலருக்கும் தேசிகருக்கு முள்ள தொடர்பு இலக்கணத் தொடர்பு. அதனைப் பெயரெச்சத்தொடர்பு என்றுங் கூறலாம். இருவருக்கும் பெயரெச்சம் முடிபுகொள்ளும் பெயர்ப்பற்றி, ஒரு முறை விருந்தருந்துஞ் சமயத்தில் விசாரம் பிறந்தது. இதுபற்றிய வரலாறு இலக்கணக்கொத்து முகப்பில் இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்ட எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

iv. “ஏடு எடுக்கும்போது ஓரஞ் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முரிகிறது. இனி எழுத்துக்களோவென்றால், வாலுந் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது.” என்று பதிப்புரை ஒன்றிற் பிள்ளை குறிப்பிட்டதை, ‘செல் துளைத்த’ என்ற பிள்ளையின் பாடலுக்கு வியாக்கியானமாகக் கொள்ளலாம்.

‘செல் துளைத்த’ பாடிய பிள்ளை சிறந்த கவிஞர். பிள்ளையும் சிவசம்புப் புலவரும் ஆறுமுகநாவலரைப்

பாடியவர்கள். பின் புலவர் பாடியதைப் பிள்ளையும், பிள்ளை பாடியதைப் புலவரும் இனித்தவர்கள். அதனால் ஒருவரை யொருவர் வியந்து பாடினார்கள். இதனைத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் வரும் இருவர் சரித்திரத்திலும் படித்திரசிக்க.

v. “பிள்ளையவர்கள் தமிழன்னைக்குப் புரியுந் திருத்தொண்டிற் பிற வித்துவான்களும் உழைத்து வரவேண்டுமென்ற கொள்கையையே உடையவர்கள். ஒருசிலர் தம்மைத் தவிரத் தமிழ் நூல்களைப் பதிப் பிடும் பணியில் இறங்கிய பிறருக்கெல்லாம் நரக தண்டனை விதித்துச் சபித்து வந்துள்ளார்கள். பிள்ளையவர்கள் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தவர்களல்லர். உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த்தொண்டு புரிதலே பிள்ளையவர்களின் பெரு நோக்கமா யிருந்தது.” இது ‘தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்’ என்ற புத்தகத்தில் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை எழுதியது.

“தாமோ தரம்பிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்றளவர் தாமோதரம்.....”

என்றார் பரிதிமாற் கலைஞன் என்று போற்றும் சூரிய நாராயண சாத்திரியார்.

20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்

i. இந்தக் கட்டுரையும் பிற்சேர்க்கை என்று கொள்ளத் தக்கது.

செய்யுள்:

முனியயிர்—கட்டித்தயிர். கலிங்கம்—வஸ்திரம். திண்டுங்கால் கையைக் கழுவுதல் செய்து திண்டு வுறும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்தது ஆதலின் ‘கழுவுறு கலிங்கம்’ எனப்பட்டது. இனி, கழுவுதலை கலிங்கத் தின்மேல் ஏற்றி உரைத்தலும் ஒன்று. கழாஅது—கையைக் கழுவாமல். உடஇ—உடுத்து. கைகழுவாமல் தயிர் அனைந்த விரல்களாற் சொருகி என்கு.

உடுத்தல்—ஈண்டுச் சொருகுதல் என்னும் பொருட்டு. உண்கண்—மையுண்ட கண். குவளை—கண்ணுக்கு உவமானம். குய்—தாளிதம். தான் என்றது தலைவியை. துழந்து—துழாவி. அட்ட—சமைத்த. தீம்புளிப் பாகர்—தித்திக்கும் புளிங்கறி; புளிங்குழம்பு எனினும் அமையும். உண்டபின் கூறற்பாலதாய் 'இனிது' என்ற வார்த்தை, உண்ண முன்னமே கூறப்பட்டது. அன்பின் விளைவு இருந்தவாறு. மகிழ்ந்ததன்று—மகிழ்ந்தது. கணவன் அன்புக்குத் தன்பணி எம்மாத்திரம்! என்று ஏங்குபவன் ஆதலின் நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தான் என்க. அவன் மகிழ்வின் மிகுதிப்பாட்டால் நுண்ணிதின் மகிழ்வோடமையாது ஒண்ணுதலும் ஆயினான். ஒண்ணுதல்—அன்மொழித்தொகை. ஒளிபொருந்திய நெற்றியை யுடையாள் என்பது பொருள்.

வசனம் :

ii. தத்—அது ; என்றது கடவுளை. தத்+செயல் = தற்செயல்; இறைவன் செயல் என்பது பொருள்.

செய்யுள் :

'பேராண்மை'; 'பகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை நூலோர் மிக்க ஆண்டன்மை என்று சொல்லுவர். அவர்க்கு ஒருதாழ்வு வந்ததாயிற் கண்ணோடி அது தீர்த்துக்கோடற் பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலை அதற்குக் கூர்மை யென்று சொல்லுவர்', என்ற பரிமேலழகர் உரையும், ஊராண்மை — 'உபகாரியாந்தன்மை; அஃதாவது இலங்கையர் வேந்தன் போரிடைத் தன்றனை முழுதும் படத் தனியனாய் அகப்பட்டானது நிலைமை நோக்கி, அயோத்தியரிறை மேற்செல்லாது இன்று போய் நாளை நின்றனையொடு வாவென விட்டாற் போல் வது' என்ற உரை விளக்கமும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தக்கவை.

'ஆளையா' — இச் செய்யுளைக் கவிஞர்கள் என்ற பாடத்தில் காண்க.

இரகனை :

i. 'இன்று போய்ப் போர்க்கு நாவைவா' என்ற தொடர் ஊராண்மையாகிய உரிப்பொருளைக் கொப்பளித்தபடி யிருக்கிறது. அதனாலே அத்தொடர் இலக்கிய உலகில் வெகு பிரசித்தியடைந்து விட்டது. இத்துணைச் சிறந்த தொடரை அப்படியே பிரயோகஞ் செய்ய வாயுறிய கவிஞருமுண்டு.

ii. ஏற்ற முதல்கரு அமையாவழி உரிப்பொருள் எத்துணைச் சிறந்த தொன்றாயினும் கமரில் ஊற்றிய பால்போற் பயன்பாடினதாம். இந்த அருமந்த ஊராண்மையாகிய உரியைப் பாரத யுத்த முனையில் முதல்கரு அமையாதவழி உபயோகித்துப் படுதோல்வியடைந்துவிட்டார் வில்லிபுத்தூரார். கன்னன் சேனாதிபதியாய் போர்த்தினவு விஞ்சிப் போர்க்கள நிலையை மேற்பார்வை செய்து செல்கின்றான். செல்லுகின்றவன் கண்ண அர்ச்சுனர்களைக் கண்டு மகிழ்வு கொண்டு செல்கின்றான். இந்த நிலையில்,

“அன்று போர்புரி சேனை யின்பதி
யான வீரனைநீ

இன்று போயினி நாளை வாவென

இனிதி யம்பினனால்

வேன்றி கூர்வரி வின்மை யாலுயர்

வேவ்வ ரக்கரைமுன்

கொன்ற காணையை யோத்த பேரிசை

கொண்ட வாண்மையினான்”

என்றபாட்டு அருச்சுனன் கூற்றாய் வருகின்றது. வில்லிபாரதம் பதினான்காம் போர் 38ஆம் செய்யுள். இச் செய்யுள் அருச்சுனனை இராமனாக்க முயல்கின்றது. இந்த முயற்சியில் அருமந்த உரிப்பொருள் பாழாதலை ஆராய்க.

இப் பாரதச்செய்யுள் இலக்கிய உலகில் பிரசித்தமாகாமையையுஞ் சிந்திக்க.

“நன்றற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றுக் கடை”

என்றார் திருவள்ளுவ தேவர்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

எழுதியவை

வெளிவந்தவை :

1. பாரத நவமணிகள்
2. சைவ நற்சிந்தனைகள்
3. கந்தபுராண கலாசாரம்
4. கந்தபுராண போதனை
5. இருவர் யாத்திரிகர்
6. சமயக் கட்டுரைகள்

வெளிவர இருப்பவை :

1. வெளிவந்தவைகளின் திருத்தப் பதிப்புக்கள்
2. இராமாயணக் கட்டுரைகள்
3. பாரதக் கதைகள்
4. தனிக் கட்டுரைத் தொகுதி
5. விசேட கட்டுரைத் தொகுதி
6. ஆறுமுகநாவலர்
7. அன்பினைந்தினை
8. சொற்பொழிவுக் குறிப்புகள் :
 - i. இலக்கியம்.
 - ii. புலமை.
 - iii. தமிழ்.
 - iv. திருமுறை.
9. இலக்கணக் குறிப்பும் படவிளக்கமும்
10. இரண்டு கதைகள்
11. சமய சிந்தனை
12. துறவும் கீதையும்
13. காரைக்காலம்மையார்
14. தெய்வயானை திருமணம்
15. கோயில்
16. திருவருட்பயன் உரை

